

ОКОТЕНІА

50
275

1931

А. В. Давыдов
П. В. Давыдов

Έχετε δωρεάν αποζημίωσιν κάθε φορά που θα άσθενήσετε και ή οικογένειά σας εάν πάθη ποτέ ή ζωή σας.

Έχετε τόν κανονικόν τόκον επί της καταθέσεώς σας.
Έχετε τα χρήματά σας όποτε τα θέλήσετε

Διά του νέου

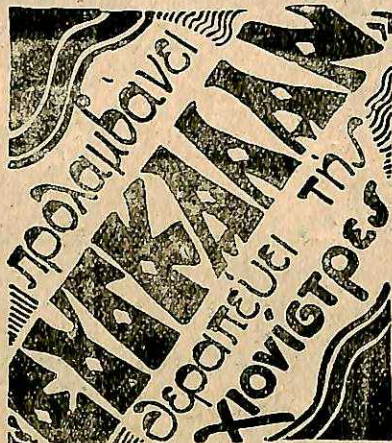
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΟΥΣ ΟΔΗΓΙΑΣ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ΤΙΜΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ
ΔΙ'ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ και Άδες.
Πρίν προδότε εις
άγοράν διά τα
παλτά σας, επισκε-
φθήτε τόν Κατά-
στημα Γουνα-
ρικῶν Α. ΧΑΝ-
ΤΑ, Βουλῆς και
Μητροπόλεως 16,
τό ὅποιον ἐκθέτει
δύ' ὀλίγας ἡμέρας
ΠΑΛΤΑ και ΖΑ-
ΚΕΤΕΣ ἀπό 800.
950 μέχρι 6.500
Ἐπίσης και δέμ-
ματα λάμφθηνα
διά γαρντιούρες.
Ἐπωφεληθῆτε τῆς
εὐκαιρίας.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Ἐκ δεκα-
ετασίαν Ἐπιμελητής τῆς Ἱατρικῆς
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁ-
δὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1.
Ἵμαί 9—11 π. μ. και 4—7 μ. μ.
Ἀριθ. τηλεφ. : 7-62.

Ὁφθαλμίατρος ΑΘ. ΟΙΚΟΝΟ-
ΜΟΠΟΥΛΟΣ, ὁδὸς Ἀθήρων 5,
τηλ. 53—40.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψη-
γητοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίῳ.
Μεγάρδου 27—Ἀθήνα Τηλ. 1—68

ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρίς διαί-
ταν, με τὴν Διαθετηλίνην, τὴν ὁ-
ποίαν συνιστοῦν οἱ διασημότεροι
ἱατροὶ ἐν Γερμανίᾳ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τα Φαρμακεία.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΣΚΟΥΙΜΠ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Όλος ὁ κόσμος παρεδέρχῃ δει ή
ΣΚΟΥΙΜΠ εἶνε ή ὠφελιμωτέρα ὁδον-
τόκρεμα ἐξ ὧσων παρήχθησαν μέχρι τοῦ-
δε, διότι δέν περιέχει σάπωνα οὔτε ἄλλας
βλαβερὰς ή διαβρωτικὰς οὐσίας αἰτίνες
καταστρέφουν τοὺς ὀδόντας και τὰ οὐλα

Περιέχει ἄνω τῶν 50%
Γάλα Μαγνησίας, τὸ κυ-
ριώτερον συστατικόν τῆς
και συνεπῶς εἰσθε ἐξο-
φαλισμένοι διά τὴν ὑγείαν
και ὠραιότητα τῶν ὀδόν-
των και τῶν οὐλῶν σας.
Ἡ SQUIBB ἔχει ὠραίον
ἄρωμα.

ΜΟΝΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΙΣ : Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & ΣΥ
ΕΤΑΙΡΟΙ 4, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ή Ὁξυρεγμία :
ή Ἐντερίτις :
ή Γαστρίτις :
ή Ὑπερέλκροι-
σις :

ή Ὑπερχλωρυ-
δρία :

οἱ Ἐμετοὶ τῆς
ἐγκυμοσύνης :

αἱ Διάρροιαὶ τῶν φυματικῶν :
τὸ Ἑλκος τοῦ στομάχου και Δαδεκαδα-
κτύλου :

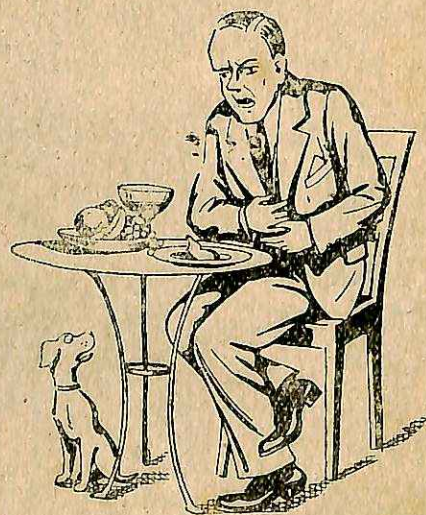
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ

BISMOTERRAN

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ

Βαλκαριίου, 16. ΑΘΗΝΑΙ.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΣΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 Δεκεμβρίου 1931.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διά τὴν κατά πολλῶν πόλινων τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μ. Μαλακάση, ΑΝΤΙΦΩΝΑ, ποιήματα.

ΕΠΙ τέλους, ὅ-
στερ' ἀπὸ πό-
σων χρόνων
σιωπῇ, ὁ πα-
θητικὸς τρα-
γουδιστὴς τοῦ
Μπακαριᾶ και
τοῦ Ματῆρον,
ὁ σμιλευτὴς δε-
καπεντασὺλλῶν μοναδικῆς ὡμορ-
φίας καὶ ἁρμονίας, ὁ εὐγενικὸς ποιη-
τὴς τοῦ ἔρωτα και τοῦ πόνου, μὰς
παρουσιάζεται τώρα μ' ἓνα βιβλίον
πλούσιο τόσο σὲ ποσότητα ὥς και
ποιότητα. Τὰ «Ἀντίφωνα» τοῦ κ.
Μαλακάση με τὶς ἑκατὸν πενήντα σε-
λίδες των και τὰ πυκνοτυπωμένα
ποιήματά των εἶνε ἓνα βιβλίον πλὴν-
μυρισμένο ἀπὸ ποίησι, ποίησι ἀγνή
και ἀκατάβλητη πού ξεχύνεται ὁρμητι-
κῇ και λαμπερῇ, ἐκχυδωτικῇ, θά
μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς γιὰ ὅσους δέν
έτυχε νὰ παρακολουθήσουν τὸν ποιη-
τὴ στὴν προπεριῇ του σταδιοδρομίᾳ.
Τὰ τραγούδια ποὺ περιέχονται ἐκεῖ
μέσα εἶνε τραγούδια ἀληθινὰ ποὺ δέν
τοὺς λείπει οὔτε τὸ αἶσθημα οὔτε ἡ
ἐκφρασι και ποὺ συνδυάζουν ἐσωτερι-
κὰ και ἐξωτερικὰ χαρίσματα σὲ ἓνα
ἁρμόνιο σύνολο. Καὶ τὸ κυριώτερον, εἶνε
ἀβίαστα και εὐλακρινῇ, καθόλου ἀμ-
φισηχτήματα, ὅπως συμβαίνει με τοὺς
στίχους τῶσων ἄλλων, παλαιῶν ἢ
νέων.

Ὁ κ. Μαλακάσης, γιὰ ὅσους τὸν
ἐγνώριζαν ἀπὸ παλαιότερα—ἀπὸ τὰ
«Συντρίμματα», τὶς «Ἰδέες», τὴν «Πε-
ριώμενην», τοὺς «Ἀσφοδέλους» και
τὴν μετάφρασιν τῶν μοραδικῶν «Ἄλτρο-
φών», κατέχει ὅσο λίγοι νοελλήγες
τὰ ἐκφραστικὰ μέσα τῆς ποιήσεως
και χειρίζεται με ἀπόλυτη ἀνέση τὰ
μέσα και τὰ συστήματα τῆς στιχομυ-
ρίας μας. Χωρὶς νὰ ἀρκεσθῇ στὰ ἐν-
τελῆ πρότυπα τῶν προκατόχων του,
τῆς μετασωμικῆς δηλαδὴ ἐποχῆς,
ζήτησε και τὴ συνεισφορά τοῦ δημο-
τικῶν τραγουδιοῦ, τοῦ ἀπῆστου αὐτοῦ
δημιουργήματος τοῦ λαοῦ μας, καθὼς
και ἄλλων παλαιότερων λαϊκῶν φι-
λολογικῶν ὑμνῶν, ὅπου μπορεὶ κα-
νεὶς κάποτε νὰ βεῇ στίχους ἀληθινὰ
ἀποκαλυπτικούς. Ἐρχοντας τέτοια γε-
ρά ἐφῆδρα ὁ ποιητὴς και ξεκινώντας

ἀπὸ τὴν ἀναμφισβήτητη ποιητικὴ
διάθεσί του, ἀπλώθηκε στὸ ἀπέραντο
πεδίο τῆς παραγωγῆς και κατώρθωσε
νὰ σημειώσῃ τὸ πέρασμά του με ἔργα
ἀξίας και ἀντοχῆς πραγματικῆς.
Ἀλλὰ τὰ προτερήματα τοῦ κ. Μα-
λακάση παρουσιάζονται στὴν τελευ-
ταία του συλλογῇ μεγαλωμένα και
περισσότερο ξεκαθαρισμένα. Ὁ ποιη-
τὴς εἶνε πείθ ἀπόλυτος κύριος τῆς
τέχνης του και καθεστὶ πού δημιουργεῖ,
στὶς πρὶ διαφορετικὰς στιγμῆς,
φέρνει τὴν προσωπικὴ του σφραγίδα.

Δημιουργεῖ ἁλ-
λιστα με τόση
εὐχέρεια, ὥστε
κάθε ἄλλος πού
δέν ὅταν προ-
κίσει νὰ εἶνε
τὴν πηγαία ἐμ-
πνευσί του ὅτ
κινδύνευε νὰ
πέσῃ στὴν εὐ-
κολογραφία και
τὴν προσειρο-
γραφία. Ἀλλὰ,
εἰπαμε, ὁ κ.
Μαλακάσης εἶ-
νε ποιητὴς γνή-
σιος και μπο-
ρεῖ νὰ κατα-
στήσῃ ποιητι-
κὸ και τὸ πρὶ
κοινὸ θέμα, τὴν
πρὶ ἀπλῇ ἐν-
τόπωσι, τὰ πρὶ
συνηθισμένα αἰσθήματα. «Ὅλα αὐτὰ
χάρει στὴν πλούσια δημοτικὴ γλῶσ-
σα του, τὸν ἁρμονικὸν τόνον του, τὰ
πολυποίκιλα μέτρα του ἀποχτοῦν ση-
μασία και γίνονται μέρη ἐνὸς συνόλου
συμμετρικοῦ ποὺ δίνουν τὸ χαρακτή-
ρα τὸν ολοκληρωτικὸν τοῦ ποιητοῦ.
Δέστε π.χ. με πόση φινέτσα εἶνε κα-
μωμένο τὸ παρακάτω τραγούδι ποὺ
δέν ἐκφράζει ἐν τούτοις παρὰ μίαν
κοινωτοπία:

Με τὴν καρδιά μου, κύττα,
πῶς παίξει και γελᾷ,
λές και τὴν ξεφυλλᾷ
σὺν μαργαρίτα,
Ἡ νέα αὐτὴ κυρία
πῶχει πολλὴ ὠ-
(μορφιά,
μὰ πρὶ πρὶ, κα-
(διά

σκληρὴ και κόρα.
Ἐπίσης, ἀπὸ ἀπο-
μνημονεύσεως
νὰ παρατηρήσῃ σ' «Ἀντίφωνα» ἓνα
ὄραμα τοῦ ποιητοῦ, μὴ γνῶσι θέ-
βαι καὶ ζυγισμένη, μὴ περὶ πικρῇ
και θλίβεσθι κατὰ βάθος. Τὸ χρονο-
παιγνίδισμα τῶν στίχων του προσπα-
θεῖ νὰ ἀνεπάρῃ μὴ βαθεῖ ἀπελπισία
και ἀπαισιοδοξία γιὰ τὴ ζωὴ, τὴ μοι-
ραία συναισθησι τῆς καταισθητοῦ τοῦ
κόσμου τούτου. Ὁ ποιητὴς ἔχει προ-
χωρήσει πολὺ στὴν οὐσία τῶν πραγ-
μάτων και κα-
τανόησε πῶς
ἔλα εἶνε ἀπα-
τηλὰ και ἐφῇ
καὶ πρὶ ἐφῇ
ποτε δέν μπο-
ρεῖ νὰ ἱκανο-
ποίησῃ μὴ ἀ-
νήσυχ ψυχῇ
και πρὶ τὸ κα-
τακάθι τῆς χα-
ρᾶς εἶνε πάντα
ἡ λύπη. Πολ-
λὲς φορές μι-
λάει με ἐρω-
νεία ἀκόμα και
γιὰ τὸν ἔρωτα,
ποὺ εἶνε τὸ
πρὶ σόβαρ και
θανάσιμο κάπο-
τε πάθος τοῦ
ἀνθρώπου. Ὁ
στίχος τὸ οὐ
παίρνει τότε ἓνα
γλυκύπικρον τόνο
και μοιάζει μ' ἓνα
πρόσωπο κλαυμέ-
νο ποὺ προσπαθεῖ
νὰ κρυφθῇ κάτω
ἀπ' τὸ γέλιο. Χωρὶς
νὰ κάνουμε τὸν
κόπον νὰ διαιε-
σομε, γιὰτὶ ὅλα
τὰ ποιήματα τῆς
συλλογῆς εἶνε ὅρα-
τα, παραθέτουμε
στὴν τέρψιν τὸ
πρῶτον τῆς
σειρᾶς (Πορνοπογραφία):

Νέος καλοφτιασμένος και περνοῦσι
μὰ, τὰχτες, ἀφρόντιστη ζωῇ,
μὴ ὅμως πολὺ
γνωρίζουν και τὴ
(Μούσα,
μάλιστα ἀπὸ
δεκάχρονο παιδί.
Ξανθιά, μελαχροινῇ,
κασιανῇ, ροδαῖ,
μαζὺ με κείνη μ'
(εἰχανμοραστεῖ,
μὴ ἐνὸ τὴν πε-
ριπέτεια δὲ ση-
(τοῦσα

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
στὴν «Οικονομία»
«ΟΙ ΒΥΡΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ»

μ' ἔφευγε πάντα ἡ μοῖρα πρὸς αὐτὴ.
Ἐτοῖ ἐλέστα θλίβᾷ τὰ χρυσωμένα
ποὺ φέγγαν στοὺς κροτάφους μου
(μαλλιά
παράκαιρα ν' ἀσπρίζουνε ὁλοένα,
Και στὴ χαμόγελο ὄρι μου συχνὰ
τὶς ἰδιες κατωφυῖες ὅπου ἔχω ἀ-
(κόμα
στο μέτωπο, στὰ μάτια και στὸ στο-
(μα.
ΣΗΜ, ΧΑΜ και ΙΑΦΕΘ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ
ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ὁ Ἐδουάρδος δούδ ντὲ Ροσσόλδ,
ὁ ὅποιος ζοῦσε στὴν ἐποχῇ τῆς βα-
σιλείας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ,
πεθαίνοντας ἄρχισε στοὺς ἀπογόνους
του τὶς ἀκόλουθες τέσσερες συμβου-
λές:
—Νὰ εἶσαι πάντοτε ἀπασχολημέ-
νος με κάτι, δηλαδὴ νὰ κῇ μένης πο-
τὲ ἄργος.
—Νὰ ἔχῃς πάντα μὲρὸς στὰ μάτια
σου τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πράξεών σου.
—Νὰ φροντίζῃς ν' ἀποχτήσῃς ἓνα
τουλάχιστον φίλον.
—Νὰ συλλογίζεσαι πρὸ πάντων τὸν
ἑαυτό σου.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ἡ μεγάλη καμπάνια τοῦ ναοῦ τοῦ
ἁγίου Παύλου τοῦ Λονδίνου ζογίζει
2.700 ὀκάδες, τῆς ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ τῆς Ὁσφόρδης 6.000 ὀκά-
δες, τῆς μητροπόλεως τοῦ Βερφουθ
τῆς Γερμανίας 9.000 ὀκάδες, τοῦ
Ρουέν τῆς Γαλλίας 14.500 ὀκάδες.
Ὅλες αὗτες αὐτὲς ἡ καμπάνες εἶνε
σχετικῶς ελαφρῆς, συγκρινόμενες με
τὴν καμπάνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰ-
βάν στὴ Μόσχα, ἡ ὁποία ζογίζει 33
χιλιάδες ὀκάδες!

ΓΑΜΟΙ

— Περικλῆς Βελιώτης, πρόεδρος
κοινότητος Κιόρκων, Λιχατερίνη Δ.
Λαζάρη, ἐπέλεσαν τοὺς γάμους των
ἐν Κιόρκων. Εὐχόμεθα διὰ εὐτυχ-
σμένων.
— Ὁ κ. Ἀντώνιος Α. Ξανθοῦλης
και ἡ δις Γεωργία Π. Καρβελά, ἐπέ-
λεσαν τοὺς γάμους των. Ε.Ζ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

«Ονειρα, τρόμοι μαγικοί, πυθωνισμοί, φαντάσματα, νυχτερινές εξομολογήσεις, τρομακτικά δράματα, σάς περιμένω...» ΟΡΑΤΙΟΣ

I
ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Η αυστηρότης του ανθρώπου αυτού ήταν παροιμιώδης και κανένας, περισσότερο απ' αυτόν, δεν μπορούσε να γαλιαναγωγή τις επιθυμίες του. Θα νόμιζε κανείς ότι στις φλέβες του δεν κυκλοφορούσε αίμα, όπως σε όλους τους ανθρώπους κι ότι η πέτρα προκαλούσε περισσότερο την όρεξή του από το ψωμί.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Δεν είχε ούτε πάντα λεπτά πού ή χαμπάνα είχε σημάει κι' η εκκλησία του μοναστηριού των Καπουτσίνων ήταν κιόλας γεμάτη. Όλα τα καθίσματα είχαν καταληφθεί και μόνο, σπρώχνοντας με τους άγκωνες, μπορούσε να κυκλοφορήσει κανείς εκεί μέσα. Μά γιατί όλη αυτή η κοσμοσυρροή, όλος αυτός ο πρωτοφανής συνωστισμός;... Άπλούστατα, ένας περιφρονημένος ιερωμένος επρόκειτο να κηρύξει την ημέρα εκείνη...

Μέσα σ' όλο αυτό το πλήθος, δύο γυναίκες, ή μια γοργή κι' ή άλλη νέα, προσπαθούσαν με τις σπρωξίδες να προχωρήσουν. Έξω από την πόρτα, ένας άποκαυωμένος και φώναζε, ρίχνοντας μια ματιά δρόμους της:

—Θεέ μου!... Έσκασα!... Έσκασα!... Κι' όμως κανένας δεν έχει τη λεπτότητα να μ'ε παραχωρήσει ένα καθίσμα;

Συγχρόνως μίλησε κι' ή νέα κι' ή φωνή της ήταν, μέσα στο αλεγεινό εκείνο πλήθος, σαν ένα συντριβάνι μέσα στους χήπους του Άλκαζάρ.

—Έλεος, Λονέλλα, έλεος! είπε στην συντροφισσά της. Άς ξαναυρίσουμε στο σπίτι!... Δεν άντέχω πιά! Η Ψέστη με πνίγει!... Θα σκάσω!...

Η άλλοςτη γλυκύτης, με την όποια προσφέρθηκαν αυτά τα λόγια, έφερε άμέσως το αποτέλεσμα της. Δύο κομφοί ιππότες που καθόντουσαν εκεί κοντά, μόλις την είδαν, πετάχτηκαν στη στιγμή από τη θέση τους και γύρισαν προς τη νέα που είχε μιλήσει.

Η κομψότες κι' ή γριές του σώματος της τους έκανε μεγάλη εντύπωση κι' έννοιωσαν άμέσως την πιο λωστή επιθυμία να ίδουν το πρόσωπό της. Μά δεν έδοκίμασαν αυτή την ευχαρίστηση γιατί το έβριθε ένα πυκνό πέπλο που άφανε να φαίνεται μόνο ένα κομμάτι του υπέρχοντος λευκότητος λαιμού της, ίσκιωμένο από τις γούστες και σγουρές μπούκλες της.

Φορούσε φόρεμα λευκό και πολύ μακρύ που άφανε να φαίνεται μόνο ή άκρη του μικροσκοπικού της ποδιού. Είχε σώμα με γοαυμές γοητευτικές και κάθε κίνησή της έμαγε...

Αυτή ήταν ή γυναίκα προς την όποια ο πιο νέος απ' τους ιππότες είχε παραχωρήσει τη θέση του, πράγμα που άνταγκασε και το σύντροφό του να παραχωρήσει και τη δική του στη

γοργή πού τη συνόδευε.

Η τελευταία άρχισε άμέσως να ευχαρίστη και να γλυκοκωττάει τους δύο νέους, ενώ συγχρόνως κάθισε χωρίς πολλές περιστροφές στο καθίσμα πού της προσέφεραν. Η ώραία νέα, ακολουθώντας το παράδειγμά της, άφου προηγουμένως ευχαρίστησε με μια άπλη κίνηση του κεφαλιού, γεμάτη νόστι, τους δύο ιππότες.

Τότε ο δόν Λορέντζο (αυτό ήταν το όνομα του πιο νέου απ' τους δύο ιππότες), την πλησίασε. Μά προηγουμένως άντάλλαξε μερικές κορυφές ματιές με το φίλο του. Έκείνος κατ'άλλαβε και, πλησιάζοντας κι' αυτός τη γοργή, άρχισε να της μιλάει και να την κομπλιμεντάρη για να της απασχολήσει την προσοχή.

—Χωρίς άλλο θα είσθε νεοφερμένοι στη Μαδρίτη; είπε ο δόν Λορέντζο στην γοργή, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

πάντησε:

—Όχι, κύριε...

—Και σκοπεύετε να μείνετε πολύ καιρό;

—Μάλιστα, κύριε...

—Ω! θα ήταν μεγάλη εύτυχια και τιμή για μένα, αν θα μπορούσα να συντελέσω ώστε ή διαμονή σας στην πρωτεύουσα να γίνει όσο το δυνατόν πιο ευχάριστη. Είμαι πολύ γνωστός στη Μαδρίτη και ή οικογένειά μου έχει μεγάλη ισχύ στην αλή...

Διαθέστε με όπως νομίζετε ότι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος... Αυτό θα μου κάνει τιμή κι' ευχαρίστηση...

Αυτή τη φορά την κρατάω, σκέφτηκε ο δόν Λορέντζο, άφου είπαε αυτά τα λόγια. Δεν μπορεί να μου άπαντήσει και τώρα ξερά...

Μά έφραζε ξέω. Μια άπλη κλίση του κεφαλιού ήταν ή μόνη απάντησή πού ή ώραία νέα εύρασε ήθη...

Ηταν φανερό πως δεν της άρεσαν καθόλου ή κομψότητες...

Ο δόν Λορέντζο άφρασε να παρτίσει μερικές στιγμές κι' έπειτα ξαναήρθε στην επιθεσι...

—Άσφαλώς... είπε...

—Επειδή είσθε ξένη και δεν ξέρετε ακόμα τις συνήθειες της πρωτεύουσας...

Μά τού κάκου ο κομψός ιππότης περιμένε απάντησι...

Η ώραία νέα ούτε άνοιξε καν τα χείλη της. Έπαιε να μιλάει με ήχο ήχο κι' έπειτα ο δόν Λορέντζο ξαναρώτησε:

—Δεν έπεισα ξέω λέγοντας πως δεν είσθε απ' τη Μαδρίτη; Δεν είν' έτσι;

Η νέα διασπασε μια στιγμή κι' έπειτα με φωνή, πολύ χαμηλή, του ά-

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Είπαμε να πάμε να δούμε το σπίτι μου, είπε ο δόν Λορέντζο, που τον έβλεπε με τα μάτια της.

—Ποτέ μου, κύριε, δεν θά'χω το πέπλο μου μπροστά σε τόσο κόσμο...

—Και για ποιά λόγο, άγία μου, δεν το θά'ξεις; της απάντησε ή γοργή συντροφισσά της. Δεν κυττάξεις γύρω σου να δής πως όλες ή άλλες γυναίκες είναι χωρίς πέπλο;... Μονάχα εσύ κρύβεις το πρόσωπό σου... Νά κι' εγώ. Άντωνία, το έβγαλα το πέπλο μου...

—Μά, άγαπητή μου θεία, έκανε ή Άντωνία, με τη γλυκειά φωνή της, αυτό δεν συνήθίζεται στη Μουσία...

—Άφρασε τη Μουσία και τα περιβόλια της... Δεν είμαστε πιά στην επαρχία... Βρισκόμαστε στην πρωτεύουσα...

Επωφελούμενος της ευκαιρίας αυτής, ο δόν Λορέντζο, άπλωσε το χέρι του και με μια άποστη μιά και γλυκειά κίνηση, παραμέρισε το πέπλο.

Το πρόσωπο πού άντίκρουσε τότε τον εγοήτεσε άμέσως σαν όνειρο. Δεν θα μπορούσε να πη κανείς πως ήταν ώραίο, σύμφωνα με τους κανόνες της κοινής ωμορφιάς, μά τα θέληγμά του άγγίζαν καρ' εύθελα την καρδιά.

Ολ' ή γοητεία πού ήταν συγκλονιστική στα μάτια πού είχαν μια γαλάζια άκαθόριστη άπύρραση πού άλλαζε κάθε τόσο κι' έπαίρνε όνειρώδεις τόνους. Τά χαρακτηριστικά της πάλι, μολοντί δεν ήταν κανονικά είχαν μια άξολάτερη έκφραση.

Η Άντωνία δεν ήταν παραπάνω από δεκαπέντε χρονών. Ένα πονηρό και μαγευτικό χαμόγελο πού άνθιζε στη χείλη της φανέρωνε ζωηρότητα και δειλία συγχρόνως. Η ματιές της ξεείλιξαν από μια ύπεροχη γλύκα και κάθε φορά πού έφρασαν στα μάτια του δόν Λορέντζο παιγνιάζαν σαν φοβισμένες.

Ο Λορέντζο κύτταζε άπολιθωμένος το θείο αυτό πλάσμα, κοντά στο όποιο τον είχε φέρει ή μοίρα και δεν μπορούσε να μιλήσει, όταν ή θεία της Άντωνίας θεώρησε σκόπιμο να τη δικαιολογήσει για τη δειλία της.

—Είπε πολύ φοβισμένη, είπε. Άλλοίμονο, από μικρό κοριτσάκι γνώρισε πολλές δυστυχίες... Είχε κόρη της άδελφής μου Έλθίρας από το γάμο της με το γιό κάποιου μεγάλου και δυνατού μαρκησιού... Ο γάμος αυτός στάθηκε πολύ άτυχος... Ο μαρκήσιος, ό όποιος δεν τον ήθελε με κανένα τρόπο, καταδίδε το γιό του και την άδελφή μου και τους άρπαζε το πρωτότοκο παιδί τους, το όποιο, όπως μάθαμε, πέθανε σε λίγο καιρό... Το άντρόγυνο άναγκάστηκε να καταφύγει τότε στις Ίνδιες... Έκει έμειναν πολλά χρόνια κι' εκεί γεννήθηκε κι' ή άνεψιά μου ή Άντωνία, την όποια

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη άνεψιά σας μ' έουσποδοτεί να γίνω δικηγόρος της κοντά του, κολλακεύομαι να πιστεύω ότι ή ύπόθεσίς της είνε κερδοσιμένη εκ των προτέρων...

Η Άντωνία ύφωσε προς αυτόν τα γαλάζια μάτια της και τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά. Οστόσο δεν είπα τίποτε. Αυτό όμως κακοφάνηκε στη θεία της, ή όποια την επέπληξε, λέγοντάς της:

—Άντωνία, γιατί δεν μιλάς, γιατί δεν ευχαριστείς τον κύριο;... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον σύντροφο του δόν Λορέντζο, τον δόν Κριστομπάλ, τον έρώτησε:

—Μά ξεγίγιστε μου, γιατί είνε τόσο κόσμος σήμερα στην εκκλησία...

—Μά είνε δυνατόν ν' άγνοείτε, της απάντησε, ότι ο Άμβρόσιος, ό ήγούμενος της μονής αυτής, κηρύσσει έδώ κάθε Πέμπτη;... Είνε ο άνθρωπος της ημέρας... Η Μαδρίτη όλοκληρη μιλάει γι' αυτόν... Δεν έχει κηρύσει ως τώρα παρά τρεις φορές μόνο, μά όλοι όσοι τον άκουσαν γοητεύτηκαν τόσο, ώστε είνε εύκολώτερο να δοη κανείς θέσι στις περιμέρες του Βασιλικού Θεάτρου παρά έδώ, όσάκις μιλάει εκείνος... Φαίνεται πως έχει μαγνητίζει όλους τους Μαδριλέζους... Νέοι και γέροι, άντρες και γυναίκες, τρέφουν πραγματική λατρεία προς αυτόν... Οι μεγάλες μας τον έχουν καταλάβει από τα δώρα, ό δούκτες τους αυτόν μόνο θέλουν ως έξουσιοδοτη τους και όλόκληρη ή πρωτεύουσα τον έξοει με το όνομα «Ο Άνθρωπος του Θεού».

—Μά ή καταγωγή του, κύριε, ρώτησε ή Λονέλλα, είνε άνταξία της μεγάλης του αότης φήμης;

—Δέ είμαι είνε θέσι να σας πληροφορήσω άκριβώς... Η πιο μυστική πώδε κι' ή πιο ρομαντικές φήμες κυκλοφορούν για τον Άμβρόσιο. Τον βοήθων, καθώς φαίνεται, ήταν ήταν παιδάκι, έκαταλειμμένο στην πόρτα του μοναστηριού αυτού... Ο ίδιος

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη άνεψιά σας μ' έουσποδοτεί να γίνω δικηγόρος της κοντά του, κολλακεύομαι να πιστεύω ότι ή ύπόθεσίς της είνε κερδοσιμένη εκ των προτέρων...

Η Άντωνία ύφωσε προς αυτόν τα γαλάζια μάτια της και τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά. Οστόσο δεν είπα τίποτε. Αυτό όμως κακοφάνηκε στη θεία της, ή όποια την επέπληξε, λέγοντάς της:

—Άντωνία, γιατί δεν μιλάς, γιατί δεν ευχαριστείς τον κύριο;... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον σύντροφο του δόν Λορέντζο, τον δόν Κριστομπάλ, τον έρώτησε:

—Μά ξεγίγιστε μου, γιατί είνε τόσο κόσμος σήμερα στην εκκλησία...

—Μά είνε δυνατόν ν' άγνοείτε, της απάντησε, ότι ο Άμβρόσιος, ό ήγούμενος της μονής αυτής, κηρύσσει έδώ κάθε Πέμπτη;... Είνε ο άνθρωπος της ημέρας... Η Μαδρίτη όλοκληρη μιλάει γι' αυτόν... Δεν έχει κηρύσει ως τώρα παρά τρεις φορές μόνο, μά όλοι όσοι τον άκουσαν γοητεύτηκαν τόσο, ώστε είνε εύκολώτερο να δοη κανείς θέσι στις περιμέρες του Βασιλικού Θεάτρου παρά έδώ, όσάκις μιλάει εκείνος... Φαίνεται πως έχει μαγνητίζει όλους τους Μαδριλέζους... Νέοι και γέροι, άντρες και γυναίκες, τρέφουν πραγματική λατρεία προς αυτόν... Οι μεγάλες μας τον έχουν καταλάβει από τα δώρα, ό δούκτες τους αυτόν μόνο θέλουν ως έξουσιοδοτη τους και όλόκληρη ή πρωτεύουσα τον έξοει με το όνομα «Ο Άνθρωπος του Θεού».

—Μά ή καταγωγή του, κύριε, ρώτησε ή Λονέλλα, είνε άνταξία της μεγάλης του αότης φήμης;

—Δέ είμαι είνε θέσι να σας πληροφορήσω άκριβώς... Η πιο μυστική πώδε κι' ή πιο ρομαντικές φήμες κυκλοφορούν για τον Άμβρόσιο. Τον βοήθων, καθώς φαίνεται, ήταν ήταν παιδάκι, έκαταλειμμένο στην πόρτα του μοναστηριού αυτού... Ο ίδιος

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη άνεψιά σας μ' έουσποδοτεί να γίνω δικηγόρος της κοντά του, κολλακεύομαι να πιστεύω ότι ή ύπόθεσίς της είνε κερδοσιμένη εκ των προτέρων...

Η Άντωνία ύφωσε προς αυτόν τα γαλάζια μάτια της και τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά. Οστόσο δεν είπα τίποτε. Αυτό όμως κακοφάνηκε στη θεία της, ή όποια την επέπληξε, λέγοντάς της:

—Άντωνία, γιατί δεν μιλάς, γιατί δεν ευχαριστείς τον κύριο;... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον σύντροφο του δόν Λορέντζο, τον δόν Κριστομπάλ, τον έρώτησε:

—Μά ξεγίγιστε μου, γιατί είνε τόσο κόσμος σήμερα στην εκκλησία...

—Μά είνε δυνατόν ν' άγνοείτε, της απάντησε, ότι ο Άμβρόσιος, ό ήγούμενος της μονής αυτής, κηρύσσει έδώ κάθε Πέμπτη;... Είνε ο άνθρωπος της ημέρας... Η Μαδρίτη όλοκληρη μιλάει γι' αυτόν... Δεν έχει κηρύσει ως τώρα παρά τρεις φορές μόνο, μά όλοι όσοι τον άκουσαν γοητεύτηκαν τόσο, ώστε είνε εύκολώτερο να δοη κανείς θέσι στις περιμέρες του Βασιλικού Θεάτρου παρά έδώ, όσάκις μιλάει εκείνος... Φαίνεται πως έχει μαγνητίζει όλους τους Μαδριλέζους... Νέοι και γέροι, άντρες και γυναίκες, τρέφουν πραγματική λατρεία προς αυτόν... Οι μεγάλες μας τον έχουν καταλάβει από τα δώρα, ό δούκτες τους αυτόν μόνο θέλουν ως έξουσιοδοτη τους και όλόκληρη ή πρωτεύουσα τον έξοει με το όνομα «Ο Άνθρωπος του Θεού».

—Μά ή καταγωγή του, κύριε, ρώτησε ή Λονέλλα, είνε άνταξία της μεγάλης του αότης φήμης;

—Δέ είμαι είνε θέσι να σας πληροφορήσω άκριβώς... Η πιο μυστική πώδε κι' ή πιο ρομαντικές φήμες κυκλοφορούν για τον Άμβρόσιο. Τον βοήθων, καθώς φαίνεται, ήταν ήταν παιδάκι, έκαταλειμμένο στην πόρτα του μοναστηριού αυτού... Ο ίδιος

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη άνεψιά σας μ' έουσποδοτεί να γίνω δικηγόρος της κοντά του, κολλακεύομαι να πιστεύω ότι ή ύπόθεσίς της είνε κερδοσιμένη εκ των προτέρων...

Η Άντωνία ύφωσε προς αυτόν τα γαλάζια μάτια της και τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά. Οστόσο δεν είπα τίποτε. Αυτό όμως κακοφάνηκε στη θεία της, ή όποια την επέπληξε, λέγοντάς της:

—Άντωνία, γιατί δεν μιλάς, γιατί δεν ευχαριστείς τον κύριο;... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον σύντροφο του δόν Λορέντζο, τον δόν Κριστομπάλ, τον έρώτησε:

—Μά ξεγίγιστε μου, γιατί είνε τόσο κόσμος σήμερα στην εκκλησία...

—Μά είνε δυνατόν ν' άγνοείτε, της απάντησε, ότι ο Άμβρόσιος, ό ήγούμενος της μονής αυτής, κηρύσσει έδώ κάθε Πέμπτη;... Είνε ο άνθρωπος της ημέρας... Η Μαδρίτη όλοκληρη μιλάει γι' αυτόν... Δεν έχει κηρύσει ως τώρα παρά τρεις φορές μόνο, μά όλοι όσοι τον άκουσαν γοητεύτηκαν τόσο, ώστε είνε εύκολώτερο να δοη κανείς θέσι στις περιμέρες του Βασιλικού Θεάτρου παρά έδώ, όσάκις μιλάει εκείνος... Φαίνεται πως έχει μαγνητίζει όλους τους Μαδριλέζους... Νέοι και γέροι, άντρες και γυναίκες, τρέφουν πραγματική λατρεία προς αυτόν... Οι μεγάλες μας τον έχουν καταλάβει από τα δώρα, ό δούκτες τους αυτόν μόνο θέλουν ως έξουσιοδοτη τους και όλόκληρη ή πρωτεύουσα τον έξοει με το όνομα «Ο Άνθρωπος του Θεού».

—Μά ή καταγωγή του, κύριε, ρώτησε ή Λονέλλα, είνε άνταξία της μεγάλης του αότης φήμης;

—Δέ είμαι είνε θέσι να σας πληροφορήσω άκριβώς... Η πιο μυστική πώδε κι' ή πιο ρομαντικές φήμες κυκλοφορούν για τον Άμβρόσιο. Τον βοήθων, καθώς φαίνεται, ήταν ήταν παιδάκι, έκαταλειμμένο στην πόρτα του μοναστηριού αυτού... Ο ίδιος

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη άνεψιά σας μ' έουσποδοτεί να γίνω δικηγόρος της κοντά του, κολλακεύομαι να πιστεύω ότι ή ύπόθεσίς της είνε κερδοσιμένη εκ των προτέρων...

Η Άντωνία ύφωσε προς αυτόν τα γαλάζια μάτια της και τον ευχαρίστησε μ' ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά. Οστόσο δεν είπα τίποτε. Αυτό όμως κακοφάνηκε στη θεία της, ή όποια την επέπληξε, λέγοντάς της:

—Άντωνία, γιατί δεν μιλάς, γιατί δεν ευχαριστείς τον κύριο;... Έπειτα, γυρίζοντας προς τον σύντροφο του δόν Λορέντζο, τον δόν Κριστομπάλ, τον έρώτησε:

—Μά ξεγίγιστε μου, γιατί είνε τόσο κόσμος σήμερα στην εκκλησία...

—Μά είνε δυνατόν ν' άγνοείτε, της απάντησε, ότι ο Άμβρόσιος, ό ήγούμενος της μονής αυτής, κηρύσσει έδώ κάθε Πέμπτη;... Είνε ο άνθρωπος της ημέρας... Η Μαδρίτη όλοκληρη μιλάει γι' αυτόν... Δεν έχει κηρύσει ως τώρα παρά τρεις φορές μόνο, μά όλοι όσοι τον άκουσαν γοητεύτηκαν τόσο, ώστε είνε εύκολώτερο να δοη κανείς θέσι στις περιμέρες του Βασιλικού Θεάτρου παρά έδώ, όσάκις μιλάει εκείνος... Φαίνεται πως έχει μαγνητίζει όλους τους Μαδριλέζους... Νέοι και γέροι, άντρες και γυναίκες, τρέφουν πραγματική λατρεία προς αυτόν... Οι μεγάλες μας τον έχουν καταλάβει από τα δώρα, ό δούκτες τους αυτόν μόνο θέλουν ως έξουσιοδοτη τους και όλόκληρη ή πρωτεύουσα τον έξοει με το όνομα «Ο Άνθρωπος του Θεού».

—Μά ή καταγωγή του, κύριε, ρώτησε ή Λονέλλα, είνε άνταξία της μεγάλης του αότης φήμης;

—Δέ είμαι είνε θέσι να σας πληροφορήσω άκριβώς... Η πιο μυστική πώδε κι' ή πιο ρομαντικές φήμες κυκλοφορούν για τον Άμβρόσιο. Τον βοήθων, καθώς φαίνεται, ήταν ήταν παιδάκι, έκαταλειμμένο στην πόρτα του μοναστηριού αυτού... Ο ίδιος

δεν μπορούσε να δώση καμιά πληροφορία για τους γονείς του. Κανείς έξ άλλου συγγενής του δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διαφωτίσει το αυστήριο της γεννήσεώς του... Οι άλλοι μοναχοί πάλι, για να μεγαλώσουν άκόμα τη στήλη του, δίδωσαν πως ή ίδια ή Παναγία τον είχε άφήσει ως δώρο στην πόρτα του μοναστηριού τους... Η αυστηρότης της ζωής του είχε παρομιώδης. Πριν όνομαστεί, έδω και πείρε θδομάδες, ήγούμενος της μονής, δεν είχε βγει ποτέ από το μοναστήρι... Μά και τώρα μονάχα κάθε Πέμπτη φεύγε απ' αυτό για να κηρύξει έδώ... Η γνώσεις του, όπως λένε, είν' άπεράντες...

—Είπε ο μαρκήσιος ντε Λας Σιστέρνα.

—Μά είμαστε στενοί φίλοι! φώναξε ο νέος. Δεν βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη, αλλά τον περιμένουμε από μέρα σε μέρα. Είνε ο πιο λαμπρός κι' ο πιο ευχάριστος σύντροφός μου κι' αν ή χαριτωμένη

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα άλογο μοναδικό στον κόσμο. Όπου προσφέρονται γι' αυτό ελόκληρα εκατομμύρια. Ο μεγαλύτερος στρατιωτικός τυχερώδης των νεωτέρων χρόνων. Το «Νερό που βράζει». Ανάμεσα στους έρυνδροδέρμους. Η περιπλάνησις του Τσαρλς Λη στα διάφορα κράτη του κόσμου. Η πολυφαγία του Βίσμαρκ. 150 στρείδια σ' ένα γεύμα. Ο τάφος της μικρής πριγκιπίσσης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

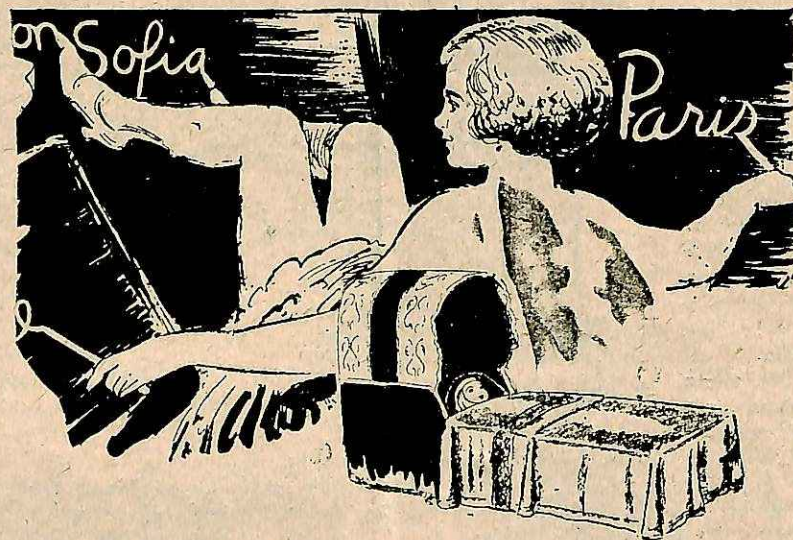
Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, ένας Άγγλος γαιοκτήμων και κτηνοτρόφος, ο μίστερ Τζών Κρόσορ απ' την Ουαλλία, είχε ένα υπέροχο άλογο, μοναδικό στον κόσμο, λόγω του τεραστίου μήκους που είχε το τριχωτό του. Η χρήση του άλογου αυτού είχε μάλιστα τριών μέτρων και η ούρα του έφτανε! Έκτος όμως αυτών, το άλογο εκείνο είχε ώριμη κορμοστασιά και οι μανιόδες του φιλικές της Αμερικής και της Αμερικής για να το αποκτήσουν.

Αλλά ούτε εκεί έμεινε πολύ καιρό. Έπειτα από πέντε-έξι χρόνια, έφυγε και πήγε στον πολωνικό στρατό, όπου του έδωσαν τον βαθμό του στρατηγού και όπου το όνομά του έγινε ξεκουστό, με τις ανδραγαθίες που έκανε στους Ρωσοπολωνικούς πολέμους. Όταν η Ρωσία κατόρθωσε να υποδουλώσει την Πολωνία, ο Τσαρλς Λη, επειδή μισούσε τους

Ο περίφημος «Σιδιρούς καρχαλάς» και δημιουργός της γερμανικής αυτοκρατορίας, πρίγκιπ Βίσμαρκ, φημιζόταν για την πολυφαγία του. Ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους καλοφαγάδες και πολυφαγάδες της Ευρώπης στην εποχή του. Έτρωγε όσο ήταν άρετό για να χορτάσουν έφτά άνθρωποι. Στα επίσημα γεύματα, μοιλούσε έτρωγε πολύ γρήγορα και κατέβαζε μπουκιές θαύματος, έμεινε πάντοτε τελευταίος, εξακολουθώντας να καταβροχθίζει τα πάντα, ενώ οι άλλοι συνδαιτημόνες είχαν χορτάσει πριν από μισή ώρα.

Η μεγάλη όμως άδυναμία του Βισμαρκ ήταν τα στρείδια. Όσάκις στο γεύμα του σερβίριζαν στρείδια, έπρεπε να έχουν μόνον γι' αυτόν εκατό ως εκατόν είκοσι. Σ' ένα γεύμα μάλιστα έσημείωσε ρεκόρ μοναδικό στα χρονικά των καλλιδοούλων. Κατεβρόχισε, ο άθεόφοβος, ούτε πολλά, ούτε λίγα, εκατόν πενήντα στρείδια, έπειτα από τα οποία συνέχισε κανονικά το φαγητό του κι έφαγε... την αναλογία του κι από άλλα φαγητά.

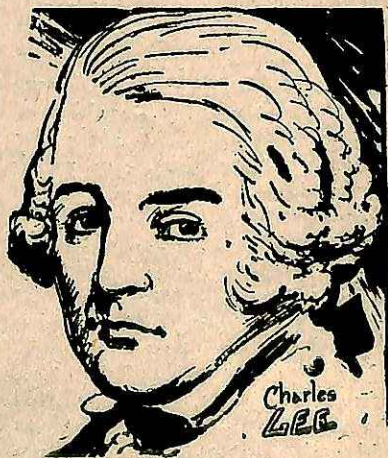
Ο βασιλεύς της Αγγλίας Γάκωβος Ιος, επί πολύ καιρό μετά το γάμο του δεν κατόρθωνε ν' αποκτήσει παιδί κι αυτό τον στενοχωρούσε υπερβολικά. Επί τέλους, κάποτε, η βασίλισσα έμεινε έγκυος και στις 20

ΕΠΑΝΩ: Η Τέα Άλμπα, που γράφει συγχρόνως με τα χέρια της και με τα πόδια της.
ΚΑΤΩ: Η κούνα—τάφος της μικρής Άγγλιδος πριγκιπίσσης Σοφίας.

Ρώσους κι' επειδή η Τουρκία θριβόταν σε πόλεμο με τη Ρωσία, πήγε να κατατάχθηκε στον τουρκικό στρατό με τον βαθμό πάλι του στρατηγού. Όταν όμως τελείωσε κι' ο πόλεμος αυτός και η Τουρκία ειρήνευσε επί αρκετά χρόνια με τα γειτονικά της κράτη, ο Λη που δεν ήταν πια σπένος για να ζή ήσυχα, έφυγε κι' έπληξε πάλι στην Αμερική, η οποία είχε επαναστατήσει κατά των Άγγλων. Εκεί κατετάχθηκε στον αμερικανικό στρατό, όπου έγινε δεκτός με τον βαθμό του στρατηγού και ως Αμερικανός στρατηγός πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του μέχρι το 1782, όποτε σκοτώθηκε σε μια μάχη σε ηλικία 51 ετών.

Τους μεγάλους βιολόγους και φυσιολόγους της Γερμανίας απασχολεί το καταπληκτικό φαινόμενο μιας νεαρής Γερμανίδας, της Τέα Άλμπα. Η νέα αυτή από μικρή είχε εξακολουθήσει να γράφει όχι μόνο με τα χέρια της, αλλά και με τα... δυο πόδια. Γράφει δηλαδή συγχρόνως και με τα τέσσερα και έντελώς διαφορετικές λέξεις με το κάθε άκρον της!... Τελευταίως έκανε μια επίδειξη της ικανότητάς της αυτής μπροστά σε μια μεγάλη επιτροπή από κορυφαίους φυσιολόγους και βιολόγους της Γερμανίας, της Αυστρίας και της Αγγλίας. Κατόρθωσε δε να γράψει ταυτοχρόνως, με το δεξί χέρι την λέξη «Παρίσι», με το δεξί πόδι την λέξη «Σόφια», με το αριστερό χέρι την λέξη «Ρώμη» και με το αριστερό πόδι την λέξη «Λονδίνο». Το περίεργο είναι ότι και τα πόδια της γράφουν με την ίδια ταχύτητα όπως και τα χέρια της!...

Ο Τσαρλς—Λη.

(Συνέχεια εκ του προηγ. και τέλος)

ΤΕΛΟΣ, όταν ο ήλιος είχε ανάτελλει πάλι, είδαμε το μοναχό να φτάνει λαχανιασμένος, εξαντλημένος, κατάρκτος.

Τα μάτια του όμως έλαμπαν με μι' αλλόκοτη φλόγα, μια φλόγα θριβόβου θά έλεγε κανείς.

Δεν μ'α είπε τίποτε άμέσως, αλλά με πήρε ιδιαιτέρως σ' ένα δωμάτιο. Εκεί καθήσαμε ο ένας απέναντι στον άλλο και ο άδελφός Γάκωβος άρχισε να μου λέει:

—Ακούστε λοιπόν τις δραματικές μου περιπέτειες της περασμένης νύχτας. Στις δώδεκα ακριβώς, καθώς καθόμουν στο παράθυρο και κύταζα έξω, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή την εμφάνισή του Γάκωβ, τον είδα πράγματι να σούρνεται στον τοίχο, κάτω από το παράθυρο της Βάνκας. Κατάλαβα άμέσως ότι έπρόκειτο να επαναλάβει την επίθεσή του εναντίον της δυστυχισμένης μικρούλας...

Αμέσως λοιπόν έγώ, ο οποίος ήμουνα άφορτισμένος να παλέψω τελειωτικά μαζί του, έσπασα ένα τζάμι του παραθύρου για να τον κάνω ν' αντιληφθεί την παρουσία μου... Πράγματι, μ' αντιλήφθηκε κι' ήρθε και στάθηκε κάτω απ' το δικό μου παράθυρο. Άρχισε να μ' απειλεί και να με βρίζει, προφέροντας άγρια τα δόντια του.

Τότε βγήκα έξω, με άμείως εκείνος ακολουθούσθης. Όσο δέ τον έπλησίαζα, τόσο περισσότερο αυτός άπομακρυνόταν. Κατάλαβα άμέσως πως ήθελε να μου παίξει το ίδιο παιχνίδι που είχε ακούσει από ήμερών σε σας και γι'αί ακόμα στο δυστυχισμένο Μιλός.

Μά έγώ, χωρίς να χάσω καθόλου την ψυχραιμία μου τον ακολουθούσα. Προσπαθούσα να τον πλησιάσω, μα του χάκυ. Ο βρυκόλακας με κρατούσε πάντα στην ίδια απόσταση κι' ούτε ζύγωνε, ούτε άπομακρυνόταν... Τό σκοτάδι με δυσκόλευε τρομερά στην παρακολούθησή αυτή και πολλές φορές έβγαλα από μπροστά μου το Γάκω. Μά σε λίγο, έβλεπα πάλι τα μάτια του να λάμπουν σαν άναμμένα κάρβουνα. Έκανε γρήγορος έλιγμούς μέσ' απ' τα δέντρα, περνούσε τα χαντάκια σαν να τα πηλούσε και γλυτρούσε άπάνω στο χιόνι σαν να είχε παγοπέδιλα.

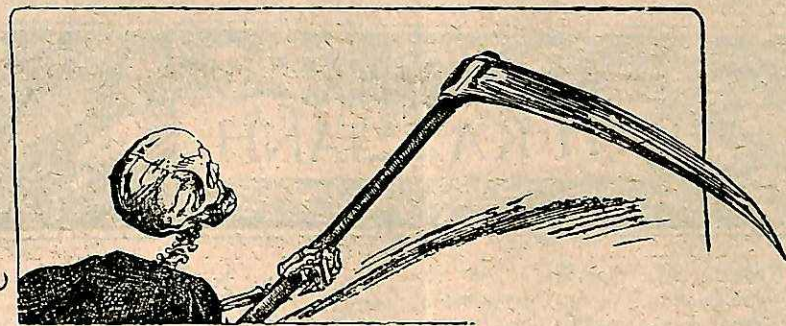
Έπειτα από αρκετή ώρα φτάσαμε σ' ένα πυκνό λαγκάδι, κοντά στην Ίδια ρεματιά όπου βρήκαμε σήμερα το πρωί σκοτωμένο το Μιλός. Τότε ο βρυκόλακας άρχισε να λιγιστεύει τη μεταξί μας απόσταση. Αυτό με έκανε να καταλάβω πως είχε φτάσει πάλι η κρίσιμη στιγμή...

Ο βρυκόλακας δεν άπείχε τώρα άπό μένα παρά μόλις πέντε μέτρα. Κρατώντας στο ένα μου χέρι το πολύτιμο φυλαχτό μου και στο άλλο ένα μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι, ώρμησα εναντίον του...

Μά, ώλλοίμονο!... με την όρμή που πήρα, γλίστρησα άπάνω στο χιόνι και σωρίσθηκα κάτω. Την ίδια στιγμή άκουσα ένα σατανικό γέλιο και είδα το βρυκόλακα να με πλησιάζει.

—Εσύ λοιπόν είσαι, μονόχρως, που έξαναες βίους τους δικούς μου... Έβδ είσαι που θέλησες να ξεκάνεις βασιλεύονταν στη σειρά κι' άπάνω στα βράχια αυτά, είδα, για την καλή μου τύχη ένα δαυλό.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΙ'

έκδικησέως μου... Και η έκδικήσις μου θά είναι τρομερή...

Δεν ξέρω ποιά έμπνευσις μου ήρθε εκείνη τη στιγμή κι' έκοψα το ίερό φυλαχτό που κρατούσα στα χέρια μου και με το οποίο θά μπορούσα άσφαλώς ν' άπομακρύνω τον βρυκόλακα...

Τον είδα τότε να σκύβει από πάνω μου, να με σπρώχνει σαν πούπουλο μέσα στα χέρια του και να φεύγει, παίρνοντας με μαζί του.

Χωρίς να τον κουνάει καθόλου το βάρος μου, έτρεχε-έτρεχε μέσ' απ' τη χιονισμένη έσοχή, περνούοντας σαν έλαφι κάθε έμπόδιο που παρουσιαζόταν μπροστά του.

Με πραγματική άγωνία, ύπολογιζα την ώρα που περνούσε και λογαριασα που θα κόντευαν τα ξημερώματα, όταν φτάσαμε σ' ένα έρειπωμένο έξοχικό σπίτι που για πρώτη φορά το έβλεπα...

Έκει ο βρυκόλακας προσχώρησε μέσα και διασχίζοντας ένα λαβύρινθο άπό έτοιμόροπα δωμάτια, κατέβηκε κάτω σ' ένα κατασκότεινο υπόγειο, κρατώντας με πάντα μέσα στα χέρια του... Έκει μ' άπόθεσε κατανής και βγήκε έξω, άφου προηγουμένως, μου είπε:

—Μην έλπίζεις σε τίποτε... Σε λίγο θά γυρίσω... Πάω να σου έτοιμάσω την κινούργια κατοιρία... Πάω να σου σκάψω έναν τάφο δίπλα στο δικό μου... Έκει μέσα θά σ' έγω άπό δω και πέρα σιγά σιγά και θά σε βασανίζω...

Τον άκουσα να κλειδώνει την πόρτα και κατόπιν ν' άπομακρύνεται.

Σαν έμεινα μόνος, άναψα το τσιγάρο μου κι' είδα πως βρισκόμουν σε ύπόγειο άποθήκη κρασιών. Βαρέλια βρισκόντουσαν στη σειρά κι' άπάνω στα βράχια αυτά, είδα, για την καλή μου τύχη ένα δαυλό.

Τον άναψα άμέσως, αν και με κάποιον δισταγμό και τον άκούω σ' ένα βράδυ.

Έπειτα στάθηκα πάλι στην πόρτα, κρατώντας το φυλαχτό μου και περιμένα την έπιστροφή του βρυκόλακα.

Πράγματι σε λίγο τον άκουσα ν' άνοιξη πάλι την πόρτα και να μπαίνει πάλι μέσα.

Μόλις είδε το φως άναμμένο, με κύτταξε άγρια.

—Έννοια σου! μου φώναζε. Δεν θά ξαναϊδής πάλι το φως! Άπό δω και πέρα θά βρισκείσαι πάντα μέσα στο σκοτάδι.

Και με πλησίασε, άπλώνοντας τα χέρια του για να με πιάσει απ' το λαιμό.

Μά την ίδια στιγμή του πρότεινα το φυλαχτό και κάνοντας ένα πήδημα, πήγα και στάθηκα μπροστά στην πόρτα, έμποδίζοντάς του έτσι την έξοδο.

Μερα και νύχτα στο γκρεμό δουλεύοντας στενάει και το φως που λαχταρά τριγύρω του μοιράζει.

Περνοδιαβαίνουν άπό κεί και τον καλοχρύνει και το κρύφο το δάκρυ του οι διασάτες δέν κυτταίνε.

Γύριζε, μόλε, γύριζε με τη γυμνή στήνη, όποιος μοιράζει τη χαρά τούτου γραφτό να κλαίγη.

ΑΛ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ο βρυκόλακας έμεινε θηρίο... Άφριζε, έτρεξε τα δόντια του, τα μάτια του πετούσαν φλόγες.

Ήθελε να με πιάσει, μα το φυλαχτό τον κρατούσε μακριά μου... Δεν τολμούσε τώρα να πλησιάσει...

Έξαφνα, κίνησε τη στιγμή άκούσθηκε μακρύνει ή φωνή ενός πετεινού που λαλούσε στην έσοχή...

Όμ! δεν θά ξεχάσω ποτέ μου την έκφραση που πήρε τότε το πρόσωπο του Γάκωβ. Μαζεύτηκε σε μια γωνία κι' άρχισε να μουγκρίζει σαν βόδι και το έσφαζαν... Είχε ξεμειώσει κι' είχε χάσει την ύπερφυσική του δύναμη...

Χωρίς να γίνω ούτε στιγμή, έτρεξα προς αυτόν και μέσα σε μια στιγμή του χάρασα το κυνηγετικό μου μαχαίρι στην καρδιά του...

Αμέσως ο Γάκωβος σωριάστηκε κάτω... Αναπήρησε δυο-τρεις φορές ως καγκουρού.

κι' έπειτα έμεινε άκίνητος. Τού έκοψα τότε το κεφάλι κι' έσπευσα να φύγω από τον υπόγειο έκείνο τάφο, ο όποιος ανέβιδε τώρα μια φρικώδη δυσωδία.

Τό έργο μου είχε τελειώσει πάλι, όπως τελείωσε άλλωστε και το δικό σας, αγαπητέ μου φίλε...

Τώρα μπορούμε να φύγουμε και να ξαναγυρίσουμε στη Γαλλία.

—Στη Γαλλία! φώναζε έγω κατάπληκτος. Όστε δεν θά πάτε πάλι στο Μοναστήρι σας;

—Όχι! μου άπάντησε ο άδελφός Γάκωβος. Δεν θά ξαναγυρίσω πάλι στο Μοναστήρι. Θά ξαναγυρίσω στη Γαλλία για να ξαναπάρω τη θέση που άφρανα φεύγοντας άπό εκεί... Μου φαίνεται πως έξιλεώθηκα πάλι για να ντανικό μου σφάλμα που μ' έκανε ν' αταξοειστώ απ' την πατρίδα μου και να γίνω μοναχός... Είμαι ο μαρκήσιος Ζακ ντε Σαιν Λωράν...

—Ο μαρκήσιος ντε Σαιν Λωράν! επανέλαβα έγω κατάπληκτος, γιατί θυμόμουν ακόμα την κατάντη που είχε προλάβει σ' όλο το Παρίσι και στην αλήθεια η μυστηριώδης εμφάνισις του άριστοκράτου αυτού, ο όποιος βράβευσε άλλους μέσ' στους κύκλους των Βερσαλλιών.

—Ναι! έκανε ο μοναχός. Έφυγα απ' τη Γαλλία, γιατί κάποια δυστυχισμένη νέα, την όποια είχα αγαπήσει, και την εγκατέλειπα κατόπιν, πέθανε εξ ατίας μου... Άλλ' άς μη θυμάμαστε πάλι το παρελθόν. Πάμε να είδοποιήσουμε τους άγαθούς αυτούς χωρικούς για τη νίκη μας!...

Ξαναγυρίσαμε πράγματι, κοντά στους χωρικούς και τους ανακρινόμενους ότι δεν είχαν πάλι να φοβηθούν τίποτε άπό το βρυκόλακα. Η έδωσις έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό.

Την άλλη μέρα, φεύγαμε με τον άδελφό Γάκωβ για το Παρίσι. Η έπιστροφή του προκάλεσε πραγματική κατάντη στους κύκλους της αριστοκρατίας, μα, όταν τους διηγηθήκαμε τις αφάνιστες περιπέτειές μας, κανείς δεν μ'α πίστεψε...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΖΩΟΥ

Όταν ο πλοίαρχος Κούκ αναχάλυσε την Αυστραλία είδε στην παραλία μερικούς ίθαγενείς να στέκονται μπροστά σ' ένα ζωο σκοτωμένο.

Ο πλοίαρχος έστειλε δυο ναύτες να αγοράσουν το ζωο αυτό από τους ίθαγενείς. Όταν δέ γύρισαν οι άνθρωποι του, παρατήρησε πως το ζωο ήταν έντελώς άγνωστο και τους ξανάστειλε για να μάθουν τονόμά του.

Πώς το δέν αυτό το ζωο; ρώτησε κάποιος ναύτης έναν ολόγυμνο μαύρο.

Έκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και άπάντησε: —Καγκουρού!

Η λέξη αυτή στη γλώσσα των ίθαγενών σήμαινε «αδεν έξω».

Ο ναύτης γύρισε στο πλοίο και, όταν σωτήθηκε άπ' όν πλοίαρχο για την άνομιαν του ζωού, άποκρίθηκε με τη λέξη που είχε άκούσει, χωρίς να γνωρίζει βέβαια και τη σημασία της. Έκτοτε η όνομασία αυτή έμεινε και το ζωο είναι γνωστό μέγαν σήμερα ως καγκουρού.

BYZANTINA ANAGNΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟ
ΤΟ ΜΗΛΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ

Η Κωνσταντινούπολη είχε ανάστα.

Οι δούλοι της είχε γεμάτοι λαί, άπειρο πλήθος είχε μαζεμένο μπροστά στα βασιλικά ανάκτορα, στην είσοδο των οποίων είχε παραταχμένοι οι γιγαντοσώμιοι σωματοφύλακες του αυτοκράτορος, οι τρωμεροί Βαράγγιοι.

Φορεία λαμπροστόλιστα φτάνουν διακόσις στ' ανάκτορα, συνοδευόμενα από έφιπους άρχοντας κι' άτελείωτη ακολουθία δούλων.

Τό άνθος της αυτοκρατορίας της πανίσχυρης και ξακουσμένης Πόλης, καθώς και των πιο άκμαστων έργων της, άρχοντοί, τριάντα πανένδοξα όνόματα του κρατικού Βυζαντίου. Θάλασσε νάχη κανείς τριάντα καρ-

Καθμιά είχε ωραιότερη απ' την Άλλη. Σώματα λυγρά, κυπαρισσένια, εύπλαστα, αγαλματώδη, μέσες δαχτυλιδένιες, βάδισμα περήφανο κι' ήγεμονικό, μάτια που πληγώνουν βαθειά και λυώνουν τις καρδιές, μάτια μύδια, μάτια γαλανά, μάτια καστανά και βαθυπράσινα, Άλλα σαν τη θάλασσα της Προποντίδας κι' Άλλα σαν τη νύχτα, Άλλα γλυκά κι' Άλλα αστραφτερά, μαλλιά πλεγμένα σε όλόχρυσες πλεξίδες, μαλλιά τετράζωντα, μαλλιά χρυσά και μαύρα σαν του κοράκου το φτερό, μαλλιά μελίχρυσά και καστανά, πρόσωπα ζωγραφιστά σαν τον ήλιο και το φεγγάρι...

Τριάντα πανέμορφες άρχοντοπούλες, μεγαλωμένες στα πούπουλα και σφα σπουδαγμένες, τριάντα πανένδοξα όνόματα του κρατικού Βυζαντίου.

Θάλασσε νάχη κανείς τριάντα καρ-

στηριό του, περιμένει την κρίση στιγμή...

Τέλος, η Αυτοκράτειρα καλεί την πρώτη απ' τις κυρίες της — της της Ένταξ — της τελευταίας.

Η μεγάλη αίθουσα άναστατώνεται. Η τριάντα πανέμορφες βυζαντινές άρχοντοπούλες παρατάσσονται στη γραμμή. Οι άρχοντες, οι στρατηγοί, οι κληρικοί, οι σοφοί μένουν κατάπληκτοι μπρος στην τόσο έμορφη. Ψιθυρισμοί, αναπνοή άκούγονται... Κι' άρχίζουν άμέσως κατόπιν η κρίσεις και τα σχόλια των παρισταμένων:

— Η Θεοδώρα είναι η ωραιότερη όλων!

— Όχι, στρατηγέ, δεν έχεις δίκιο... Κότταξε τη Ζωή... Η ώμορφιά της θαμπώνει σαν τον ήλιο...

— Έχετε λάθος, τους διακόπτει έ-

Πηγαίνει να του δώσει το μήλο, το όποιο ο Θεόφιλος θά προσφέρει στην εύτυχισμένη έκλεκτή του...

Όλομόναχος μέσα στο δωμάτιό του, ο πορφυρογέννητος θρησκίτσει νευρικά επάνω-κάτω...

Έξαφνα η πόρτα άνοίγει, τα θαρραλά από πορφυρά περαπέταματά που τη σκεπάζουν σχεδόν όλόκληρη, παραβρίζουν και η Αύγουστα. Εύφορο-σμένη κάνει μεγαλοπρεπή την είσοδό της στο σπουδατήριο του προγόνου της...

Τού άνοίγει την άγκυλιά της και ενώ ο Θεόφιλος άσπάζεται με σεβασμό το χέρι της, τού λέει:

— Θεόφιλε, παιδί μου, ήλθε η στιγμή να διαλέξεις τη γυναίκα που θα κληθήσ το πλάι σου, στον ένδοξο θρόνο του Βυζαντίου... Μέσα στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού βρίσκονται τώρα συγκεντρωμένες τριάντα παρθένες, η ωραιότερες και η ευγενέστερες όλης της αυτοκρατορίας. Η έκλογή σου, κατά τη γνώμη μου, θά είναι πολύ δύσκολη, γιατί καθμιά απ' αυτές είναι ωραιότερη απ' την Άλλη...

Εύχρηστο ο Θεός να σε βοηθήσει στην έκλογή σου και να διαλέξεις αυτή που πραγματικώς είναι άξία σου... Ίδου, πάρε αυτό το μήλο και πρόσφερε το στην παρθένα που θά σου άρέσει περισσότερο απ' όλες τις Άλλες...

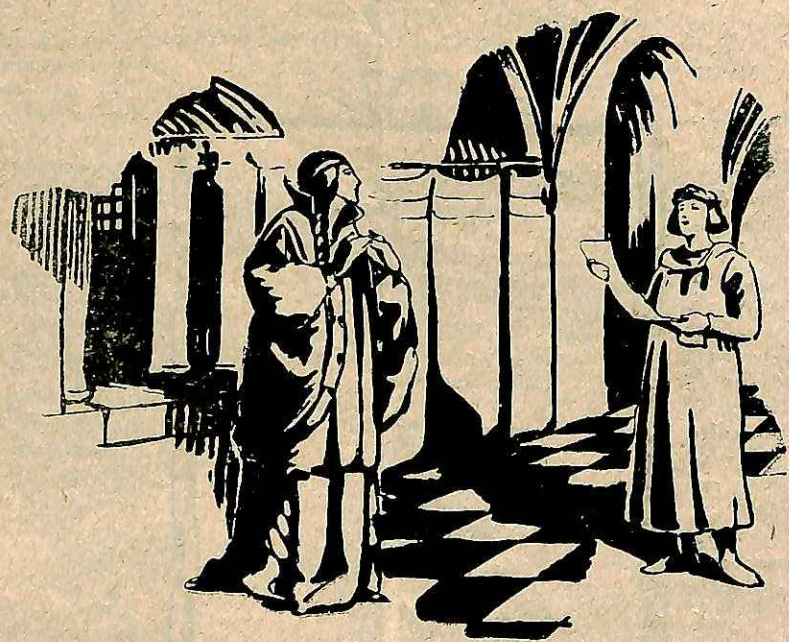
Μα ο Θεόφιλος, μολοντί άπλώνει το χέρι του προς την αυτοκράτειρα και παίρνει το μήλο, έν τούτοις δεν της άπαντά... Για λίγες στιγμές μένει σιωπηλός, η σκέψη του φτερουγίζει σε μια αίθερα όπτασία, την οποία είχε αντικρύσει πρό λίγων ημερών. Αναπολεί μια νέα εκπάγλου καλλονής που την είχε ένα απόγευμα έπάνω σε κάποιο δώμα των άνακτόρων... Έκείνο το απόγευμα ο Θεόφιλος ήταν έξαιρετικά ευχαρισμένος... Ο πατέρας του, ο αυτοκράτωρ Μιχαήλ τον είχε καλέσει που ήλι-γου και του είχε έρχσει μια περγαμνή, διά της οποίας τον άνεκέρυσσε συμβασιλέα του.

Καθώς λοιπόν προχωρούσε στο δώμα και διάβαζε την περγαμνή αυτή, έξαφνα, σηκώνοντας τα μάτια του άντικρυσε μπροστά του την ωραιότερη γυναίκα που είχε δει ποτέ του...

Στάθηκε άμέσως μπροστά της και την κοίταξε θαμπωμένος. Έκείνη τότε, σαν να μάνταφε τι συνέβαινε μέσα στην καρδιά του, του χαμογέλασε με τόσο γλυκύτητα, ώστε ο νεαρός Κασσιανός όμως πώς άνοιξαν γι' αυτόν οι ούρανοι...

Μα ή άλλου, παρά στα διαμερίσματα του Θεοφίλου... Στα χέρια της κρατεί ένα μεγάλο ροδοκόκκινο μήλο της Κιλικίας...

Πηγαίνει να μιλήσει στον πορφυρογέννητο Θεόφιλο και να τον είδοποιήσει πως η στιγμή της έκλογής της συντρέφεται της ζωής του έφτασε... (Ακολουθεί)

Την είχε δει μία μέρα στο παλάτι και τον είχε γοητεύσει...

διές μαζύ, για να τις χαρίσει σ' όλες μαζύ και σε κάθε μία τους χωριστά...

Ποιά θά διαλέξει λοιπόν ο Θεόφιλος;

Ποιά θά τραβήξει την καρδιά του ωραίου βασιλόπουλου που θά καθήσσει αόριο στο θρόνο του Βυζαντίου;

Η άπορία αυτή κατέγει και τις γλυκίδες του λαού που είναι συγκεντωμένες μπρος στ' ανάκτορα και τους άρχοντες που κατακλύζουν τις αίθουσες του παλατιού και τις άρχόντισσες και τον κληρο και τους σοφούς και απεισιδεμένους της αυτοκρατορίας.

Μα μήπως κι' αυτή η ίδια η Αυτοκράτειρα, είναι καλύτερα πληροφορημένη;

Ο Θεόφιλος δεν είχε ως τώρα έρωτικές περιπέτειες. Άδιαφορούσε για τις όμορφες άρχόντισσες της πρωτεύουσας. Κλεισμένος στο σπουδα-

νας γηραιός βυζαντινός άρχων. Η Κασσιανή θά γίνει γυναίκα του Θεοφίλου... Είναι η ωραιότερη όλων... Η όμορφιά της δεν συγκρίνεται με καμιάς Άλλης...

Τη στιγμή αυτή, η Αυτοκράτειρα σηκώνεται από το θρόνο της και βγαίνει από την αίθουσα...

Μερικές άρχόντισσες σπεύδουν να την συνοδεύουν, άλλ' η Εύφοροσνη τις άπουακρίνει.

Πού πηγαίνει λοιπόν η Αυτοκράτειρα;

Πού άλλου, παρά στα διαμερίσματα του Θεοφίλου... Στα χέρια της κρατεί ένα μεγάλο ροδοκόκκινο μήλο της Κιλικίας...

Πηγαίνει να μιλήσει στον πορφυρογέννητο Θεόφιλο και να τον είδοποιήσει πως η στιγμή της έκλογής της συντρέφεται της ζωής του έφτασε...

ΠΑΛΛΗΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΦΑΝΗΚΑΤΕ τόσο δικαίος για μένα, γιατί, που δεν ήμουν ού να μ' ήσες πω όλα με άκριβεια και με έλακρίνενα. Άχρίστε με μόνο να συνεντρώσω μία στιγμή τις άμνησεις μου.

» Λοιπόν που λέτε... Ά νούξα έξαφνα τα μάτια μου με τη συναισθησι ότι ξεπνούσα από ένα βαρύτατο βίαν. Τό φως της ημέρας με θάμπωνε. Από πάνω μου είδα έναν ού-ρανό καταγάλανο. Ο ήλιος με χτυπούσε κατακέφαλα. Βρισκόμουν ξαπλωμένος άνάσσεια κάτω στη γλή. Σιαστί μεγάλοι έθνη έδειξαν κι' ιρι-σμενά άκόμη ένθρηια κατά γλήναι ούρα νού και όλης της φύσεως μου ένού-κλαδα και βάται βρισκόντουσαν γύρω μου. Με μία γλήρη κίνησι πετάχτηκα όλόβρος και τότε μόνο έννοιωσα πίσω στο κεφάλι μου ένα δυνατό πόνο. Κατάλαβα άμέσως πως ένα απ' τα έθνη που είχε σιμεί: "Η κάποιος θά με χτύπησε έξαφνα από πίσω ή θά είχα πέσει από ψηλά. Δεν είχα όμως πληγωθεί... Τό χέρι μου έπιασε τό πονεμένο μέρος του κεφαλιού μου

δεν εύρισκε παρά ένα φούσκωμα που ήταν τό άγγιζα μου έρχόταν να ξεφου-νίσω. Δεν έδοκίμασα, έν τούτοις, καμιά άνησυχία... Ζητούσα μόνάχα ν' άμνησθώ τι μου συνέβη. Η μνήμη μου όμως δεν μου έδινε καμιά πληροφορία. Τού κάκου προσπαθούσα να θυ-νισθώ. Τίποτε, μα άπολύτως τίποτε δεν θυμόμουν... Και έξαφνα τότε άμέσως έλξες άμνησίαν πέρασε από τη σκέ-ψη μου για πρώτη φορά. Κατά πάσαν πιθανότητα, όπως συμβαίνει συνήθως, ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι με είχε κάνει να χάσω τη μνήμη μου.

» Άφού λοιπόν είδα πως τίποτε δεν είχα να έλπιζω από τη μνήμη μου, βάλλθηκα να την άντικαταστήσω με κάποιο άλλο. Έξέτασα τό μέρος που βρισκόμουν. Ήμουν στη βάση ενός βραχώδους τοίχου, ύψους 4-5 μέτρων. Σκέφθηκα άμέσως πως θά είχα πέσει από κει πάνω... Πράγματι, πολλές πέτρες ήταν σκορπισμένες έδω και κει, πάνω στη γλή... Τα χέρια μου ήταν γδαμμένα... Τα ρούχα μου ξεσκισμένα. Μα τα ρούχα αυτά δεν υπολόζα να τ' άναγνωρίσω. Ήσαν κάτι ρούχα πολύ φτωχά, πολύ φθαρμένα... Τό πιο σοβαρό όμως είχε ότι δεν θυμόμουν κανένα τρόπο τι είδους ρούχα φορούσα συνήθως... Και έξαφνα — έ! — τότε δοκίμασα τη χειρότερη έκκληση — εί-δα ότι δεν ήξερα πειά ποιος εί-

» Άφού τελείωσα τό πλύ-σιμό μου, ξανάχρισα τό δρόμο μου κατά μήκος του ποταμού με καρδιά ξαλαφρώμενη, χαρούμενη, τύχης που έξορσα και υπορούσα ν' άπολαμβάνω μία τόσο ωραία ημέρα.

» Προχωρούσα, λοιπόν, άνάμεσα από τ' άγριολούλουδα, άνούγοντας τα γλυκόλα πουλιά, δίχως κανένα βάρος στην σκέψη μου, όμως μ' ένα καλόβλο-ξω.

» Σε λίγο έφτασα στα πρώτα σπατάκια ενός χωριού. Μία πόρτα άνοιξε και μία κοντή γορούλα φάνηκε στο κατώφλι. Της έήτησα να μου δώσει λίγο φρούκι και να της τό πληρώσω. Η γορούλα μ' έντύταξε καλά-καλά, μου χαμογέλασε μ' ενόγεια και μ' έπιασε μέσα στο σπίτι. Μου σερβίρισε όλόκληρο γεύμα. Φάνεται πως τό πρόσωπό μου της άρεσε και της ένέπνεε έμπιστοσύνη... Κυτάχτηκα πάλι σ' ένα καθέ-

ΑΜΝΗΣΙΑ

τελείωναν τα λειβάδια. Μόλις έκανα μερικά βήματα, είδα πέρα μακριά πολλά μικρά χωριουδάκια... Έλρετε να πάω να βρω ανθρώπους, να τους έξηγήσω, να τους πω τι μου συνέβαινε. Αυτό ήταν πολύ άπλό. "Όλα, άλλωστε, μου φανόνταν τόσο άπλά! Η έρημη μεγαλοπρέπεια του καταγάλανου ούρα νού και όλης της φύσεως μου ένού-κλαδα και βάται βρισκόντουσαν γύρω μου. Με μία γλήρη κίνησι πετάχτηκα όλόβρος και τότε μόνο έννοιωσα πίσω στο κεφάλι μου ένα δυνατό πόνο. Κατάλαβα άμέσως πως ένα απ' τα έθνη που είχε σιμεί: "Η κάποιος θά με χτύπησε έξαφνα από πίσω ή θά είχα πέσει από ψηλά. Δεν είχα όμως πληγωθεί... Τό χέρι μου έπιασε τό πονεμένο μέρος του κεφαλιού μου

» Πώς βιάζόμουν να κυτάχω σ' ένα καθέ-ψη! Τι έμ-θυμία που είχα να δώ τό πρόσωπό μου! Έκει κοντά κελούσε ένα ποταμάκι. Γονάτισα στην όχθη και πρίν βουτήξω τό κεφάλι μου νερό τό πονεμένο μου κεφάλι, έντύταξα ένα πολλή τό πρόσωπό μου. Τό άνεγνώρισα; Ναι, βέβαια! Έκει κοντά κελούσε ένα ποταμάκι. Γονάτισα στην όχθη και πρίν βουτήξω τό κεφάλι μου νερό τό πονεμένο μου κεφάλι, έντύταξα ένα πολλή τό πρόσωπό μου. Τό άνεγνώρισα; Ναι, βέβαια! Έκει κοντά κελούσε ένα ποταμάκι. Γονάτισα στην όχθη και πρίν βουτήξω τό κεφάλι μου νερό τό πονεμένο μου κεφάλι, έντύταξα ένα πολλή τό πρόσωπό μου. Τό άνεγνώρισα; Ναι, βέβαια!

» Όι χωροφύλακες είχαν πειά προσπεράσει, αλλά με τις φωνές μου έγύρισαν. Μόλις όμως με είδαν, ο έ-νας έβλεπε μία φωνή άγρια, τράβηξε μ' ένα φρενασμένο κίνημα τό πιστόλι του απ' τη δίχη του και με σημάδεψε!

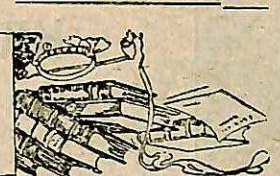
» Πάνω τα χέρια! ούλοιαζε. Άμέσως έσείκωσα ψηλά τα χέρια μου, ενώ συνεχόνος χαμογελούσα ήσυχος. Ήμωνα βέβαιος πως ο κύριος αυτός έκανε κάποιο χονδροειδές λάθος που γλήγορα θ' άτεκαλύπτετο. Έννοιωθα πως ήμουν τόσο καλός, τόσο άγνός...

» Μα οι χωροφύλακες μου πέρασαν τις χειροπέδες. Έγώ τους άφισα να κόνουν, δι. θέλουν, χωρίς να διαμαρτυρούμαι. Κατά βάθος, δηλαδή η ιστορία με διασκεδάζε. Φανταζόμουν τι άστεία έκφρασι θάπαιναν αυτοί οι έντελειστοί τού νόμου, όταν γανερωνόταν ή γκάφα τους. Μου έρχόταν να γελάσω...

» Τά βλέπεις τό ρούχα που έλεγε απ' την άποθήκη; είτε ο ένας στον άλλον. "Αχ, γιατί μου! Σιγά-σιγά δεν έξρω τι άνέβαινε από τά βάθη του μυαλού μου: Ήταν κάποια φρενασμένα άμνησία, μία ύποπτη άόριστη μνήμη.

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

άλλα που μ' έτάραξε... Ποιός ήμουν λοιπόν. Θεέ μου, ποιός ήμουν; Έγώ μου είχε μαζευτεί ένα σωρό κόσμος που με περιεργάζονταν γεμάτος έθρηια περιέργεια. — Μα τί έκανε; ρώτησε η γορούλα με άπορία. Δεν φάνεται καλός άνθρωπος...

» — Ποιός; Αυτός; είτε ο ένας χωροφύλακας. Αυτός, κυρία μου, είναι ο Σιμόν Κρατίβ. ο φοβερός δολοφόνος, που έχει καταδικαστεί σε θάνατο. Έχουμε χαλάσει τον κόσμο από τό πριό για να τον βρούμε. Τόχει σκάσει από τη φυλακή...

» Η γορούλα όπισθοχώρησε με φρίκη. Μ' έντύτασε με τρομαγμένα μάτια, σά να μην ήστανε πως είχε φιλο-ξενήσει ένα τέτοιο τέρας!

» Τότε, στο άκουσμα του όνόματός μου, τ' άμνησθηκα όλα, όλα... Όλα όσα μου είχαν κάνει!... Όλα όσα είχα κάνει! "Α! είχε δική η καλή εκείνη γορούλα να τρομάξη!... Δεν ήμουν πειά ο ίδιος που ήμουν πρίν. Στην άνάμνησι της ζωής, στην άνάμνησι των ανθρώπων και του έαυτού μου, ποι μου ξανάφθη έτσι έξαφνα, φάνεται πως θά είχα πάει πάλι την άγρια άνη του κακούργου, φάνεται πως θά ένωαζα πάλι σαν κάποιο άγριο θηρίο, που τό είχαν πιάσει στην παγίδα και πού άσθανόταν ότι πάνε να τό σφάζουν...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΟΦΟΥ

Ο Θάλης ο Μιλήσιος, ένας από τους έφτά σοφούς της αρχαίας Ελλάδος, όταν ήταν μικρό παιδί, παρακολούθησε προσεκτικά τ' άστερία και σχεδίαζε από τότε τις μεγάλες άνακαλύψεις που θάκανε άμα μεγάλωνε. Έν αυτό πολλές φορές έκανε την άσθνη, της πραγματικότητας κι' έφερτε σε μεγάλη άφηρημάδα.

Μία μέρα, ενώ περιπατούσε με την τροφό του Θηορσία έξω από τό πατεριό του σπίτι, άφροισιμένος καθώς ήταν στο κύτταγμα του ούρανού, έπεσε μέσα σ' ένα λάκκο γεμάτο νερό κι' άρχισε να ζητά βοήθεια...

Η τροφός έληθίσανε γρήγορα, αλλά πρίν τον βγάλει απ' τό νερό και τη λάσπη, θεώρησε καλό να τον επάλιξη, λέγοντάς του:

— Καθήμε, προσπαθείς να μάθεις τι πράγματα υπάρχουν στον ούρανό και δεν βλέπεις αυτά που βρίσκονται μπροστά στα πόδια σου!

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— "Αν μπει σκονη στα μάτια σου, άπόφευγε να τά τρίβεις. Ρίξε τους μόνο λίγο νερό για να μιν έρεπιστούν.

— "Αν μπει σ' αϊτή σου κανένα ζωήριο, μεταχειρίσου για να τό βγάλεις χλιαρό νερό και ποτέ σκληρό άντικείμενο.

— "Αν σου κοπεί άρτηρία, σφίξε, για να σταματήσει τό αίμα, τό επάνω μέρος της τομής. "Αν δέ σου κοπεί φλέβα, σφίξε τό κάτω μέρος της τομής.

Η Άγγλις διόδως Μαίρη Σώμμερ

Κάθε τόσο, το παγκόσμιο κοινό πληροφορείται ότι ή τότε ή ή θεία διάσημη καλλιτέχνης, παρέθηκε τη ζωή του θεάτρου και των γλεντιών, τη χλιδή, την πολυτέλεια και τα κοσμήματα κι' εζήλευσε δόξα Θυίς και Άγλις Πελαγίας. Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται μόνο κατά τους τελευταίους αιώνες. Γιατί, κατά τους πρώτους μετά Χριστόν αιώνες, μένο ή Θυίς, ή διάσημη εταίρα της Λιγύπου εγκατέλειψε τα πλούτη και τα γλέντια για να γίνει καλόγρυπα. Και αργότερα, τον δον αιώνα ή Πελαγία, ή οποία ήταν περίφημη και ξακουστή ήθοποιος στην Άντιόχεια, συγκινήθηκε μία μέρα απ' το κήρυγμα του επισκόπου Ήλιουπόλεως Νονόν, πέταξε τα κοσμήματα και τα πολυτελή φορεματά της, άφησε το μεγαλοπρεπές παλάτι της, φόρεσε ανδρικά και με το ανδρικό όνομα Πελάγιος, πήγε κι' έζησε ζωή άσκητου επάνω στο Όρος των Έλαινών.

Από την εποχή εκείνη, τόσους αιώνες, δεν αναφέρεται άλλη γυναίκα του θεάτρου που να θέλησε ν' αγιάσει. Αντιθέτως, κατά την τελευταία εικοσαετία, διάφορες καλλιτέχνιδες σηκώνονται στα καλά καθούμενα και πάνε να κλειστούν σε μοναστήρια.

Την αρχή την έκανε ως γνωστόν, έδω και είκοσι χρόνια, ή περίφημη Εύα Λαβαλιέρ, ή οποία ήταν το ένδελμα του παρισινού κοινού. Και πριν ακόμα αποσυρθεί στο μοναστήρι, μία περίοργη μυστικοπάθεια και σεινότης είχε καταλάβει επί μήνες της Λαβαλιέρ. Στο θέατρο, στά μουζικ χώλλ και στα καρμπάρ έπικρατούσε τότε ή μόδα της γυναικότητας. Συνήθιζαν δηλαδή ή καλλιτέχνιδες να εμφανίζονται στη σκηνή με όσο πιο κοντά φορέματα. Αντιθέτως ή Εύα Λαβαλιέρ εμφανιζόταν όσο το δυνατόν περισσότερο ντυμένη, με μακρά μανίκια και με φορέματα που σκεπαζαν τελείως, όχι μόνο το στήθος και τις πλάτες της, αλλά και τον λαμβό της και τους αστραγάλους της.

Οί θαυμαστές κι' οί φίλοι της παραξενεύονταν φυσικά γι' αυτό. Παραξενεύθηκαν όμως ακόμα περισσότερο, όταν την ημέρα που έληξε το συμβόλαιό της με το θέατρο, στο οποίο εργαζόταν, δεν το ανανέωσε,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΛΟΓΡΗΣ

Η Θυίς και ή Άγια Πελαγία. Η περίφημη Εύα Λαβαλιέρ. Πώς άφησε τους καλλιτεχνικούς θριάμβους και έγινε μοναχή. Πώς εγκατέλειψε το θέατρο ή Μαίρη Σώμμερ. Στο μοναστήρι των καθολικών. Η ώραία Σουζάννα Ντελόρμ και ή περιπέτειός της. Πώς την επέδρασε ο ρόλος της. Πώς ή Ίρεν Παλάντι ίδρυσε μοναστήρι. Η πρώτη μονή με Έβραιες καλόγρυπες. Και μία γυναίκα που εγκατέλειψε το μοναστήρι για να γίνει άσתר του κινηματογράφου, κτλ.

ούτε υπέγραφε συμβόλαιο με άλλο θέατρο. Άλλα ξαφνικά έφυγε απ' το Παρίσι κι' έπήγε να κλειστεί σ' ένα μοναστήρι, άκριτα μακριά απ' την πρωτεύουσα.

Έπειτα από λίγα χρόνια, το παράδειγμα της Λαβαλιέρ έμυήθηκε ή Άγγλις χορεύτρια και τραγουδίστρια Μαίρη Σώμμερ. Η Μαίρη ήταν μία από τις πέντε-έξι ωραιότερες γυναίκες των άριστοκρατικών θεάτρων και μουζικ χώλλ του Λονδίνου. Είχε άμετρητους θαυμαστές και πολλοί έκατομμυριοῦχοι και άριστοκράτες, Άγγλοι και ξένοι, της είχαν προτείνει να τη στεφανώσουν. Εκείνη όμως είχε προτιμήσει να παραμείνει έλευθερη. Ξαφνικά ένα βράδυ, άουρ τραγούδησε για τελευταία φορά το περίφημο τραγούδι «Ναί, δεν έχουμε

στης σ' ένα γυναικείο μοναστήρι της Ίταλίας, χωρίς κανείς να μάθι την αίσια που την εξανάγκασε να κάνει ένα τέτοιο διάστημα.

Κατόπιν ήλθε ή σειρά της Τσέλια Γκουέζ, μίας ώραιότητας ήθοποιού της Άρμεντωής, ή οποία ήταν ξακουστή σ' όλόκληρη την Κεντρική και Νότιο Άμερική και στην Ίσπανία ακόμα. Κάποτε, ξαφνικά, ή Τσέλια Γκουέζ, προς μεγάλη έκπληξη των θαυμαστών της και του κοινού, κατήγγινε κάθε φτειασίδι. Έμφανιζόταν στη σκηνή χωρίς το παραμικρό κοκκινάδι, χωρίς ήγνος πούδρας, έδιωξε δέ τη γυναίκα που της έκανε μασάζ, την κομμωτριά της, τη μηχανίστρια της και την πεντικιουρίστα. Έξω απ' το θέατρο, φορούσε πάντοτε μαύρα. Συγχρόνως είχε ά-

ρόλο αυτόν ήταν καταπληκτική, σε σημείο που νόμιζε κανείς ότι έπαυζε εκ του φυσικού. Φαίνεται όμως ότι τόσο το έργο, όσο και ο ρόλος της έπηρεασαν την ψυχή της και την έκαναν να γίνει θεοκαλήπτος. Μόλις μάλιστα τελείωσαν ή παραστάσεις της κομεντί εκείνης, ή Σουζάννα Ντελόρμ εγκατέλειψε και το θέατρο και το Παρίσι και πήγε σ' ένα γυναικείο μοναστήρι της Γρενόβλης, όπου έγινε καλόγρυπα.

Τέλος ήλθε ή σειρά μίας άλλης ήθοποιού, Άδστριακής, της Ίρεν Παλάντι. Η γυναίκα αυτή, που είχε ύπερογο και αρμονικότατο σώμα και λαμυάτα φωνή, είχε ξετρελλάνει τους Βιεννέζους με τους χορούς της και τα τραγούδια της. Στους χορούς της μάλιστα εμφανιζόταν τόσο πολύ ξεγυμνωμένη, ώστε δυο-τρεις φορές είχε παραπεμφθεί σε δίκη επί προσβολή της δημοσίας αιδούς. Η Ίρεν Παλάντι είχε λανσάρι στη Βιέννη με καταπληκτική επιτυχία το γνωστότατο άμερικάνικο τραγούδι «Νό, νό, Νανέτο».

Ξαφνικά τώρα, έδω και μερικές ιουάδες, ή ώραία καλλιτέχνης δήλωσε στον απρεσσοίό της ότι αποφάσισε να εγκαταλείψει το θέατρο και την κοινωνία και να γίνει καλόγρυπα. Γι' αυτόν όμως το πράγμα δεν ένε τόσο εύκολο, όσο για τις προηγούμενες συνάδελφους της. Γιατί αυτή είχε Ίσραηλίσσια και Ίσραηλινικό μοναστήρι, γυναικών μάλιστα, δεν υπήρχε σε κανένα μέρος του κόσμου, ούτε υπήρχε ποτέ.

Άλλά ή Ίρεν Παλάντι δεν ένοιε να υποχωρήσει μπροστά στη δυσκολία αυτή. Έχει κάνει πολύ μεγάλη πεποισία απ' το καλλιτεχνικό της έπάγγελμα. Και με τα γρήματα αυτά ή ίδρύση το πρώτο Άσραηλινικό Μοναστήρι για τις Έβραιες που έχουν

Η Ίταλις ήθοποιος Ντινα Πίνι.

υπανάνες, που ήταν της μόδας τότε, και που ήταν ή μεγαλύτερη επιτυχία της, μπήκε στο καμπαρί της, όπου περίμεναν δεκάδες θαυμαστών της. Τους δήλωσε καθαρά ότι δεν ήθελε να τη συνοδεύει κανείς το βράδυ εκείνο, τους καληνύχτισε κι' έφυγε μόνη της για το σπίτι. Το πρωί της επομένης πήγε και χτύπησε την πότα ενός μοναστηριού καθολικών καλογρυπών που ήταν έξω απ' το Λονδίνο, ζήτησε την ήγουμενή και της δήλωσε ότι ήθελε να γίνει κι' αυτή καλόγρυπα. Η ήγουμενή, φυσικά, τη δέχτηκε και από τότε ή ώραία Μαίρη Σώμμερ έθωσε την ωμορφιά της και τα νεύτα της μέσα στους τοίχους του μοναστηριού εκείνου.

Τό 1917, μία διάσημη Ίταλις ήθοποιος, ή ώραία Ντινα Πίνι, εγκατέλειψε το θέατρο κι' έπήγε και κλεί-

χισε να ζή μία ζωή αποτραβηγμένη, πήγαινε απ' το σπίτι της στο θέατρο κι' απ' το θέατρο στο σπίτι της. Έκτος δέ τούτου δεν δέχταν επισκέψεις είτε θαυμαστών της, είτε φιληνάδων της, ούτε στο σπίτι της, ούτε στο καμπαρί της. Και στο τέλος, όταν έληξε το συμβόλαιό της, έφυγε απ' το Ρίο-Τανέριο και πήγε να κλειστεί στο μοναστήρι των Βερναρδίνων Καλογρυπών του Άγιου Βιντσέντζου, κοντά στην πόλη Πάολα.

Περίοργη επίσης είναι και ή περίπτωση της Γαλλίδος ήθοποιού του δραματικού θεάτρου Σουζάννας Ντελόρμ. Η Σουζάννα έπαυζε σ' ένα θέατρο της παρισινής λεωφόρου των Ήλυσιων. Τον τελευταίο καιρό έπαυζε τον ρόλο καλόγρυπας σε κάποια κομεντί, της οποίας ή υπόθεση εξέλεισσετο μέσα σ' ένα μοναστήρι. Η επιτυχία με την οποία υποδύταν τον

Η ώραιότατη ήθοποιος της Άρεντινής Τσέλια Γκουέζ.

απογοητευθεί απ' τη ζωή κι' απ' τον έρωτα.

—Είπε Άδικο, είπε στους δημοσιογράφους που πήγαν να της πάρουν συνέντευξη, ή γυναίκες όλων των θρησκειών να μπορούν ν' αποσυρθούν σε μοναστήρι και ή Έβραιες όχι.

Τό κινούμενο αυτό μοναστήρι άρχισε να χτίζεται κιόλας. Θα μπορεί να περιλαμβάνει τριακόσιες καλόγρυπες. Ήγουμενή θα γίνει φυσικά, ή Ίρεν Παλάντι. Έννοείται ότι κανείς άνδρας δεν θα μπορεί να περάσει το κατώφλι του μοναστηριού, εκτός απ' τον ραββίνο που θα πηγαίνει να ιεουργή.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, αν υπήρχουν τόσες γυναίκες που αφήνουν τη σκηνή κι' έπήγαν σε μοναστήρι, υπήρχε και μία άλλη στήν οποία συνέβη το αντίθετο. Αυτή άφησε το μοναστήρι και θγήκε στο θέατρο, ή μάλλον για την ακρίβεια, στον κινηματογράφο.

Πρόκειται περί της ώραιας Άμερικανίδος ήθοποιού της θόνης Πηλ Ουάιτ. Η Ουάιτ ήταν καλόγρυπα κι' έφυγε απ' το μοναστήρι για να γίνει καλλιτέχνης. Η Πηλ Ουάιτ, είχε σε άφάνταστο βαθμό ευκίνητη και ριζοκίνδυνη. Γι' αυτό και την έχουν έπαινονάσει ή θηλυκή Ντοβγκλας Φαίρμπανκς, Γιατί, με άράνταστη ευκινησία κι' επίδειξη τα χάνει τις τολμηρότερες άκροβάσεις, πηδάει από στεγές στον δρόμο, ανεβαίνει σε τρέινα που τρέχουν, κάνει τουμπες τρομερές, κυνηγάει κλέφτες κλπ. Και, βέβαια, στην ευκίνησή αυτή την όφειλε άκριτως στην πολυγύμνη καθιστική ζωή του μοναστηριού.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

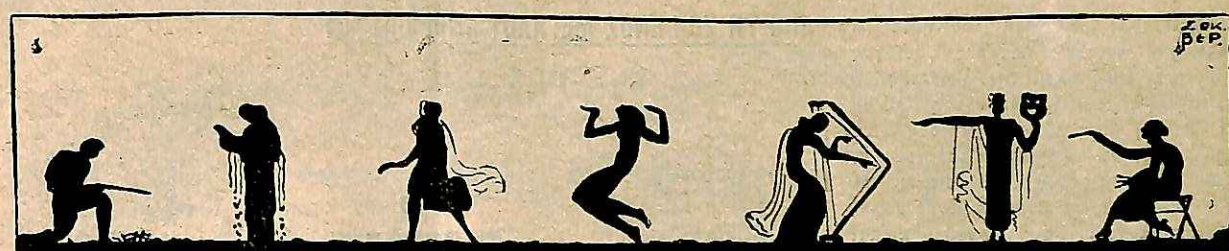
ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΓΙΑ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Στις Άνατολικές Ίνδιες, οί ίθαγενείς έχουν βρει το υπέλα τους απ' τα φείδια, τα οποία με το φαρυμακρό δάγκωμα τους θανατώνουν πολλούς ανθρώπους και ζώα κάθε χρόνο. Πράγμα που έκανε την Άγγλική Κυβέρνηση να όρίσει μεγάλη θραβεία για όποιον νά όρίσει μεγάλη θραβεία για όποιον έξοντώνουν τα τσιμετά αυτή έσπετά.

Έν τούτοις οί Ίνδοι, οί όποιοι θείονται ακόμα σε κατάστασι σχεδόν ήμιαγρία, θέλοντας να... καλοπιάσουν τους θανασίμους αυτούς έλθρους των, είσχηγαν τη λατρεία της Θεάς Μανασά Δέβυ, της θεότητας δηλαδή των φειδιών, στην οποία προσεύχονται και προσφέρουν δώρα για να την εξιλιώσουν.

Κάθε χρόνο, μόλις έρθει ή ώραιότατη μέρα της γιορτής, ή γυναίκες των χωριών θγαίνουν απ' τις κατοικίες των χωριών πιάτα με ρέζι, γάλα και ζάχαρη και πηγαίνουν σε μία λίμνη για να τα προσφέρουν στη Θεά.

Κατόπιν, άφου της εκφράσουν τις ευχαριστίες των, γυρίζουν πίσω στα σπίτια τους, με τη βεβαιότητα ότι ή Μανασά Δέβυ θα φυλάξει τα παιδιά τους σάα από τα φείδια, κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονιάς.

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η φυλάκισις ενός άναρχικού δημοσιογράφου. Πώς του έδωθε χάρις. Τό ευχαριστήριό του προς τους ύπουργούς. Οί δύο καλόγεροι. Πώς ο Φραγκισκανός έρριξε το Δομινικανό στο ποτάμι. Ο Πιρόν και ο άέβας. Μία πληρωμένη άπάντησις. Η Λογία κυρία και τό έμμετρο έργο της, κτλ. κτλ.

Ο περίφημος άναρχικός δημοσιογράφος Γουσταύος Έρβέ καταδικάστηκε κάποτε για ένα έπαναστατικό άρθρο που δημοσίευσε στην εφημερίδα του, σε πολιτική φυλάκισι.

Άλλά πριν λήξη ή προθεσμία της ποινής του, κατά πρότασιν του τότε ύπουργού της Δικαιοσύνης κ. Άριστέιδη Μπεράν, άπενευήθη χάρις στους πολιτικούς καταδίκους, μεταξύ δέ των άλλων και στον Έρβέ.

Στην περίστασι αυτή ο φυλακισμένος άπηνυνη προς τα μέλη του ύπουργικού συμβουλίου την κάτωθι άπολυτική επιστολή:

«Ο Γουσταύος Έρβέ προς τους ύπουργούς της Μαριάνας (άνάλογο προς το δικό μας Ψωροκόστανα),

» Πριν βγω από το κελλί, στο όποιο έσει, οί προκατόχοί σας και τό αυτοκαλούμενο δημοκρατικό Κοινοβούλιο είχατε την άνασχυντία και τη βλακεία να με κλείσετε επί εικοσιέξη μήνες εν εικοσώ αιώνα για ένα δημοσιογραφικό άρθρο, δεν βρίσκω λέξεις για να σας εκφράσω αξιοπρεπώς την εύγνωμοσύνη μου για τη χάρι σας.

» Με όλο τό πιάσιμο που έκανα, δεν κατάρωσα να βρω παρά μόνο μία λέξη: τη λέξη του Καμπερών. Σας την απευθύνω λοιπόν από τό βάθος της καρδιάς μου, βέβαιος ότι σας άξιζει άπολύτως. Γουσταύος Έρβέ».

Οί ύπουργοί συνέλασαν διανόμιασαν τό πρωτοφανές αυτό ευχαριστήριο, αλλά ο Έρβέ, για καλή του τύχη, βρισκόταν πιά έξω από τη φυλάκη κι' έτσι δεν υποόρσαν ν' άνακαλέσουν πιά την άπόφασί τους.

Μία μέρα, ενώ ο Λουδοβίκος ΙΑ' βρισκόταν μέσα στο παρεκκλήσιο των Βερσαλλιών και προσευχόταν, θέλησε να μπη μέσα και ο ήθοποιός Άρμάνδος. Ο φρονός διως στρατιωτής, που στεκόταν στην είσοδο της εκκλησίας, του άπηγόρευσε την είσοδο.

—Είμαι ο κυρτός της Α. Μεγαλειότητος! του έλε ο Άρμάνδος για να τον έξαπατήσει.

—Δεν σ' άφνω με μιης, που άπάντησε έντονα ο στρατιωτής. Ο Βασιλεύς δεν ένοίξεται ποτέ μέσα στην εκκλησία!...

Κάποτε έτυχε να συμπεριπατούν δυό μοναχοί, εκ των οποίων ο Ένας άνήκε στο τάγμα του Άγιού Δομινίκου και ο άλλος στού Άγιού Φραγκίσκου. Έκει πού περπατούσαν μαζί, έφτασαν στην όχθη ενός ποταμού. Τότε ο Δομινικανός, που ήταν και γεροντότερος, γύρισε προς τό σύντροφό του και του έλε:

—Επειδή εγώ είμαι ξυπόλυτος σύμφωνα με τις διατάξεις του τάγματός μου, έχεις χρέος να με πάρης άπάνω στους ώμους σου και να με περάσης. Άν δεν τό κάνης αυτό, δ' άμαρτήσης...

Ο Φραγκισκανός άναγκάστηκε να ύπακούση και φορτώθηκε το σύντροφό του στις πλάτες του. Όταν έφτασαν στη μέση του ποταμού, ο πρώτος ρώτησε τον δεύτερο αν είχε άπάνω τον χορήματα.

—Ναί, άποκρίθηκε ο Δομινικανός, ως έξης:

«Από την Κίνα κίνησα και φτάνω (στο) Παρίσι...»

Τότε ή άτυχής κυρία Λαμπερ, θέλοντας να της δείξη ότι δεν έχοει άξοντο τόσα ταλαιμάρια για να καλοπιάση το δόγμα της, τη δέχθηκε ν' έναν αυτοσχέδιο στίχο:

Κάθισε κάτω, άρχόντισσα. Φαίνοσαι (κουρασμένη)...

Όταν ο περίφημος δούξ Ουέιλιγγτων πολεμούσε με τό στρατό του στην Ίσπανία, διάταξε μία μέρα ένα άνω τά τάγματα του να κυριεύση έσ έφόδου μία άνω τις πιο επικίνδυνες θέσεις του έλθρου.

Συγχρόνως, για να τους φιλοτιμήση, άρχισε να συγχάρι το διοικητή του τό τάγμα του, τό όποιο θεωρούσε πρώτο στον κόσμο.

—Ναί, στρατηγέ μου, άποκρίθηκε έσορμώντας ο γενναίος αξιωματικός, πριν ίσως ή Ύψηλότης σας δώση τις τελευταίες διαταγές της, θα βρισκαί πρώτο και... στον κάτω τάγμα!...

Ο Δουδοβίκος ΙΑ' θέλοντας να δείξη πόσο εκτιμούσε την μυστικότητα και την έχεμύθεια, έλεγε συχνά: —Άν τό καπέλλο μου γνώριζε τα μυστικά της κεφαλής μου, θα τώκαγα χωρίς διαταγή!...

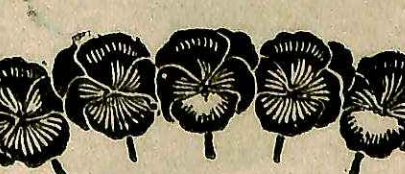
ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

—Η θάλασσα είναι κατά κανόνα πιο χροτερη στο βυθό της παρά στην επιφάνειά της.

—Στις μεγάλες τραχιές τα κύματα έχουν ήθος μέχρι 40 ποδών και ταχύτητα μέχρι 50 μίλλων την ώρα.

—Η απόστασι μεταξύ δυό κυμάτων είναι δέκα φορές μεγαλύτερη από τό ήθος των.

Α'.
Η Σουλβανί Πλεσοί, η γνωστή μετά το γάμο της ως κυρία 'Αρνούλ... Πλεσοί, υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες θεατρικές δόξες της Γαλλίας του 19ου αιώνα. Γεννήθηκε το 1819 στο Μπες από πατέρα περιδνεύοντα διασάφην και μητέρα ηθοποιού.

Η Σουλβανί μπορούσε να πούμε, γεννήθηκε κυριολεκτικώς μέσα στο θέατρο και μεγάλωσε στα παρασκήνια. Πολλές φορές, όταν ήταν μικρό ακόμα, η μητέρα της έκοβε το θέατρο της και πήγαινε να... προβάει στο νέο της ρόλο.

Δεν είχε λοιπόν καθόλου εκπαιδευτικό ή μικρή Σουλβανί, η οποία άρχισε σε οικογενειακά καλλιτεχνικά και ανατομικά σε άριστο περιβάλλον, έδειξε προικισμένα ταλέντα να γίνει κι αυτή καλλιτέχνης.

Οι βιογράφοι της αφήνουν ότι, σε ηλικία τριών ετών, καθόριζαν ν' απαγγέλλει με τη χαρακτηριστική ιερατική φωνή της στίχους της «Ιφιγένεια» και όχτω χρονών ήξερε απόψε ολόκληρο τον «Μισάνθρωπο» του Μολιέρου.

Σε ηλικία δέκα χρονών η Σουλβανί έπαιξε στο Παρίσι να παρακολουθήσει τα μαθήματα του 'Αδείου. Έγινε μάλιστα τότε άφορη να παραβιασθούν τα κατ'εξουσία άρθρα του ιδρύματος, για πρώτη φορά από της ίδρύσεώς του.

Υπήρχε δηλαδή ένα άρθρο, το οποίο απαγόρευε την εισαγωγή μαθητών που δεν είχαν συμπληρώσει ακόμα το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας των. Έν τούτοις για τη Σουλβανί έγινε εξαίρεση και την δέχθηκαν από έντεκα χρονών.

Η Σουλβανί παρέμεινε στο 'Αδείο πέντε χρόνια και, κατά τη διάρκεια των σπουδών της, διακρίθηκε μεταξύ των άλλων σπουδαστριών της. Πήγαινε μάλιστα από τότε σε διάφορες άριστοκρατικές συγκεντρώσεις και απήγγελλε ποιήματα, θέλοντας τους καλεσμένους τόσο με την τρυφερότητα της ωμορφιάς, όσο και με τη θαυμασία της απαγγελίας.

Μπρος στο μεγάλο Κοινό παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στα 1834, σε ηλικία δεκαπέντε μόλις ετών, στο θέατρο του Σαιντ-Ωλαίρ, που χρησίμευε για τις εμφανίσεις των νεαρών ηθοποιών. Το θέατρο αυτό ήταν πρωτότυπο και μοναδικό στο είδος του.

Εκεί έδιδαν παραστάσεις μόνο κάθε Κυριακή και δεν υπήρχαν ούτε πρωταγωνιστές, ούτε δευτερευόντες, συνεπώς δεν υπήρχε αντίληψη και διαμάχη μεταξύ των μαθητευομένων καλλιτεχνών.

Τότε πώς περιγράφει το θέατρο αυτό ο Ζουλιέν Σάλ, ο διευθυντής της Γαλλικής Κωμωδίας, στο 'Απομνημονεύματά του:

«Δώδεκα ως δεκαπέντε έφηβοι άμορφότεροι των φύλων ήταν παρατεταμένοι στη σειρά και περίμεναν να τους υποδείξει ο καθηγητής το έργο που θα παρίσταναν την επομένη Κυριακή.

«Ο,τι κι αν ήταν το έργο, δράμα, τραγωδία, κωμωδία, οι ρόλοι ωρρίζοντο με τον... κλήρο. Κι' έτσι κάθε ηθοποιός περιόριζε σχεδόν από κάθε είδους ρόλο, και των δύο φύλων, παρουσιάζομενος τότε ως περιχρησμένη και τότε ως καλόγερος, τότε ως υπηρέτης και τότε ως καθηγητής, τότε ως βοδύ πρόσωπο και τότε ως πρωταγωνιστής.

Με την αλλοίωση αυτή κατανα-

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ... ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

«Η ένδοξη καλλιτεχνική σταδιοδρομία της Σουλβανί Πλεσοί. Πώς γεννήθηκε και πώς μεγάλωσε μέσα στο θέατρο. Πώς άφησε σε ηλικία τριών ετών. Ένα θέατρο μοναδικό στο είδος του. Η περίεργη παραστάσεις του Σαιντ-Ωλαίρ. Η πρώτη θριαμβευτική εμφάνισή της Σουλβανί. Ο ένδοξος ρόλος του Σκριμ. Η λαμπρή πρόταξή της Τσάρου. Η εξαφάνισή της Σουλβανί. Το ταξίδι στην 'Αγγλία, κτλ. κτλ.

μη των ρόλων συνέχισε κάποτε να υποδυθή τον 'Αγαμέμνονα ένα... κοριτσάκι δώδεκα χρονών και την 'Ιφιγένεια ένας... ξανθός νέος, ο οποίος μετά δυο χρόνια ντεμπονιάρισε ως κομικός! Και όμως το έργο αυτό, που έπαιζε τέτοια οικτρά μεταμόρφωσι, παίχτηκε επιτυχώς υπό τα χειροκροτήματα των γονέων και των θαυμαστών των μικρών ηθοποιών...

«Όσο για τη διδασκαλία, ο Σαιντ-Ωλαίρ, ο διευθυντής του τραγελαφικού αυτού θεάτρου, ακολουθούσε κι' εδώ ένα παράδοξο σύστημα. Δεν συμβούλευε δηλαδή ποτέ τους ηθοποιούς, ούτε τους έλεγε έστω και

μια λέξη για το τι έπρεπε να κάνουν. Τους άφινε πλήρη πρωτοβουλία στο παίξιμό και αυτός μονάχα τους παρακολουθούσε, ως ο Ζεύς από τον 'Ολύμπου...»

Ο ίδιος Ζουλιέν Σάλ, ακούοντας να γίνεται επαινετικώτατος λόγος στους καλλιτεχνικούς κόλπους για τη Σουλβανί, πήγε από περιέργεια και την είδε στο θέατρο του Σαιντ-Ωλαίρ σ' έναν άσημαντο ρόλο που της είχε τύχει.

Βρήκε όμως τόσο δικαιολογημένα τα εγώμια που είχε ακούσει για αυτή, ώστε μόλις βγήκε από το θέατρο, συνέταξε μια ένθουσιώδη έκθεσι προς τον ύπουργό των 'Εσωτερικών, σινιστών-

τας θεομύθια να παραχωρηθή στη Σουλβανί Πλεσοί η κανονισμένη μηνιαία επιχορήγηση που παρέχωρετο κατά το νόμο στα ελπίστιστα δραματικά τάλεντα.

Την πρώτη επίσημη εμφάνισή της η Σουλβανί Πλεσοί την έκανε στο θέατρο «Φρανσά», όπου υπεδόθη φυσικά ένα γυναικείο ρόλο. Για την εμφάνισή της αυτή, οι θεατρικοί κριτικοί των έφημερίδων έγραψαν με πραγματικό ένθουσιασμό. Ίδου τι έγραφε σχετικώς ένα φύλλο της εποχής εκείνης:

«Ρίγος εκπλήξεως, χαράς και ευχαριστήσεως ξεχύθηκε από το μέρος της μικρής άριστοτέχνιδος προς ολόκληρο το πλήθος του θεάτρου. Χειροκροτήματα φρενιτωδή και αδιακοπα έπακολούθησαν, τα οποία κατακούρασαν τη μικρούλα ηθοποιού, που ήταν απορροημένη να εμφανίζεται κάθε λίγο στη σκηνή και να εύχεται τους θεατές, τρελλή απ' τη χαρά της».

Η πρώτη μεγάλη επιτυχία που ανέδειξε σε ύψιστο βαθμό την υπέροχη τέχνη της Πλεσοί, έσημαίνθηκε στο «Μυστικό Πάθος» του Σκριμ. Ο συγγραφέας ένθουσιώτατος τόσο πολύ για τη δημοτική απόδοσι της ηρωίδος του, ώστε έπεδόθη έκτοτε στη συγγραφή έργων, αποβλέποντας αποκλειστικά στη Σουλβανί για την ερμηνεία των πρωταγωνιστριών του.

Δεν είχαν περάσει ακόμη ούτε πέντε χρόνια από την άρχη της σταδιοδρομίας της και η φήμη της μεγάλης ηθοποιού είχε απλωθεί με καταπληκτική ταχύτητα στα πόδια της όρηλου.

Μεταξύ των άλλων λαμπρών προτάσεων που της έγιναν τότε, ήταν και η αρθροκλήσις του Τσάρου, ο οποίος την ήθελε για το θέατρο της Πετρούπολης με την υπόσχεσι, αν δεχόταν, ύστερ' από δέκα χρονών θεατρική υπερεσία, να της χορηγή ισόδια σύνταξι, πραγματικά έλκυστικότητά από άποψη ποσού.

Αλλά η Πλεσοί αισθανόταν μεγάλη ευγνωμοσύνη και υποχρέωσι προς τους συμπατριώτες θαυμαστάς της και απέρριψε όχι μόνο την πρώτη πρότασι του Τσάρου, αλλά και δεύτερη, πιο ήγεμονική ακόμη, που της διαβίβασε όργότερα διά μέσου του πρεσβευτού της Ρωσίας στο Παρίσι.

Η Σουλβανί μόλις είχε κλείσει τα δεκά της χρόνια και είχε συγκαταληχθεί παμψηφεί μεταξύ των εταίρων της Γαλλικής Κωμωδίας.

Στα 1845 έξαφνα, η Πλεσοί εξαφανίστηκε απότομως από το θέατρό της και από το Παρίσι. Κανένας δεν ήξερε πού είχε πάει και ούτε μπορούσαν να μάθουν την αττία της εξαφάνισής της. Αλλά την άλλη μέρα ο διευθυντής του θεάτρου λάβαινε το ακόλουθο γράμμα από μια έπαρχιακή πόλι:

«Αγαπητέ κύριε διευθυντά, «Είμαι πάρα πολύ στενοχωρημένη. Ανώνω από τον πυρετό, και δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Θα σας στείλω, αν θέλετε, πιστοποιητικό γιατρού ότι βρίσκομαι εδώ άρρωστη. Αν προτιμάτε, στείλτε μου τον γιατρό της Γαλλικής Κωμωδίας, ο οποίος θα σας πληροφορήσει καλύτερα. Γρέμω, ριγώ και φοβόμαι μήπως ο πυρετός με χτυπήσει στο μυλό...»

Με πολλή φιλία
 Σ. Π λ ε σ σ ί ε.

Η Σουλβανί δεν έπαιξε μόνο στο θέ-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το γράμμα της μαρκησίας τελείωνε με μια διήγησι, προσωποποιημένη να με πληροφορήσει πώς είχε αποφασίσει να μου το στείλει με το νέο εύγενη, ο οποίος το είχε φέρει. Την προηγούμενη—όπως μου έγραφε—είχε πάει στο θέατρο, συνοδευόμενη από κάποια φίλη της. «Όλα τα θεωρεία ήταν πιασμένα. Μόνο δύο θέσεις, σ' ένα θεωρείο, όπου καθόντουσαν ήδη δυο νέοι κύριοι, ήταν άδειες. Η δυο κυρίες λοιπόν, μη βρίσκοντας άλλο θέσι, μπήκαν σ' αυτό το θεωρείο. Ο ένας απ' τους κυρίους αυτούς ήταν ο κομιστής της επιστολής της, ο άλλος, κάποιος φίλος του. Κι' οι δυο, μόλις η κυρία μπήκαν στο θεωρείο, έσπευσαν με πολλή άδρότητα, να τους παραχωρήσουν τις καλύτερες θέσεις.

Στο τέλος της πρώτης πράξεως, η μαρκησία άκουσε τον έναν απ' τους δυο νέους να λέει στο σύντροφό του ότι: θα επιθυμούσε πολύ να με γνωρίσει για να υποδείξει, να προσληφθή στον πρώτο λόγο των σωματοφυλάκων. Η μαρκησία έωφελήθηκε της ευκαιρίας αυτής και, έπευδίζοντας στη συζήτησι των δυο νέων, είπε σ' αυτόν που μιλούσε, ότι ήταν πρόθυμη να τον άνακλειψη για την ευγενεία του, δίνοντάς του μια συστατική επιστολή για μένα. Και άμειωσε χάρησε κι' έγραψε μια επιστολή, την οποία παρέδωσε στον ένδικαφερόμενο για να μου τη φέρη. Έτσι, τελειώνοντας την επιστολή της, η μαρκησία με παρακάλει να φανώ ευνοϊκός στον κομιστή της, ο οποίος, όπως φανόταν απ' το προσωποεικόνισμά του, ήταν άξιος να φιγουράρει μεταξύ των σωματοφυλάκων.

Η σύστασις αυτή μου άρεσε τόσο πολύ, ώστε πληροφορήσα άμεσως τον κομιστή της επιστολής πώς θα έκανε, ότι μπορούσα για να τον εύχρηστώσω. Συγγράμματα των έρωτων ποίος ήταν και ποιά ήταν η καρδιά του. Τότε ο νέος αυτός με πληροφορήσε πως ήταν ο γιός ενός συμβούλου της Βρετανίας και πως ο πατέρας του είχε έκοσι τουλάχιστον χιλιάδες λίρες εισόδημα. Αυτό με ευχαρίστησε εξαιρετικά, γιατί ήθελα ανθρώπους εύπορους για να στέκεται ο λόγος μου στο ύψος του.

Έπειτα του είπα, για να μπορέσω στο τέλος της θαυμασίας, αλλά και στη ζωή. Το ίδιο βράδυ που έγραφε το σαραντακτικό αυτό γράμμα, διενθινόταν ζωηρή, οροδοκίμηση κι' ένταχισμένη να πάση το διαβατήριό της για την 'Αγγλία.

Στο ταξίδι της αυτό δεν επρόκειτο να πάη μόνη της, αλλά θα συνοδεύταν από τον λόγιο Αίγυπτο 'Αρνούλ, τον μακάριο θνητό, που είχε προτιμήσει μεταξύ των χιλιάδων των θαυμαστών της.

Φαντάζεστε τώρα την κατάπληξι και τη θλίψη του γιατρού της Γαλλικής Κωμωδίας, ο οποίος φτάνοντας στην όλη, αντί να βρή την Πλεσοί έτοιμη θάνατι, έβριθε την άναχώρησή της. Και το χειρότερο ήταν ότι στη λεγόμενα των θαυμαστών της ώρασιτάτης ηθοποιού συγκαταλέγονταν κι' αυτός ο δυστυχισμένος...

Στο προσεχές θα σας διηγηθούμε το τέλος της βιογραφίας της Σουλβανί.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ 'ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ...

ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

να τον κάνω να μου πη ότι ήξερε για τη μαρκησία, πώς θα ήταν άδνατον να διαλέξω καλύτερο πρόσωπο απ' αυτήν για να τον συστήσω σε μένα. Όσοσο μου άπάντησε μ' αφέλεια ότι δεν μπορούσε να μου μιλήσει γι' αυτή, γιατί δεν την ήξερε καθόλου πριν τη συναντήσει στο θέατρο. Μου ωρλόγησε όμως με όλο ότι δεν είχε ποτέ συναντήσει ωραιότερη γυναίκα στη ζωή του και μου έθεθε ίσως τόσο την ωμορφιά της, ώστε άμειωσε, χωρίς να την έω δει καθόλου, την έρωτεύτηκα τρελλά και δεν έβλεπα την ώρα πότε να πάω στο ραντεβού της.

Βρέθηκα όμως σε κάπως δύσκολη θέση, όταν ο νέος με παρακάλεσε να του δώσω τη διεύθυνσι της μαρκησίας. Ηθέλε να την εύχρηστώ για τη χάρι που του είχε κάνει, να δεν είχε πολώσει να ζητήσει από την ίδια τη διεύθυνσι της κατοικίας της από φόβο μήπως θεωρηθεί άγενής.

Εγώ έκανα πως άκουσα να του δώσω την πληροφορία που μου ζητούσε, για τον άπλοδοστο λόγο, ότι δεν ήμουν καθόλου καλύτερα πληροφορημένος απ' αυτόν. Φυλάχτηκα όσοσο να του ανανεώσω την άγνοιά μου και του είπα, για να δικαιολογηθώ για την άγνοιά μου, πως η μαρκησία είχε ένα σύζυγο εξαιρετικά ζηλότυπο, ο οποίος ύποψιαζόταν τους πάντας και πά πάντα και ότι εγώ μόνος είχα βρει χάρι στα μάτια μου γιατί σχετιζόμουν οικογενειακώς μαζί του πριν από πολλά χρόνια.

Αυτό το ψέμμα μου ήρθε στο μυαλό εκείνη την ώρα, μά, για να παρηγορήσω το νέο, του είπα πως ήμουν πρόθυμος να μεταβιβάσω στη μαρκησία όλη την ευγνωμοσύνη που του είχε εμπνεύσει η καλωσύνη της. Έπειτα από δυο μέρες ίκανοποίησα την επιθυμία του, παρουσιάζοντάς τον στο βασιλέα, ο οποίος τον κατέταξε πρόθυμο στη σωματοφυλακή.

ΦΩΤΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΦΩΝΟΓΕΝΕΙΑ

Η ωραιότερη Μεξικανή ηθοποιός του Κινηματογράφου Λοίνα Βέλες της Μετρο—Γκόλντβιν—Μάγερ, η οποία έχει γίνει τελευταία περιζήτητη για την εξαιρετική φωτογένειά της και φωτογένειά της.

Έτσι τον έπαιρα στο λόγο μου, όπου διατελούσε υπό την προστασία μου. Μά, υπολόγισα τον θάνατο ή αήλιη των σωματοφυλάκων, δεν έκανε για στρατιώτες, γιατί είχε μεγάλη περιουσία και άγαπούσε πολύ τις διασκεδάσεις. Έτσι, έπειτ' από μερικούς μήνες άρρώστιας από τη στενοχώρια του, «Όταν δε έγινε καλά μου ζήτησε το άπολυτήριό του κι' εγώ του το έδωσα πρόθυμος.

Όπως δέβαια θα φαντάζεστε, έπαιξα με καρδιά που χτυπούσε από μια γλυκεία συγκίνησι στο ραντεβού που μου είχε δώσει η μαρκησία. Βρήκα πράγματι το άμειβο της σταματημένο έξω από το ξενοδοχείο της Σουλβανί, με ζαφνίστικα πολύ όμοια, παίνοοντας μέσα, σύμφωνα με τις υποδείξεις της, τη βρήκα να κάθεται μαζί με μια φίλη της. Εγώ υπέθετα, από τα γρασμένα της, ότι στο ραντεβού αυτό, θα είμαστε οι δυο μας, μετ'όλο που είχα δώσει στον φίλο μου δυο γυναικες μέσα σ' ένα σπίτι, εκτός αυτού, φρούσαν μάσκες.

Η σύγγνωσι μου ήταν τσάη, ώστε νόμισα πως είχα άπατηθεί κι' έτοιμαζόμουν ν' αποστραθώ. Ζητώντας συγγνώμη για την παρεξήγησι. Τότε η μια απ' τις δυο κυρίες μου είπε ότι πράγματι, είχα πέσει θύμα παρεξήγησεως, αλλά όχι με τον τρόπο που νόμιζα εγώ. Έπειτα με προκάλεσε ν' ανέβω στο άμειβο για να μου εξήγησι την αλήθεια άρρωστ' της παρεξήγησής μου.

Τα είχα ήδη χαμένα, με τα λόγια αυτά μ' έκαναν να τ' άχω έντελως. Άνέβηκα οπότε στο άμειβο και τότε η κυρία που μου είχε μιλήσει προηγούμενος, μου είπε τα εξής:

—Άσφαλώς ήρθατε εδώ όπως θα πηγαινατε σε μια θεαία κατάκτησι. Δεν είπ' έτσι; Δεν θέλω να μου το κοινητήτε... Μιλήστε μου ειλικρινά... Έρχόμενος εδώ, θα συλλογίζοσαστε βέβαια ότι η κατάρτησι μου δεν θα σας στείριζε ούτε ένα στεναγμό... Σ' αυτό λοιπόν πέσατε έξω, σ' αυτό άκρίτως γυνήκατε θύμα παρεξήγησεως. Η επιστολή που λάβατε είναι γραμμένη από τα ίδια μου τα χέρια και ήταν γραμμένη έτσι, ώστε να σας κάνει να στήματισε τη χειρότερη γνώμη για μένα. Φροντίστε λοιπόν ν' αλλάξετε γρήγορα τη γνώμη αυτή και βεβαιωθείτε ότι τα προσήματα δεν αντιπροσωπεύουν πάντοτε την πραγματικότητα...

Σας ωρλόγησα στην επιστολή μου ότι νοιώθω βαθειά έντιμη για σας... Αυτό δεν έινε καθόλου ψέμμα, και σας το βυολόγω και πάλι, υπερστά σε τρίτο πρόσωπο μάλιστα... Μά άδθετέ το, ότι η έκτιμής μου αυτή δεν θα μ' εξαπαλήσει να κάνω ποτέ πράγματα ανάξια μιας τιμής κι' ένόρετης γυνίκας, όπως έχω την άξιωσι να είμαι... Αν είσθε ικανός να χλείσετε μέσα στην καρδιά σας ένα μεγάλο αίσθημα, σας προσέσω την καρδιά μου, την οποία θα εκτιμήσετε άργότερα, όταν θα με γνωρίσετε καλύτερα. Αν αντίθετος δεν είσθε ικανός γι' αυτό το αίσθημα, είναι περιττό να συνεχίσουμε την ομιλία μας.

Τα λόγια αυτά της μαρκησίας μου άνηκαν πολύ περισσότερο, έπειτ' από το απίλητο που είχα λάθει... (Στο προσεχές το τέλος)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλους).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΧΩΡΙΑ ΠΑΓΙΔΑ

Ο Λουπέν είχε βυθιστεί τώρα σε μελαγχολία. Η σκέψη της νύχτας, η οποία φαινόταν πως τον μισούσε και τον μιμούσε, είχε προκαλέσει κατάπληξη... Δεν μπορούσε ούτε αυτός να εξηγήσει τι συνέβαινε μέσα στην καρδιά της...

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, πλησίασε στο παραθύρο και άφησε να χύσει κάτω από δρόμο... Μα ξαφνικά τα μάτια του προσελήφθηκαν σε μια γωνία, όπου ξεχώρισε μέσα στο πλήθος κάποια γυναικεία σιλουέτα...

Ήταν εκείνη!... Είχε τα βλέμματα της προσηλωμένα στα παράθυρά του...

Μολονότι η απόστασις ήταν πολύ μεγάλη, ο Λουπέν έννοιωσε άμέσως τα βλέμματά τους να διασταυρώνονται. Κατόπιν την είδε να του κουνάει το χέρι της σαν να τον αποχαιρετούσε και να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο το οποίο χάθηκε σε λίγο...

Ο Λουπέν όμως πρόφτασε και παίρνοντας ένα ζευγάρι κιάλια που βρισκότανσαν στο τραπέζι, είδε τον αριθμό του αυτοκινήτου αυτού... Ήταν το 15329 ΚΑ.

Έτσι υπήρξε επίσης να κατορθώσει να τη ξαναβρεί...

Ναι, ήθελε να τη ξαναβρεί και να προσπαθήσει να διαφωτίσει το μυαλό του αυτό το έρωτος και του μίσους... Επειδή ήταν εξαντλημένος από τις αλλεπάλληλες συγκινήσεις που είχε υποστεί, κάθισε σε μια καρέκλα για να συνέλθει κάπως. Επειδή ήπιε ένα ποτηράκι παλιό κονιάκ και ξεκούρασε το ακουστικό του τηλεφώνου...

Ζήτησε κάποιον αριθμό και, όταν του έδωσαν γυναική, άκουσθηκε να λέει:

— Έσύ είσαι, Λερούα;... Ώρτσια... Νά μου στείλεις άμέσως το γκριζό αυτοκίνητο με το Μάρκο... Περιμένω στο σπίτι μου της όδου Τεσσάρων-Ανέμων.

Κοίμησε πάλι το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να μονολογεί:

— Μπαβό, Λουπέν!... Δεν τα κατάφερες καθόλου καλά σ' αυτή την υπόθεση... Σε νίκησε μια γυναικίνα, η χήρα Ντουγκριβάλ... Ασφαλώς δε, αν δεν βρισκόταν στη μέση η μυστηριώδης αυτή ανεψιά σου, αυτή την ώρα θα ταξίδευε για τον άλλο κόσμο... Πάλι καλά όμως...

— Α! ήθελες Μάρκο; Έκανε ο Λουπέν. Καλώς τον!... Θέλω να μου δώσεις το αυτοκίνητο 15329 ΚΑ.

— Το πράγμα δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, μα θά το δω. Πόσες ώρες προεβίβα μου δίνεις;

— Ως το βράδυ, είπε ο Λουπέν. Μα θέλω, Μάρκο, να το δώξω όπως δηποτε...

— Ο σωφές, αφού χειρίστηκε με μια υπόκληση τον αρχηγό του, βγήκε έξω. Σάν έμεινε μόνος του ο Λουπέν, βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του.

— Η ώρα του περνούσαν άρχα κι η ανυπομονησία του μεγάλωνε όλοένα.

Λοιπόν, έδω άρχηγος... Απόψε ή αύριο θά φτάσει εκεί με το τρένο, για να φύγει στην Αγγλία, η ξιότιμος κυρία χήρα Ντουγκριβάλ... Είχε μια αντρογοναίκα, της οποίας φωτογραφίες σε όλες τις πόλεις δημοσίευαν τελευταία όλες ή εφημερίδες... Α! τις είδες; Ώρτσια!... Τότε φρόντισε με τους ανθρώπους σου να την απαχαλάρουν και να μου τη στείλεις πάλι στο Παρίσι... Το πράγμα δεν είναι και πολύ δύσκολο... Ένα τέτοιο κόλπο γίνεται πολύ πιο εύκολα στο Καλί, παρά στο Παρίσι... Έχω εμπιστοσύνη σε σένα και την περιμένω...

Καθώς ο Λουπέν άρχισε το ακουστικό, άκουσθηκε να στακατάει από έξω ένα αυτοκίνητο, το οποίο όποιος ήξερε...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο Φλαμανδός ζωγράφος Ρέμπραντ.

σωφές παρουσιάστηκε σε λίγο μπροστά του. Ήταν ένας νέος ως είκοσι έτών με πολύ ξυπνή φυσιογνωμία.

— Στις διαταγές σας, αρχηγέ, είπε, βγάζοντας το κασκέτο του.

— Α! ήθελες Μάρκο; Έκανε ο Λουπέν. Καλώς τον!... Θέλω να μου δώσεις το αυτοκίνητο 15329 ΚΑ.

— Το πράγμα δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, μα θά το δω. Πόσες ώρες προεβίβα μου δίνεις;

— Ως το βράδυ, είπε ο Λουπέν. Μα θέλω, Μάρκο, να το δώξω όπως δηποτε...

— Ο σωφές, αφού χειρίστηκε με μια υπόκληση τον αρχηγό του, βγήκε έξω. Σάν έμεινε μόνος του ο Λουπέν, βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του.

— Η ώρα του περνούσαν άρχα κι η ανυπομονησία του μεγάλωνε όλοένα.

Είχε αρχίσει πείνα να νυχτώνη, όταν ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μάρκος. Ήταν λαχανιασμένος και μια ζωηρή συγκίνηση ζωγραφιόταν στο πρόσωπό του.

— Έ, Λουπέν; τον ρώτησε μ' ανυπομονησία ο Λουπέν.

— Αρχηγέ, απάντησε εκείνος, δεν ξέρω αν τα νέα που σας φέρνω είναι ευχάριστα ή δυσάρεστα... Τη αυτοκίνητο, που μου ανέβαστε να σας βρω, δεν υπάρχει, πείνα... Πήρνε κομμάτια περνούτας σ' ένα γκαρμέ κοντά στο Κλίσι... Και μαζί μ' αυτό σκοτώθηκε και μια νέα γυναικί, η οποία το φώτισε... Η αστυνομία δεν κατώρθωσε να εξακριβώσει την ταυτότητά της...

— Αλήθεια! Αλήθεια!... φώναξε ο Λουπέν.

Εκείνη τη νύχτα ο Λουπέν δεν κοιμήθηκε καθόλου. Περιέμενε ανυπομονώς νέα απ' το Καλί... Περιέμενε μάλιστα να του στείλουν οι άνθρωποί του από και τη χήρα Ντουγκριβάλ, για να διασκεδάση λίγο μαζί της και να δημιουργήσει έναν αντίτυπο στη μελαγχολία του.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, έν αυτοκίνητο στάθηκε έξω απ' το σπίτι του. Μερικές σκιές βγήκαν απ' αυτό κρατώντας ένα φορτίο που φαινόταν κάπως βαρύ. Το ανέβασαν επάνω και το παρουσίασαν στον αρχηγό.

— Η διαταγή σας εξετελέσθη! είπα ο ένας απ' αυτούς.

Και το γκριζό αυτοκίνητο με το δέμα μέσα, το οποίο ξεφορτώθηκε σε κακή γάλη το κεφάλι της χήρας Ντουγκριβάλ. Ήταν τόσο κομμάτι τώρα ή φοβερή χήρα, ώστε ο Λουπέν, βλέποντας την δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του.

— Δώστε την! είπε στους ανθρώπους του.

— Όταν εκείνοι εξετελέσαν τη διαταγή του, είπε απευθυνόμενος προς τη χήρα:

— Λοιπόν, τι λέτε τώρα που με βλέπετε ζωντανό κι έλευθερο;

Η χήρα μούγκρισε μανιασμένη και δεν του απάντησε τίποτε. Περιορίστηκε μόνο να του ρίξει ένα τρομερό βλέμμα μίσους.

— Και τώρα θά σας στείλω εσάς στο Γκαρντάι... είπα ο Λουπέν γελώντας. Βέβαια, δεν θά ευχαριστηθώ τόσο, όσο με μένα, αλλά πάντως κι' εσείς είστε κάτι, αφού λίγο έλειψε να με νικήσετε...

Μα πριν ο Λουπέν τελειώσει, έμεινε κάτι που κανείς δεν το επρόβλεπε. Με μια αστραπιαία ταχύτητα, η χήρα τράβηξε ένα εγχέριό της, που το είχε κρυμμένο στον κροσσό της και, πριν προφτάσει κανείς να την εμποδίσει, το έγραψε με δύναμη στο στήθος της στο μέρος της καρδιάς.

— Αμέσως σωριάστηκε κάτω νεκρή. Ο Λουπέν στάθηκε μερικές στιγμές σιωπηλός. «Βρείτα, γυρίζοντας προς τους συντρόφους του, τους είπε:

— Πάρτε την από δω... Αφ'ότου την όπου θέλετε, στο δρόμο...

Κι' έπειτα επρόβλεπε:

— Νά μια υπόθεσις με χωρίς κανένα κέρδος και με τρία θύματα, για το θάνατο των οποίων δεν είμαι καθόλου υπεύθυνος...

ΤΕΛΟΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' έκδοτες 1-κατοπιστηνικές τιμές καλές βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλκληρης βιβλιοθήκης. Γράψατε: «Οικογένεια», Δίνα 7, Αθήνας.

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEROME K. JEROME

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προσπατούσα στην αποβάθρα του σταθμού του Έβστον, περιμένοντας το τρένο για το Γουότφορντ, όταν ξαφνικά μου κίνησε την περιέργειά μου ένας άνθρωπος που στεκόταν όρθιος, μπροστά σ' ένα από τα αυτομάτα εκείνα μηχανήματα που μοιράζουν σπρίτσα, σοκολάτες, πακετάκια τσιγάρων, πούρα κλπ. Ο άνθρωπος αυτός είχε πλησίασει προς το αυτομάτο μηχανήματα, το κύτταξε με ύφος άγριο κι' έκανε διάφορους μορφασμούς σαν να το μάλωνε. Μια-δυο φορές μάλιστα, σήκωσε τις γραβάτες του για να χτυπήσει το άψοχο εκείνο αντικείμενο.

Πρώτη μου φορά έβλεπα άνθρωπο να κουνειντάει σ' ένα μηχανήμα και να το μαλώνει. Και γι' αυτό, γεμάτος περιέργεια, πλησίασα προς τα εκεί. Ο άγνωστος άκουσε, φαινόταν, ή θύματα μου. Γύρισε, με είδε, κι' έκύτταξε άγρια κι' απειλητικά και με ρώτησε απότομα:

— Εσείς στεκόσαστε εκεί πέρα πρό ολίγου;

— Πού εκεί; τον ρώτησα κι' εγώ ξαφνιασμένος.

— Νά εκεί που βρισκόσαστε και τώρα.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκα. Βηματίζω τώρα ώρα στην αποβάθρα πάνω κάτω, ώστε μπορεί και να βρεθώ στο ίδιο αυτό μέρος.

— Σας ρωτώ αν είστε σεις εκείνος που μου μίλησε πριν από λίγα λεπτά.

— Α, όχι. Εγώ δεν μίλησα σε κανέναν και, φυσικά, ούτε και σε σας. Καληνύχτα σας!

— Σταθήτε μια στιγμή! Είπατε βέβαιος ότι δεν μου μίλησατε.

— Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά μοι-άζεται με κάποιον άλλο που στεκόταν εκεί ακριβώς και μου έδωσε μια συμβουλή! Η ανάθεμά του!

Γώρα πείρα ή θυμός μου για την αλλόκοτη διαγωγή του άγνωστου εί-χε πέσει και με είχε κυριεύσει ζωηρή περιέργεια.

— Τι συμβουλή σας έδωσε; έρω-τησα.

— Είχα ρίξει ένα νόμισμα της μιας πέννας στο μηχανήμα αυτό και άκρι-βώς στην τρύπα που μοιράζει κουτιά σπρίτσα. Αλλά δεν βγήκε το κουτί που ήθελα και άρχισα να κουνάω το μηχανήμα, όταν μ' επλησίασε ένας άνθρωπος που ίδιου αναστήματος με εμένα κέρδισε και με τρία θύματα, για το θάνατο των οποίων δεν είμαι καθόλου υπεύθυνος...

— Βεδοκίτατας.

— Έστω! Λοιπόν, ο άνθρωπος έ-κείνος μ' επλησίασε και μου είπε:

«Αυτά τα μηχανήματα είναι πολύπο-λα. Πρέπει να ξέρη κανείς πως να τα μεταχειρίζεται». Έγώ του απάν-τησα: «Πρέπει να τα ρίχνουν στο πο-ταμό». Εκείνος μου άπαντήτησε: «Όχι, όχι! Γιατί να τα ρίξουν στο ποταμό, αφού είναι χρησιμότατα. Σας

είπα ότι πρέπει να ξέρη κανείς να τα μεταχειρίζεται. Το καλύτερο που έ-χετε να κάνετε είναι να ρίξετε, άλλη μια πέννα μέσα. Και τότε θά βγάλη και το κουτί τα σπρίτσα που θέλετε και την άλλη πέννα που ρίξετε πριν». Σάν καλώς θάλαξας που είμαι, συμφο-ρώθηκα με την συμβουλή που μου δώ-σε ο κύριος εκείνος. Είπατε βέβαιος λοιπόν ότι δεν είπατε σεις;

— Μα, ναι, ναι.

— Συμφορώθηκα, λοιπόν με τη συμβουλή του και αλλιστα έκανα λά-θος και, αντί μιας πέννας, έριξα έ-να ασταμένιο σελίνι. Μα ούτε ή πρώ-τη πέννα βγήκε, ούτε κουτί σπρίτσα. Και έντωμεταξύ γάβηξε κι' ο κύριος εκείνος—αφού δεν είπατε σεις—για να τον ανταμείψω για τη συμβουλή του, όπως του πρέπει.

Αισθάνθηκα την ανάγκη, και να του πω για να τον παρηγορήσω.

— Δεν πρέπει ν' ακούη κανείς πο-τέ τις συμβουλές των άλλων.

— Ναι, που να πάρε ή διάβολος!

Είπα μερικοί άνθρωποι που νομίζε: κανείς ότι δεν κάνουν άλλη δουλειά παρά να δίνουν συμβουλές στους άλλους. Και τί συμβου-λές!... Είχα άποφασίσει να μην ξανα-κούσω τέτοια συμβουλάκια, γιατί κι' άλλη φορά την έπαθα. Ακού-στε να ιδήτε πως την έπα-θα έδω και μερικούς μή-νες!...

— Έβλεπα ο-τι ο άνθρω-πος εκείνος είχε ανάγκη να ξεθυμάνη τη φούρα του. Θά είχα και ποροφικώς και γι' αυτό απλή-στηκα με υπακοή κι' εστάθηκα να τον ακούσω. Εκείνος, αφού έτριξε μια φορά τα δόντια του, άρχισε να λέει:

— Πέρισε θυμωμένος ότι είχα ένα αλογάκι, ένα πουλάρι καθαρόκαμο της Ουαλλίας, υπέροχο ζώο που ήταν χά-ρα να το βλέπη κανείς. Μία μέρα, την περασμένη άνοιξη, το έξεψα στο κάρρο μου και πήγα στην αγορά του Λυμερσαμ. Είνα δρόμος μισής ώρας. Αλλά το αλογάκι μου το έκανε μόνο για ένα πέταρτο. Όταν έφθασα στην πόρτα του πανδοχείου κι' εσταμάτη-σα, κάποιος που στεκόταν εκεί, μου λέει:

— Ώρτσια ζώο αυτό το πουλάρι σας!

— Δεν είναι αλήθεια, ώρτσια; ρώτη-σα εγώ κολιχνυμένος.

— Αλλά δεν πρέπει να τα κουρά-ζη κανείς, ενόσω είναι μικρά...

— Κάθε άλλο... Στο δρόμο που έ-ρχομαι χρειάστηκε να το κρατώ διαρκώς τα γόνατά μου, γιατί ή-θελε όλο να τρέξη.

— Σταμάτησα την κουβέντα, μπήκα μέσα στο πανδοχείο, τελείωσα ότι δουλειές είχα να κάνω και ξαναβγήκα έξω. Τότε ξαναείδα στην πόρτα τον άνθρωπο εκείνον όρθιον πάντοτε, να κυττάει το αλογό μου.

— Θά πάρε τον ανθρώπινο δρόμο, με ρωτάει.

— Φυσικά, του απαντώ εγώ. Θά πάω τον ανθρώπινο, αφού δεν υπάρ-χει άλλος δρόμος.

— Κρίμα, το καυμένο το ζώο! Το λυπάται ή καρδιά μου...

— Γιατί;

— Γιατί δεν θά μπόρεση να τον βγάλη τον άνθρωπο...

— Και πως το ξέρετε; ρώτησα ε-γώ με αλόγη άνησυρία.

— Γιατί κι' εγώ είχα τις προάλλες ένα τέτοιο πουλάρι...

...και την ημέρα που το πρώτο-ξεψα στο κάρ-ρο μου, το έ-βαλα να τρέξη έναν άνθρωπο και το καίμε-νο μούσκαζε.

— Όχι, δά, έκανα τρομα-γμένο.

— Ναι, ναι. Ο κτηνίατρος, τον όποιον ρώ-τησα σχετικά, μου είπα ότι, πριν το θάλω στον άνθρωπο, έπρεπε να το είχα δώσει να πιη ένα μπου-κάλι υπύρι.

— Πώς; Μπόρα; Έκανα εγώ κατάπλη-κτος.

— Ναι, έτσι, μου είπα κτη-νίατρος. Κι' αν τον είχα ακού-σει, θά είχα...

— Εσείς στεκόσαστε εκεί πέρα πρό ολίγου; ρώτησε ο άγνωστος.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρόδρομος...

— Τον άκουσα, κύριε, όπως άκουσα πρό ολίγου και τον άνθρωπο που σας έμειναζε. Μπήκα στο πανδοχείο, πήρα ένα μπουκάλι υπύρι, την άδεια σ' ένα μαστέλλο και το πήγα στο ζώο μου. Το καληάλογο του διαβόλου την ρούφηξε ως τον πάτο. Έδωσα το μαστέλλο στο πανδοχείο, πλήρωσα τη υπύρι και ανέβηκα στο κάρρο...

— Α! λοιπόν, κύριε, κι' έπειτα λένε...

...ακόμα ζωντανό το αλογό μου. Γι' αυτό και σεις το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να μη σκάση το πουλάρι σας στον άνθρωπο, είναι, να του δώ-σετε να πιη ένα μπουκάλι υπύρι.

— Νά το δώσω να πιη υπύρι!...

— Ναι, ένα μπουκάλι. Έτσι λέει ο κτηνίατρος που έφερε καλύτερα κι' από μένα κι' από σας... Θά ιδήτε ζώο του δώσατε να πιη υπύρι. Ο ά-νεδής τον άνθρωπο σαν όδοντωτός σι-δηρό

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μινιόν, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά της Μαλφίρας, σωρίστηκε κάτω σαν πεταμένη...

Όφελούμενοι της λιποθυμίας της, ο Κόκκινος Τζιλ και η Σάβα υπέφεραν τη φτωχή μικρούλα σ' ένα βόρικο, το οποίο η Μαλφίρα είχε έτοιμο για κάθε ενδεχόμενο στον κόλπο της Νεαπόλεως.

Όταν η Μινιόν συνήλθε και κατόρθωσε να σταθεί όρθια, παρατήρησε μερικά φώτα που απομακρυνόντουσαν ολοένα...

Ήσαν τα φώτα του κόλπου της Νεαπόλεως, που εξαφανίζονταν στον ορίζοντα...

Πού την πήγαιναν;
Πού την παρότρυναν;

XI

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στην είσοδο του κόλπου του Αιγαίου, στην Κορινθία, έν' αρχιπέλαγος από έφημα κι' αφιλόξενα νησιά, ορθώνεται πάνω απ' τα γαλάζια κύματα το μαύρο του όγκου. Τα νησιά αυτά, απ' τα οποία το μεγαλύτερο έχει μόλις δύο χιλιόμετρα μήκος, χροσίμουν σ' όλες τις εποχές για καταφύγιο στους λαθροεμπόρους και στους ψαράδες, όταν η τρικυμία τους ανάγκαζε να ζητήσουν κάποιο άσυλο. Μά στην εποχή της διηγήσεώς μας, η νησίδες αυτές ήταν ακόμα πιο άκατοίκητες κι' αφιλόξενες... Τα πλοία στα ταξείδια τους τις απέφευγαν κι' ένα σωρό θρύλοι είχαν πλάσει γι' αυτές... Και ο λαός τους είχε δώσει ένα όνομα θλιβερό... Τα άνωμαλα «Νησιά του Θανάτου» και το όνομα αυτό διατηρούν ως σήμερα.

Σ' ένα λουπόν απ' τα νησιά αυτά σταμάτησε το βόειο του Κόκκινου Τζιλ. Έκει ο Άτσιγγανος αποβίβισε τη Μινιόν και μερικά πράγματα, απαραίτητα για τη μικρούλα εξορυστή και την άπεισα φύλακά της, τη μάγισσα Σάβα. Στο έρμηνη, υπήρχε ένα άκατοίκητο κι' ετοιμόρροπο σπίτι, μέσ' στο οποίο τοποθέτησαν τα λιγοστά αυτά έπιπλα, γιατί στο εξής θα χρησιμοποιε ως κατοικία του θύματος της Μαλφίρας.

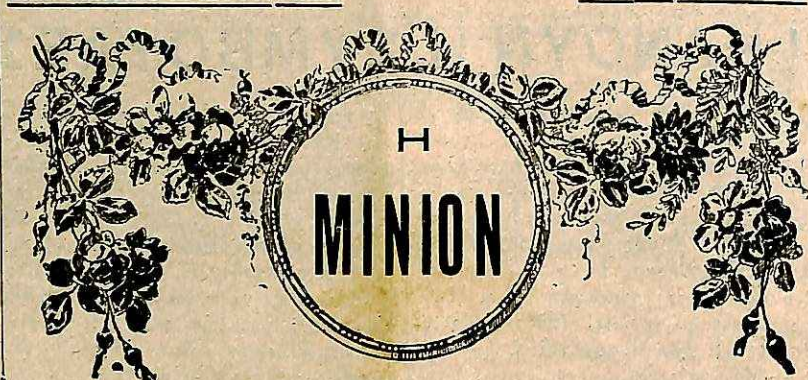
Έπειτα ο Κόκκινος Τζιλ, με τη βάρκα του βοικίου, τράβηξε σ' αν αντίκρου στερητή της Κορινθίας, όπου συνεννοήθηκε με μια χωρική, η οποία για όχτω φιορίνια κάθε βδομάδα, δέχτηκε να πηγαίνει κάθε Κυριακή στο έρμηνη τα τρώφιμα των καινούργιων κατοίκων του. Έπειτα, κατά το βράδυ, το βόειο σήκωσε την άγκυρά του και διευθύνθηκε πάλι προς τη Νεάπολη, παίρνοντας τον Κόκκινο Τζιλ μαζί του.

Η Σάβα και η Μινιόν έμειναν μόνες στο έρμηνη... Κι' έτσι άρχισε για τη φτωχή μικρούλα μια ζωή γεμάτη απορία. Η Σάβα, δασκαλωμένη από τη Μαλφίρα και τον Κόκκινο Τζιλ δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να της μιλάει για τη μητέρα της και το Γουλιέλμο Μάιστερ και να της λέει πως πέθαναν ή πως ήταν ετοιμόθνητοι...

Η Μινιόν εύρισκε μια στιγμή γαλήνης μονάχα όταν μπορούσε να ξεφύγει και να πάει να περπατήσει μόνη της στην άκρογιαλιά... Μά του χάμου ή θάλασσα έδινε χαϊδευτικά

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

μπροστά στα πόδια της του χάμου ο ούρανος απλωνόταν από πάνω της ολοκάθαρος και καταγάλανος, του χάμου τα μακρινά βουνά της Κορινθίας σχημάτιζαν ένα υπέροχο φόντο... Η μαρτυρική παιδούλα έδινε και πήγαινε από μαραζού...

Ναι, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

στιγμή, πίσω από κάποιο θάλασο αντηχούσε ένα στοιγνό γέλιο που την ξανάφεανε στην πραγματικότητα... Ήταν ο θάνατός της, ήταν η Σάβα, η οποία την παρακολουθούσε και παρουσιαζόταν ξαφνικά.

«Ε, λοιπόν, Μινιόν—της φώναζε η φορητή μάγισσα—τί συλλογίζεσαι παιδί μου... Τη μητέρα σου, το Γουλιέλμο σου... Συλλογίσσου τους, συλλογίσσου τους, γιατί δεν θα τους ξαναβρεις πια... Θά μείνεις εδώ για πάντα... Το νησί αυτό θα γίνει ο τάφος σου!...

Η Μινιόν σκούπιζε τα δάκρυά της και, χωρίς ν' απαντήσει, ξαναβούτιζε στην καλύβα, όπου η Σάβα πήγαινε και την εύρισκε για να τη βασανίσει ακόμα. Όστόσο, υπήρχαν ώρες που η Σάβα φαινόταν πως ξεγνοούσε το γόπημα της...

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

Μα, το άγγελικό και τρυφερό θύμα της Μαλφίρας έννοιωσε σιγά-σιγά τη ζωή να ξελεύγει... Αποκαλύπτοντας της πως η μητέρα της ήταν ζωντανή και πως υπέφερε ένα μαρτύριο όμοιο με το δικό της, η Μαύρη Δουκίσσα είχε καταφέρει ίσως στη Μινιόν το θανάσιμο γόπημα. Η ευαίσθητη παιδούλα ήταν πολύ λεπτή και δεν μπορούσε παρά να υποκύψει στους δυο απέραντους πόνους της: τον πόνο της μητέρας της και του Γουλιέλμου.

μιας φαγής που η Σάβα μοιραζόταν μαζί της και περνούσε τώρα ημέρες ολοκληρωτά απομονωμένη στα φώκια που της χρησιμοποιούσαν για στέγη... Δεν είχε πια τη δύναμη να πάει ως την άκρογιαλιά... Το αμάλ της βόλωνε και, κρογιαλιά... Ήταν λοιπόν ότι ο πλοίαρχος Μάριος ο Μαρσεγιέζος δεν έκανε κακό σε κανένα...

«Όποτε είστε Γάλλος, φώναζε η Μινιόν, ενώνοντας τα χέρια της. Έμεινε και περπατούσε γι' αυτό!... Κι' από τη Μασσαλία μάλιστα!... Είμαι θαλασσινός από μικρό παιδί και ξέρω τη Μεσόγειο, από τη Σμύρνη ως τις Βαλερίδες, όπως και την τσέπη μου...

«Γάλλος!... Σαν κι' ο πατέρας μου... Φθόρισε η Μινιόν ευχαριστημένη. «Α! τώρα είμαι δέσνη πως δεν ήρθατε για να μου κάνετε κακό!

«Οιές μου! Έκανε ο καπετάνιος. Μά ποτέ λοιπόν θα υπορούσε να κινή κακό σ' ένα γλυκό κι' ωραίο πλάσμα σαν κι' εσένα;

Η Μινιόν έβριζε γύρω της ένα θάλασο τρώμου. «Φευγάτε!—είπε έκτεντα. «Αν η Σάβα σας βρει εδώ θα τ' αβλή μαζι μου και θα με σκοτώσει ίσως... «Ω! δεν φοβάμαι το θάνατο! Μά θα ήθελα τόσο να ξαναβρω αυτός που αγαπώ!...

Τα λόγια αυτά έκαναν εντόπωσι στον καπετάνιο. Λαθροεμπόρος, υπογεωμένος να κινή τις δουλειές του με τη μεγαλύτερη μυστικότητα, φοβόταν τώρα κι' ο ίδιος μήπως έλθει το πρόσωπο που έβλασκε ένα τόσο μεγάλο τρώμο στη μικρούλα άγνωστη... Όστόσο δεν ήθελε ν' αφήσει έτσι τη μικρούλα άγνωστη.

Μά την πίστι μου, είπα, μου προκαλεί μια συμπόνια που με συνταράζει ολόκληρο... Ποιά είσαι λοιπόν... Τι κινείς σ' αυτό το άγριο έρμηνη; Μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτε;...

Η Μινιόν κουνούσε το κεφάλι της... Έπειτα, μια έλπιδα έκανε ξαφνικά τα μάτια της να λάμψουν...

«Στη Νεάπολη!... Φθόρισε... Πάρτε με μαζί σας στη Νεάπολη... Έκει θα μπορούσα να ξαναβρω εκείνους που είναι για μένα η ζωή ολόκληρη... Τη μητέρα μου!... Κι' αυτόν... τον Γουλιέλμο Μάιστερ!... «Η, αν δεν μπορείτε να με πάρετε μαζί σας, φροντίστε να βρείτε το Γουλιέλμο και πέστε του που βρίσκομαι... Πέστε του πως η Μινιόν τον ικετεύει να τη σώσει!...

«Έκρινε τη στιγμή, η Σάβα φάνηκε να έρχεται από μακριά... Η Μινιόν τραβήχτηκε άμεσως μέσα τρομαγμένη... Και ο πλοίαρχος, ο οποίος ήθελε να μην τον ιδεί κανείς, εγκατέλειψε άμεσως την αφιλόξενη κατοικία...

Μόλις έκανε μερικά βήματα, ένας στεναγμός, γεμάτος παράπονο, έφτασε ως αυτόν... Στάθηκε, διστάζον

Και, βήνοντας δυνατά, μπήκε μέσα... Το κορίτσι που είχε ιδεί ο πλοίαρχος της «Απελευθερώσεως» ήταν η Μινιόν... Η Μινιόν ξαπλωμένη στα φώκια της... Γλωστή, αδύνατη, αξιοπύνη... Βλέποντας αυτόν τον άγνωστο να μπήνει μέσα, η Μινιόν πετάχτηκε απάνω τρομαγμένη... «Όλα την έρωμαζαν τη δυστυχισμένη... Σε κάθε άνθρωπο έδωσε κι' από έναν έλθο... Μά η ελκρινής φωταγωγά του πλοίαρχου την καθυσόχασε λίγο.

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

νή που έτρεμε. «Έρχεστε και σεις για να μου κάνετε κακό;

«Ήσυχασε παιδί μου, της απάντησε συγκινημένος ο πλοίαρχος. Βλέπω από το πρόσωπό του ότι υποφέρετε... Μάθε λοιπόν ότι ο πλοίαρχος Μάριος ο Μαρσεγιέζος δεν έκανε κακό σε κανένα...

«Όποτε είστε Γάλλος, φώναζε η Μινιόν, ενώνοντας τα χέρια της.

«Έμεινε και περπατούσε γι' αυτό!... Κι' από τη Μασσαλία μάλιστα!... Είμαι θαλασσινός από μικρό παιδί και ξέρω τη Μεσόγειο, από τη Σμύρνη ως τις Βαλερίδες, όπως και την τσέπη μου...

«Γάλλος!... Σαν κι' ο πατέρας μου... Φθόρισε η Μινιόν ευχαριστημένη. «Α! τώρα είμαι δέσνη πως δεν ήρθατε για να μου κάνετε κακό!

«Οιές μου! Έκανε ο καπετάνιος. Μά ποτέ λοιπόν θα υπορούσε να κινή κακό σ' ένα γλυκό κι' ωραίο πλάσμα σαν κι' εσένα;

Η Μινιόν έβριζε γύρω της ένα θάλασο τρώμου. «Φευγάτε!—είπε έκτεντα. «Αν η Σάβα σας βρει εδώ θα τ' αβλή μαζι μου και θα με σκοτώσει ίσως... «Ω! δεν φοβάμαι το θάνατο! Μά θα ήθελα τόσο να ξαναβρω αυτός που αγαπώ!...

Τα λόγια αυτά έκαναν εντόπωσι στον καπετάνιο. Λαθροεμπόρος, υπογεωμένος να κινή τις δουλειές του με τη μεγαλύτερη μυστικότητα, φοβόταν τώρα κι' ο ίδιος μήπως έλθει το πρόσωπο που έβλασκε ένα τόσο μεγάλο τρώμο στη μικρούλα άγνωστη... Όστόσο δεν ήθελε ν' αφήσει έτσι τη μικρούλα άγνωστη.

Μά την πίστι μου, είπα, μου προκαλεί μια συμπόνια που με συνταράζει ολόκληρο... Ποιά είσαι λοιπόν... Τι κινείς σ' αυτό το άγριο έρμηνη; Μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτε;...

Η Μινιόν κουνούσε το κεφάλι της... Έπειτα, μια έλπιδα έκανε ξαφνικά τα μάτια της να λάμψουν...

«Στη Νεάπολη!... Φθόρισε... Πάρτε με μαζί σας στη Νεάπολη... Έκει θα μπορούσα να ξαναβρω εκείνους που είναι για μένα η ζωή ολόκληρη... Τη μητέρα μου!... Κι' αυτόν... τον Γουλιέλμο Μάιστερ!... «Η, αν δεν μπορείτε να με πάρετε μαζί σας, φροντίστε να βρείτε το Γουλιέλμο και πέστε του που βρίσκομαι... Πέστε του πως η Μινιόν τον ικετεύει να τη σώσει!...

«Έκρινε τη στιγμή, η Σάβα φάνηκε να έρχεται από μακριά... Η Μινιόν τραβήχτηκε άμεσως μέσα τρομαγμένη... Και ο πλοίαρχος, ο οποίος ήθελε να μην τον ιδεί κανείς, εγκατέλειψε άμεσως την αφιλόξενη κατοικία...

Μόλις έκανε μερικά βήματα, ένας στεναγμός, γεμάτος παράπονο, έφτασε ως αυτόν... Στάθηκε, διστάζον

Και, βήνοντας δυνατά, μπήκε μέσα... Το κορίτσι που είχε ιδεί ο πλοίαρχος της «Απελευθερώσεως» ήταν η Μινιόν... Η Μινιόν ξαπλωμένη στα φώκια της... Γλωστή, αδύνατη, αξιοπύνη... Βλέποντας αυτόν τον άγνωστο να μπήνει μέσα, η Μινιόν πετάχτηκε απάνω τρομαγμένη... «Όλα την έρωμαζαν τη δυστυχισμένη... Σε κάθε άνθρωπο έδωσε κι' από έναν έλθο... Μά η ελκρινής φωταγωγά του πλοίαρχου την καθυσόχασε λίγο.

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

τας... μά η παρουσία του στο πλοίο ήταν απαραίτητη... Ξαναγύρισε περίλυπος σ' αυτό και η «Απελευθερώσεως» ξεκίνησε πάλι σε λίγο, παλεύοντας με την τρικυμία, η οποία βρισκόταν σ' όλη την έντασή της... Απαρτημένος με τις μανούρες του πλοίου του, ο αγαθός καπετάνιος έβλεπε για μερικές ώρες το έπαισόδι του με τη μικρούλα άγνωστη... Μά την άλλη μέρα, όταν η θάλασσα ξανάγινε γαλήνια, ο Μάριος ο Μαρσεγιέζος σκέφτηκε πάλι την ωραία εκείνη κόρη, η οποία φαινόταν να υποφέρει τόσο...

«Μινιόν! Φθόρισε. Τι ωραία κόρη και τί ωραίο όνομα!... Πόσο της ταιριάζει! Γουλιέλμος Μάιστερ!... Δέν πρέπει να το ξεχάσω το όνομα αυτό και πρέπει όπως όποτε να πάω στη Νεάπολη για να τον βρω!...

ΧΙΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

Μι' απελπισία απέραντη είχε πλημμυρίσει το δυστυχισμένο Λαζάρω και τον Γουλιέλμο Μάιστερ μετά την απαγωγή της Μινιόν. Όστόσο, αυτοί κι' οι άλλοι σύντροφοί του, θέλοντας να συντελέσουν στην αποκατάστασή της επί του θρόνου της βασιλείας Μαρίας, ξαναγύρισαν στη Νεάπολη και κατέφυγαν στο ανάκτορο Σπάντα. Αυτό ήταν το πιο ασφαλές άσυλο γι' αυτούς, γιατί η Μαλφίρα κι' οι κατάσκοποι της δεν μπορούσαν να υποθέσουν ότι οι εξόριστοι αυτοί, τους οποίους καταδίωκε με το μίσος της, θα τολμούσαν να κρυφτούν στο μέρος όπου οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν ανακαλυφθεί. Μά, στο ανάκτορο Σπάντα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ λίγο έλειψε να πεθάνει. Πορετός δυνατός και συνεχής του παρυσιαστήκη. Η πληγή που του είχε ανοίξει ο Κόκκινος Τζιλ στα βουνά της «Ελβετίας, αφώρητος

πάλι... Για μια στιγμή μάλιστα οι σύντροφοί του φοβήθηκαν πως θα πεθάνει...

Και η κατάσταση ήταν ακόμα πιο προμερή, γιατί ούτε να σκεφτούν καν τολμούσαν να προσκαλέσουν γιατρό. Οι φίλοι του φτωχού νέου, απελπισμένοι, έκαναν ότι μπορούσαν για να τον θεραπεύσουν...

Στο τέλος με κίνδυνο να προδοθή, ο Σπάντα ετοιμαζόταν να φέρει ένα γιατρό, όταν, χάρις στο Λαζάρω, συνέβη κάτι καλύτερο... Ο φτωχός τραλλός βρισκόταν εγκαταστημένος πάλι στο κρεβάτι του Γουλιέλμου Μάιστερ από την αρχή της ανάρστασής του. Ο νέος πρόφερε διαρκώς ακατάληπτα λόγια, μέσα στα οποία ξεχώριζε το όνομα της Μινιόν. Μέσ' στον πυρετό του, δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά αυτήν. Αυτή η κατάσταση

είπε πολλοί, έπαινε τον καπετάνιο, έφτασε ως αυτόν... Στάθηκε, διστάζον

Και, βήνοντας δυνατά, μπήκε μέσα... Το κορίτσι που είχε ιδεί ο πλοίαρχος της «Απελευθερώσεως» ήταν η Μινιόν... Η Μινιόν ξαπλωμένη στα φώκια της... Γλωστή, αδύνατη, αξιοπύνη... Βλέποντας αυτόν τον άγνωστο να μπήνει μέσα, η Μινιόν πετάχτηκε απάνω τρομαγμένη... «Όλα την έρωμαζαν τη δυστυχισμένη... Σε κάθε άνθρωπο έδωσε κι' από έναν έλθο... Μά η ελκρινής φωταγωγά του πλοίαρχου την καθυσόχασε λίγο.

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

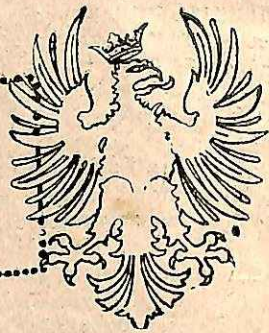
«Ποιός είστε; τον ρώτησε με φωνή

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΜΕΤΑΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ

Όπως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, κατά το έτος 1074 τα μεγάλα βίβη και η φιλοδοξία των αρχόντων είχαν προκαλέσει τοπικές εξεγέρσεις εναντίον του ναυαρχού αυτοκράτορος Μιχαήλ. Τον στίε διάφορες επαναστάσεις της βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Μέσα σ' αυτή τη γενική ταραχή, τόσο η Άννα Δαλμασσινή, όσο κι ο γιός της, ο λαοφίλης και χρηστότατος βασιλιάς Κομνηνός, χωρίς να λαβαίνουν το μέρος κανενός, φρόντιζαν να κάνουν ακόμα ισχυρότερη τη δική τους θέση. Ήταν δε τόσο ισχυρός ο Άλέξιος, ώστε όλα τα κόμματα, εξουσιούσαν τη συμπεριφορά του. Μά εκείνος, καθοδηγούμενος, όπως πάντα, από τη μητέρα του, δεν την δίνει σε κανένα. Ήταν άλλωστε πειά καινούρια παύση κι αυτός το μεγάλο παινίδι...

Την ίδια περίπου εποχή, ο Άλέξιος είχε το άτυχμα να χάσει τη νεαρή και ωραία σύζυγό του. Για να την αντικαταστήσει, έπεσαν σχεδόν άμεσως μετά το θάνατό της να του προστείνουν δύο συνουκεία εξ' ίσου λαμπρά και έπωφελή.

Από τη μία μεριά ο Αυτοκράτωρ του προσέφερε το χέρι της αδελφής του Ζωής κι από την άλλη ο υπό δυσμένειαν Κομισαίω Ιωάννης Δούκας συλλογιζόταν να του δώσει για σύζυγο την εγγονή του Ειρήνη.

Προκειμένου να διαλέξει μεταξύ των δύο αυτών προστάσεων, ο Άλέξιος δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει ότι η δεύτερη παρουσίαζε περισσότερα πλεονεκτήματα γι' αυτόν, γιατί έτσι θα ενωνόντουσαν η δου' ενδοξότερες και ισχυρότερες οικογένειες της βυζαντινής αυτοκρατορίας και θα είχε ο αυτός τον τρόπο μια μεγάλη ενίσχυση για την πραγματοποίηση της μεγάλης και κορυφής φιλοδοξίας του έσπερε, να γίνει μια μέρα αυτοκράτωρ.

Αποφάσισε λοιπόν να προτιμήσει την εγγονή του Δούκα.

Μά η πραγματοποίηση του συνουκείου αυτού, συνάντησε περυσία αντίδραση, από πολλές συγγενικές μεριές.

Ο αυτοκράτωρ, προσβεβλημένος γιατί δεν είχε προτιμήσει την αδελφή του, δειγνύοντας τώρα εχθρικότατος προς τον Άλέξιο. Μά το πιο περίεργο ήταν κι η Άννα ή Δαλμασσινή ή Ίδνα, για πρώτη φορά, δεν συμφωνούσε με το γιό της, ή μάλλον ο γιός της δεν συμφωνούσε μαζί της. Το παλιό και άδυσπεςτο μίσος που έσπερε εναντίον των Δουκαίων θύλωνε τώρα τη συντηρημένη διαγωγή που είχε στις κρίσεις της και την έκανε να ξερνάει τα συμφέροντα της οικογένειάς της, για τα οποία τόσο φρόνιζε.

Μά αυτή τη φορά φάνηκε δική ή διπλωματικότητα κι η ευστροφία του πνεύματος του Άλεξίου. Ένω διαμαρτύρετο κι έλεγε ότι ποτέ δεν θα έκανε τίποτε παρά σ' ή θέληση της μητέρας του, συγγενούς απέφυγε με τρόπο να συμφωνήσει σ' αυτή. Υπονοητικά δε και πονηρά, καθόρισε μέσα σε λίγο καιρό να νικήσει την παλαιά προκατάληψη της Άννας Δαλμασσινής εναντίον της οικογενείας Δούκα και στο τέλος, βοηθούμενος και από την πονηρία της μητέρας της, μπόρεσε να βγάλει απ' τη μέση κάθε εμπόδιο. Η Άννα Δαλμασσινή έδωσε, με κάποια πάντοτε άπιστοσύνη, τη συγκατάθεσή της για το γάμο του με την Ειρήνη, την ίδια δε συγκατάθεση καθόρισε δε Άλέξιος να αποσπάσει από τον αυτοκράτορα.

Έτσι, στο τέλος του 1077, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

Κατόπιν των θετικών του κινήσεων του Άλεξίου, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

Κατόπιν των θετικών του κινήσεων του Άλεξίου, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

Ο Αυτοκράτωρ Νικηφόρος Βοτανιάτης.

τον αυτοκράτορα και κατέλαβε το θρόνο του. Ο νεαρός Κομνηνός έθεωρησε σκόπιμο να συμμαχήσει με το νέο καθεστώς. Μά, δίνοντας την υποστήριξη του, έλαβε και την ανταμοιβή που της ήθελε. Έλαβε τον περίλαμπρο τίτλο του Μεγάλου Δομέστικου των Σουλών και ο νέος αυτοκράτωρ τον είχε ως τον καλύτερό του φίλο, γιατί τον θεωρούσε ως το καλύτερο στήριγμα του θρόνου του.

Για δεύτερη φορά τότε ο Άλέξιος κατατόπισε το Νικηφόρο Βοτανιάτη, τον συνέλαβε αιχμάλωτό του κι έπειτα, πριν γυρίσει στην πρωτεύουσα, βόδιζε εναντίον ενός άλλου στασιαστού, του Βασίλειου. Τον κατατόπισε κι αυτόν, τον συνέλαβε επίσης αιχμάλωτο και, μαζί με το Βοτανιάτη, τον έστειλε μέσα στα πόδια του αυτοκράτορα.

Κατόπιν των θετικών του κινήσεων του Άλεξίου, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

Κατόπιν των θετικών του κινήσεων του Άλεξίου, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

Κατόπιν των θετικών του κινήσεων του Άλεξίου, ο γάμος του Άλεξίου με την Ειρήνη Κομνηνή και της Ειρήνης Δούκας πραγματοποιήθηκε με τη μυστική και χωρίς κανένα πρόβλημα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΥΘΙΚΑ ΠΛΟΥΤΗ

— Η ιστορία αναφέρει ότι το παλάτι του βασιλέως Κροίσου στοίχιζε 24 εκατομμύρια χρυσών λιρών και ότι η αξία των κτημάτων του ανήγγετο σε 51 εκατομμύρια.

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Καλιγούλας για να περδείσει κάποτε στους φίλους του ένα πλοίο με χρυσό έβαψε 900.000 δραχμές.

— Ο φιλόσοφος Σενέκας εκληρόνιχε περιουσία 92 εκατομμυρίων στερλινών λιρών. Ο Νέρων δε έδωσε για την αγορά ενός γαλιού 966.000 δραχμές.

— Ο βασιλέας Αττάλος για να αγοράσει κάποτε ένα αγριαγιάκι μεγάλης τέχνης πρόσφερε 750.000 δραχμές.

— Επίσης ο Κρίστος πλήρωσε για ένα μαργαριτάρι 162.000 δραχμές.

— Το έτήσιο εισόδημα του μονάρχου της Περσίας Δαρείου ανήγγετο σε 87 εκατομμύρια λιρών. Τα κατήμερα εισόδημα της Αλεξάνδρου στοίχιζαν 12 χιλιάδες δραχμών το καθένα.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μίῳ. Μεσάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ

ΜΑΓΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΜΑΓΟΣ, ο οποίος εινε συγχρόνως και φάρμακος.

ΦΑΤΜΑ, κόρη του.

ΆΛΗΣ, φίλος της.

(Στο τσαντήρι του μάγου. Μπορεί ο Άλης).

Ο ΜΑΓΟΣ. — Τι θέλεις από μένα, ξένη;

ΆΛΗΣ. — Θέλω... Θέλω να μου δώσεις τον πιο ακριβό σου θησαυρό.

Ο ΜΑΓΟΣ. — Είσαι τρελλός, ξένη. Έγω δεν μοιράζω θησαυρούς. Έγω πληρώνομαι με θησαυρούς... Μήπως δεν ξέρεις σε ποιόν μιλάς;

ΆΛΗΣ. — Ξέρω πολύ καλά σε ποιόν μιλάω... Είσαι ο μεγάλος μάγος Γωσιμπέ. Ξέρεις να διαβάσεις στάσιμα και να προλέγεις το μέλλον στους ανθρώπους. Ξέρεις ακόμα με τα μαγικά σου φίλτρα να δίνεις τη ζωή και το θάνατο...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Να, ναι... Κι' εγώ αυτά μου τα πληρώνουν με χρυσάφι και με διαμάντια.

ΆΛΗΣ. — Το ξέρω κι' αυτό...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Λοιπόν, τι θέλεις, νέε, από μένα;

ΆΛΗΣ. — Σου είπα... Θέλω τον πιο ακριβό σου θησαυρό.

Ο ΜΑΓΟΣ. — Είσαι τρελλός... Δεν σε καταλαβαίνω...

ΆΛΗΣ. — Είμαι τρελλός από έρωτα...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Μήπως θέλεις να σου δώσω κανένα φίλτρο για να σ' αγαπήσει η αγαπημένη σου;

ΆΛΗΣ. — Δεν το χρειάζομαι αυτό το φίλτρο, γιατί η αγαπημένη μου μ' αγαπά όσο την αγαπά κι' εγώ...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Τι θέλεις λοιπόν από μένα;

ΆΛΗΣ. — Θέλω να μου δώσεις την άδεια για να την παντρευτώ.

Ο ΜΑΓΟΣ. — Την άδεια αυτή θα την πάρεις από τους χοτζάδες.

ΆΛΗΣ. — Πρώτα θα την πάρω από σένα...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Ξένη! Σου το είπα! Είσαι τρελλός!

ΆΛΗΣ. — Μάγε, θα σου μιλήσω καθαρά... Πές μου τι θεωρείς ως το πιο πολύτιμο απ' όλα τ' αγαθά σου;

Ο ΜΑΓΟΣ. — Έχω πολλά αγαθά... Αλλά τίποτε δεν θεωρώ τόσο πολύτιμο, όσο την κόρη μου Φατμά.

ΆΛΗΣ. — Έ, λοιπόν, δεν καταλαβαίνεις τώρα τι έννοια, ζητώντας σου το μεγαλύτερό σου θησαυρό;

Ο ΜΑΓΟΣ, (σηκώνοντας έξαλλος). — Την κόρη μου!... Τη Φατμά!...

Μου ζητάς την κόρη μου... Έσύ!...

ΆΛΗΣ. — Να, έχω.

Ο ΜΑΓΟΣ. — Μά είσαι πραγματικά τρελλός... Είσαι θεότρελλος!... Λές ότι κι' η κόρη μου σ' αγαπά!... Μά πιστεύεις ότι εινε δυνατόν εσύ να πάρεις ποτέ την κόρη μου... Δεν ξέρεις ότι εγώ δεν είμαι μόνο μάγος, αλλά κι' αρχηγός της φυλής μου; Η

κόρη μου δεν εινε δυνατόν να πάρη παρά έναν άντρα που της αξίζει.

ΆΛΗΣ. — Της αξίζω, γιατί μ' αγαπάει...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Λές ψέμματα! Η κόρη μου δεν εινε δυνατόν σ' αγαπά εμένα... Και σε διατάζω να φύγεις γρήγορα μακριά, για να μη μολύνεις τον αέρα που ανασπνέει εκείνη! Αν δεν φύγεις, είσαι χαμένος!... Ξέρεις τη φοβερή μου δύναμη!... Μπορώ να σου κάνω μεγάλο κακό!... Φύγε!... Φύγε, γρήγορα!...

(Ο Άλης φεύγει λυπημένος και τρομαγμένος μαζί).

(Βράδυ. Στην είσοδο του τσαντηριού του μάγου. Ο Άλης κι' η Φατμά μιλούν σιγά-σιγά).

ΦΑΤΜΑ. — Λοιπόν, αγαπημένε μου, είδες τον πατέρα μου;... Του μιλήσες;

ΆΛΗΣ. — Τό είδα και του μιλήσα. Μά εινε άμελλικτος. Ούτε θέλει ν' ακούσει για την αγάπη μας. Και με διατάζει να φύγω μακριά σου. Άλλοιώς με φροβίσει πώς θα μου κάνει μεγάλο κακό. Και τώρα πές μου εσύ, Φατμά, τι πρόκειται να κάνω;

ΦΑΤΜΑ. — Θα ήθελα να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

ΆΛΗΣ. — Μά θα μπορούσαμε να ξεφύγουμε από τον πατέρα σου; Θά μās παρομοιωθή πάντα.

ΦΑΤΜΑ. — Τι θα γίνουμε, Θεέ μου! Πώς να ξεφύγουμε;

ΆΛΗΣ. — Έσύ που είσαι κόρη μάγου, δεν ξέρεις τι πρέπει να γίνει;

ΦΑΤΜΑ. — Άλλοίμονο, ο πατέρας μου δεν μου έμπιστευε τα μυστικά του. Μά... Ξέρω που έχει κρυμμένα τα διάφορα φίλτρα του... Και ξέρω ποιά απ' αυτά δίνει το θάνατο, και ποιά την αγάπη, ποιά δίνει τον ύπνο για πολλές μέρες και ποιά τη ζωή... Ποιά λοιπόν απ' τα φίλτρα αυτά μπορεί να μās εξυπηρετήσει;

ΆΛΗΣ. — Ποιά; Αλήθεια, ποιά; Την αγάπη την έχουμε. Το θάνατο και τον ύπνο για πολλές μέρες δεν τον θέλουμε.

ΦΑΤΜΑ. — Και όμως... Για σκέψου, δεν θα ήθελες να πεθάνουμε μαζί;

ΆΛΗΣ. — Α, όχι, όχι, Φατμά. Θα ήθελα να ζήσουμε μαζί... Γιατί να πεθάνουμε τόσο νέοι και τόσο έρωτευμένοι; Όχι!...

Ο ΜΑΓΟΣ. Φύγε... φύγε γρήγορα!

ΦΑΤΜΑ. — Τότε λοιπόν, τι πρέπει να γίνει; Α, ναι, το βρήκα... Θα προσπαθήσω να κοιμώσω τον πατέρα μου, μ' ένα από τα φίλτρα του, που φέρνει ύπνο.

ΆΛΗΣ. — Δεν θα το καταλάβει. ΦΑΤΜΑ. — Θα το χύσω μέσα στο κρασί του!... Έτσι, σιγά-σιγά, θα τον πάρω ένας γλυκός ύπνος, ο οποίος θα βαστάξει μερικές μέρες. Δεν υπάρχει φόβος να τον πάρουν για νεκρό και να τον θάψουν, γιατί θ' ανασταίνω πάντα, ελαφρά. Έτσι, θα βρούμε καιρό να φύγουμε εμείς μακριά, χωρίς να μπορού να μās κυνηγήσει.

ΆΛΗΣ. — Όρα! ιδέα, αγάπη μου!... Γρήγορα λοιπόν, άνοιψε, δώσε στον πατέρα σου αυτό το φίλτρο.

ΦΑΤΜΑ. — Ναί, άνοιψε. Και μόλις αποκοιμηθεί ο πατέρας μου, θάφω να σέ βρω στο γειτονικό δάσος. Πηγαίνω λοιπόν γρήγορα για να προστάσω να ετοιμάσω εγώ το δειπνο το πατέρα μου και να ορκιστώ τον φίλτρο στο κρασί του. (Μπαίνει μέσα στο τσαντήρι).

(Στο τσαντήρι του μάγου. Η Φατμά ετοιμάζει το δειπνο).

ΦΑΤΜΑ. — Θεέ μου!... Πώς τρέμω!... Καθόρθωσα και βρήκα το μπουκάλι με το φίλτρο του ύπνου. Μά τώρα που ήρθε ή στιγμή να το ορκιστώ στον πατέρα μου, διστάω, τρέμω... Βέβαια, το φίλτρο αυτό δεν φέρνει παρά μόνο ύπνο... Μά δεν ξέρω γιατί φοβάμαι... Εινε γέλιος ο πατέρας μου... Αν τον χτυπήσει το ποτό αυτό;... Μά τι πρέπει να κάνω;... Ο αγαπημένος μου θα με περιμένει για να φύγουμε άνοιξη... Και πώς άλλοιώς θα το κατορθώσουμε αυτό, παρά μόνο αν αποκοιμώσω τον πατέρα μου... Ομιάμινα καλά... Δέκα σταγόνες απ' αυτό το φίλτρο φέρνουν ύπνο για δύο μέρες... Δεν πρέπει να στάξω παραπάνω... Υπάρχει φόβος μήπως ο ύπνος γίνει αιώνιος. Λοιπόν... (Αρπίζει να στάξει το φίλτρο μέσα σ' ένα ποτήρι με κρασί). Μία, δύο, τρεις, τέσσερες, πέντε... Ω, πώς τρέμει το χέρι μου!... Έτσι, έφτά, οχτώ, έννεα, δέκα... (Έπειν τη στιγμή ακούει βήματα απ' έξω... Ταράζεται, το χέρι της τρέμει, κυβεί γρήγορα το μπουκάλι στο στήθος της. Μπαίνει μέσα ο μάγος).

Ο ΜΑΓΟΣ. — Είσαι εδώ, Φατμά,

κόρη μου λατρευτή, φως των ματιών μου;

ΦΑΤΜΑ. — Είμαι εδώ, καλέ μου πατέρα. Νά, σου έχω ετοιμάσει το δείπνο σου...

Ο ΜΑΓΟΣ. — Όρα! (Κάθεται μπροστά στο χαμηλό τραπέζι). — Έτοιμες, βλέπω, και κρασί στο ποτήρι μου... Καλά έκανες, γιατί άνοιξη θέλω να πω... Δεν φαντάζεσαι πόσο ταράχτηκα σήμερα... Ένας γελοίος ήθελε να σέ ζητήσει για γυναίκα του... Και τόλμησε να μου πη ότι τον αγαπάς κι' εσύ. Τον διάταξα να φύγει μακριά... Είμαι άλλοστε βέβαιος ότι κι' εσύ δεν θα θελήσεις να τον ακολουθήσεις... (Η Φατμά σωπαίνει. Ο μάγος πίνει το κρασί).

Ο ΜΑΓΟΣ. — Τι γλυκό κρασί!... (Έξαφνα το κεφάλι του γέρνει βαρειά, κλείνει τα μάτια του και πέφτει κάτω άναίσθητος).

ΦΑΤΜΑ. — Πατέρα!... Αποκοιμήθηκε... Μά γιατί δεν ανασταίνει καθόλου; (Βάζει το χέρι της στην καρδιά του). Και η καρδιά του γιατί δεν χτυπά; Θεέ μου!... Πώς χλώμιασε... Αχ!... Πατέρα... Πατέρα!... Μήπως;... Ναί... Καθώς άκουσα ξέφανα τα βήματά του, το χέρι μου έτρεμε... Θα χύθηκαν περισσότερες σταγόνες. Ω! σκότωσα τον πατέρα μου... Ναί... Τον σκότωσα... Πατέρα!... Συγχώρεσέ με!... Δεν το ήθελα!... Πατέρα... Αχ, μά γιατί να μη θέλεις να με δώσεις στον Άλη; Και τώρα; Έκείνος θα περιμένει. Μά όχι!... Δεν μπορώ πια να ζήσω... Δεν μπορώ... Θέλω να πεθάνω, να πεθάνω κι' εγώ...

(Βγάζει το μπουκάλι από το στήθος της, το αδειάζει όλο στο στόμα της και πέφτει κι' αυτή νεκρή επάνω στο πτώμα του πατέρα της).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Οι πρώτοι άνθρωποι που κατασκεύαζαν βούτυρο ήταν οι Σκίθαι, απ' τους οποίους το παρέλαβαν αργότερα οι Θράκες, οι Φοίνικες και οι Έλληνες. Φαίνεται όμως ότι στην αρχή το χρησιμοποιούσαν μόνο ως γιατρικό και αλοιφή στα λουτρά. Σε κανένα από τα συγγράμματα του Γαλινού και άλλων ιατρών της αρχαιότητας δεν αναφέρεται ως τροφή το βούτυρο, ενώ συνιστάται επανειλημμένως ως φάρμακο. Απ' αυτό φαίνεται ότι οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν μόνο λάδι στα φαγιά τους και ότι αργότερα άρχισε να χρησιμοποιείται και το βούτυρο.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΠΛΗΤΤΕΙ...

ΤΟΥ CHARLES GRANDMOUGIN

ΤΙΣ αρχές της βασιλείας της, η Μαρία 'Αντουανέττα, η οποία ήταν πολύ νέα ακόμα και δεν είχε γίνει μοντέρνα, έβλεπε πολύ μέσα στο βασιλικό παλάτι των Βερσαλλιών.

Αυτή που ήταν βασίλισσα παντοδύναμη, εννοιασε τότε εαυτή της σκλάβο της εθιμοτυπίας. Δεν είχε ούτε μία στιγμή της ζωής της έντελως δική της, δεν ήταν ποτέ ελεύθερη να κάνει, όπως ήθελε, και δεν μπορούσε να πει, όπου ήθελε. Άλλα λογάριαζε να κάνει ή ίδια κι άλλα της επέβαλε το πρωτόκολλο.

Το πρωί, στις οχτώ, μόλις ξυπνούσε, πήγαινε στο δωμάτιό της με θαλαμπλόκο να την ντύσει και κατόπιν μία άλλη να τη χτενίσει. Έπειτα έπρεπε να πάει το μπάνιο της και να καλλωπιστεί. Ύστερα πήγαινε στην εκκλησία και κατόπιν άλλαζε πάλι τουαλέτα για το γεύμα. Έπειτα από το γεύμα άρχιζαν ή ακρόασεις κι ήταν υποχρεωμένη ν' ακούει διάφορες κολακείες και ψεύτικες εκδηλώσεις άφορως. Το βράδυ πάλι φορούσε άλλο φορέμα για το δείπνο, κι έτσι είχε πάντα γύρω της τα ίδια πρόσωπα, που δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να την κολακεύουν και να υποκρίνονται.

Η κυρία Ντε Νοάι και η κυρία Ντε Μαροσάν, αριστοκράτιδες πολύ αυστηρές, ήταν οι πιο άγριοι φύλακες της βασιλικής εθιμοτυπίας, κι η Μαρία 'Αντουανέττα υπέφερε πολύ γιατί βρισκόντουσαν διαρκώς κοντά της και την στενοχωρούσαν πολύ με τις αιώνιες συμβουλές τους και την διαρκή τους παρενοχλήση.

Όσον αφορά τον βασιλέα, αυτός είχε πολύ νωφρή ιδιοσυγκρασία κι ή καρδιά του δεν είχε σκληρήσει ακόμα διότι στην ολόδροση και ζωηρή ύπαρξή του ήταν η γυναίκα του, η δόξαση Αδελφική πριγκίπισσα, με τα ωραία μαλλιά, τα λεπτά χαρακτηριστικά, τα γαλανά μάτια, τη ρόδινη επιδερμίδα, τα μικρά πόδια και το παχυντό κεφάλι.

Μόνο μια μικρή θαλαμπλόκος από τη Βρετάνη, η Μάρθα, φανότανε να νοιάζεται τόσο ευλειτουργία με την χρυσωμένη της σκλαβιά, η βασίλισσα!

Η εθιμοτυπία απαγόρευε στη μικρή Μάρθα να μιλάει της βασίλισσας, αλλά τα μάτια της, τα γεμάτα συμπόνια και τρυφερότητα, καθώς κινούνταν την κυρία της, φανέρωναν μια νύχλη ευδοκία κι ειλικρίνεια. Έτσι η Μαρία 'Αντουανέττα είχε καταλάβει ότι μπορούσε να έχει εμπιστοσύνη στη μικρή θαλαμπλόκο.

Κι ένα βράδυ, ύστερα από ένα δείπνο κυριακάτικο και τυπικό, η βασίλισσα κάλεσε τη Μάρθα στην κάμαρά της και της είπε λοιπόν:

— Άνθρωπε στις δέκα, θέλω να μου έτοιμάσεις κρυφά ένα άμειλο και να με συνοδεύσεις στο Παρίσι.

Η Μάρθα έσκυψε το κεφάλι της, ψιθύρισε σποδύ καλώς κι έφυγε.

Έπειτα από δύο ώρες, ενώ ο άνεμος σφύριζε μέσα στα φυλλώματα των δέντρων, τα οποία περιβάλλαν το σιω-

πηλό και αποκομμένο παλάτι, η βασίλισσα και η Μάρθα έβγαζαν από μια μικρή πόρτα του πάγκου κι ανέβαιναν βιαστικά σ' ένα άμειλο.

Ο άμαξηλάτης είχε την ιδέα ότι ανέβαιναν στο άμειλο δυο από τις θαλαμπλόκους του παλατιού.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή και σταγόνες βροχής ράντιζαν τα τζάμια του άμειλου, το οποίο προχωρούσε γρήγορα.

— Ξέρεις πού πάμε; ρώτησε η βασίλισσα.

— Δεν ξέρω, Μεγαλειότητά, απάντησε η Μάρθα.

— Έχω εδώ μαζί μου, είπε η βασίλισσα, δυο ντόμινα αποκατάστα, τα οποία θα φορέσουμε λίγο πριν φτάσουμε στο Παρίσι. Θα πάμε στο χορό της 'Οπερας...

Η Μάρθα, ακούγοντας τα λόγια α-

πόνη τη βραδιά του χωρίς έμμενα.

Η Μάρθα τόλμησε να ρωτήσει σε λίγο:

— Θα φορέσουμε και προσωπίδες, δεν είν' έτσι;

— Βέβαια, μικρούλα μου, τις έχω κι αυτές μαζί μου... Να είσαι ήσυχη... Κανείς δεν θα μας γνωρίσει...

— Άς το ελπίσουμε, ψιθύρισε η Μάρθα, η οποία έτρεμε για τη βασίλισσα.

Σε λίγη ώρα, η βασίλισσα και η Μάρθα, με μάσκες στο πρόσωπο και τυλιγμένες στα πλατιά τους ντόμινα, έμπαιναν μέσα στη σάλα της 'Οπερας.

Η δοχίστρια έπαιξε ένα πολύ χαρωπό σκοτό κι ένα σωρό ζευγάρια χόρευαν ζωηρά και χαρούμενα.

Η Μαρία 'Αντουανέττα και η Μάρ-

θα έδωσαν ένα μπάσο.

— Στο διάβολο! φώναξε ο 'Αρλεκίνος, θα μου το πληρώσεις, πηληγο-ναίκα!

Και φώναξε δυο αστυνομικούς, οι οποίοι ήταν μέσα στη σάλα, για να συλλάβουν τις δυο γυναίκες.

Κόσμος μαζεψτηκε γύρω τους και οι αστυνομικοί επέμεναν να βγάλουν ή κυρίες τις προσωπίδες τους.

— Άλλά μερικοί χορεύουν διαμετρωθήσαν!

— Όχι!... Όχι!... Δεν βγάζουν τις προσωπίδες από τις χίφες.

Και οι δυο αστυνομικοί παραέλαβαν τις δυο γυναίκες που έτρεμαν από το φόβο τους.

— Πού μάς πάτε; ρώτησε η βασίλισσα.

— Στόν πλησιέστερο αστυνομικό σταθμό.

— Θα σάς δώσω πολλά χρήματα, αν μάς αφήσετε ελεύθερες.

— Αδύνατον, κυρία μου. 'Οφείλουμε να σάς οδηγήσουμε στόν αξιωματικό μας.

Και σε λίγο οι δυο αστυνομικοί ωδήγησαν τη βασίλισσα, τη Μάρθα και τον 'Αρλεκίνο στόν αστυνομικό σταθμό, όπου ένας αξιωματικός περίμενε.

Οι δυο αστυνομικοί δηγήθηκαν στόν αξιωματικό τι συνέβη στην 'Οπερα, κι εκείνος ύστερα είπε στις δυο γυναίκες:

— Βγάλτε τις μάσκες σας!

— Αδύνατον! του απάντησε η βασίλισσα.

— Τά δνόματά σας!

— Μάρθα και Μαρία...

— Α, ωραία... Έκανε ο αστυνομικός.

— Όπως στό Εδαγγέλιο... Γιατί χτυπήσατε αυτόν τόν κύριο;

— Γιατί μ' έβρισε! αποκρίθηκε η βασίλισσα.

— Είμαι υποχρεωμένος να σάς κρατήσω εδώ.

— Είστε υποχρεωμένος να μάς αφήσετε ελεύθερες, είπε η Μαρία 'Αντουανέττα.

— Τι λέτε;

— Ναί... Μόνο πρέπει να σάς μιλήσω ιδιαίτερος.

— Περάστε μέσα, κυρία, είπε τότε ο αξιωματικός, δείχνοντας την πόρτα του ιδιαίτερου γραφείου στη βασίλισσα.

Εκείνη μπήκε μέσα, κι ο αξιωματικός την παρακάλεσε να καθίσει απέναντί του. Η Μαρία 'Αντουανέττα κάθισε και είπε:

— Αφήστε μας ελεύθερες, κύριε, και θα σάς αμείψω γενναϊόδωρα.

— Είστε λοιπόν πολύ πλουσία;

— Ίσως...

— Ποιά είστε;

— Τι σάς μέλει...

— Πρέπει να μάθω ποιά είστε. Τό θέλω...

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

— Άλλά, αν μάθουν ποιά είμαι, αλλοίμονο, είμαι χαμένη.

— Δεν θα τό μάθω κανείς ποτέ εκτός από μένα.

είπε ο αξιωματικός.

Και μη μπορώντας ν'αντισταθί στην άσυγκράτητη περιέργειά του, με μια κίνηση ευγενική, έβγαλε τη μάσκη βελούδινη μάσκα από τό πρόσωπο της βασίλισσας.

Ο αξιωματικός για μια στιγμή έμεινε άφωνος από την έκπληξή του και ύστερα ψιθύρισε:

— Η βασίλισσα!...

Και σε λίγο πρόσθεσε δειλά:

— Συχωρέστε με...

Η Μαρία 'Αντουανέττα, πολύ γλωμή, αποκρίθηκε:

— Σας συγχωρώ, αλλά μου όρκίστε ότι δεν θα πείτε τίποτα σε κανένα;

— Τό όρκίζομαι...

Και μ' ένα ύψος μυστηριώδους, πρόσθεσε:

— Άλλως τε, σας αγαπώ τόσο, ώστε δεν θέλω να κινδυνεύετε...

— Μ' αγαπάτε; ρώτησε η βασίλισσα έκπληκτη.

— Σας λατρεύω... Ναί... Δεν εί-

μαι για σας παρά ένας άγνωστος, ένας τρελλός, ένας ένοχος ίσως. Άλλά ακούστε με.

Σας είδα για πρώτη φορά πριν ακόμα γίνετε βασίλισσα, όταν είσαστε ακόμα σύζυγος του Διαδόχου. Ήταν την ημέρα που μπαίνατε στο Παρίσι μαζί με τό Διάδοχο, από την Πύλη της Διασκέψεως. Ήμουν ένας από τους καθυλάρηδες της ακολουθίας σας. Ο κόσμος ζητωκραύγαζε γύρω σας...

Πήγατε ως την Παναγία των Παρισίων, κι έπειτα ξαναγεννησάτε στο παλάτι των Φιλικών. Μόλις σας είδα, μαγεύτηκα από την όμορφιά σας...

Έλεγα στόν εαυτό μου ότι είμαι ένας ανάξιος σας, ένας άθλιος και δεν έπρεπε να σας σκέφτομαι.

Μά δεν μπορούσα να βγάλω την εικόνα σας από την καρδιά μου. Κι από τότε δεν πέρασε ούτε στιγμή χωρίς να σας σιλλογιστώ...

Και να που τώρα βρίσκεστε αντίκρυ μου, τόσο όμορφη, τόσο δεικτική, τόσο θεία...

Α, πόσο σας αγαπώ και πόσο είμαι δυστυχισμένος...

Ναί, είστε η βασίλισσα της Γαλλίας, κι είμαι ένας μηδανός, αλλά σας αγαπώ...

Συχωρέστε με. Δεν πρέπει. Άλλά δεν μου είνε δυνατόν να μ'ή σας αγαπώ...

Κι ο νέος αξιωματικός έπρεπε γονατιστός μπροστά στη βασίλισσα.

— Συχωρέστε με, ψιθύρισε πάλι, εί- σεις που είστε τόσο καλή, τόσο άδολη...

— Σηκωθείτε, είπε η βασίλισσα, τρέ- μοντας, και τού έτεινε τό χέρι.

Εκείνος τό πήρε και τό φίλησε παθητικά.

— Πώς σας λένε;... ρώτησε η Μαρία 'Αντουανέττα.

— Ρόσεν...

— Κύριε Ρόσεν, όποτε θα με χρειαστείτε, είδοποιήσατέ με άμέσως.

— Μεγαλειότητά, απάντησε ο αξιωματικός, δεν θέλω τίποτα. Τό μόνο που ζητώ από τό Θεό, είνε ή ευτυχία σας.

— Ω, πώς τρέμω για σας. Η έποχή μας είνε τόσο άσχημη. Εί- στε σάν ένα περιστέρι ανάμεσα σε γεράκια...

Η Μαρία 'Αντουανέττα πήγαινε τότε από τό θάνατο πρὸς τό θάνατο με τήν καρδιά της γεμάτη μ'ήν συναίσθημα πολύ μικρό, αλλά και πολύ γλυκό συγχρόως.

νέτα ξανάβαλε την προσωπίδα της και είπε:

— Σας παρακαλώ, είδοποιήστε νά- ρθη ένα άμειλο. Και... χαιρετέ... Σας εύχαριστώ πολύ...

Ο αξιωματικός έφυγε και ξαναγύ- ρισε πάλι σε λίγο.

— Όλα είνε έτοιμα... ψιθύρισε.

Η βασίλισσα και η Μάρθα σε λίγο βρισκόντουσαν πάλι στο παλάτι των Βερσαλλιών. Κανείς δεν είχε αντίληψη την άπουσία τους.

Άλλ' εκείνη τη νύχτα ή Μαρία 'Αντουανέττα δεν κοιμήθηκε καθόλου.

Σκεφτόταν ότι ύπνιχε μια νέα και τρυφερή καρδιά, ή οποία έπαλλε γύρω αήτην μόνο στόν κόσμο κι όμως δεν είχε τό δικαίωμα να δεχτεί την αγάπη που της προσέφερε, την αγάπη που τό- σον λαχταρούσε όμως, μέσα στο υποκριτικό της περιβάλλον.

Τού κάκου ο 'Αρλεκίνος, έξω φρε- νών ρωτούσε τόν Ρόσεν γιατί άφησε ελεύθερες τις δυο γυναίκες. Εκείνος περιοριζότανε να τού λέει:

— Έτσι έπρεπε να κάνω...

Κανείς δεν έμεινε ποτέ τίποτα για τό έπεισόδιο αυτό της βασίλισσας, τό οποίο έγινε γνωστό μόνο από τό Ήμερολόγιο τού Ρόσεν, τό οποίο βρέθηκε μετά τό θάνατό του.

Έπειτα από μερικά χρόνια, ένα ήρεμο φθινοπωρινό πρωί ή Μαρία 'Αντουανέττα, ντυμένη με μια μαύρη φούστα, κι ένα άσπρο σκουφο στό κεφάλι, καθότανε μέσα σ' ένα κάθρο, τό οποίο την ωδήγούσε πρὸς τή λαμψητόμ, ανάμεσα σ' ένα έξαλλο πλήθος. Τά όρώα ξανά της μαλλιά ήταν ήδη κάτασπρα και κίτταζε με βλέμμα ήρεμο και σχεδόν περιφρονητικό τό πλήθος, που την έβριζε και την άπειλούσε.

Έξαφνα, ακούστηκαν κραυγές έντονες: «Στά ήπλα!»

Η Μαρία 'Αντουανέττα γύρισε και είδε μερικούς ανθρώπους τού λαού, τούς όποιους ωδήγούσε ένας αξιωματικός έφιππος.

Μονομιάς ο κόσμος σόπασε γύρω στό κάθρο και μια κραυγή ακούστηκε:

— Γρήγορα να σώσουμε τή βασίλισσα.

Η Μαρία 'Αντουανέττα είδε τότε τόν αξιωματικό, ο οποίος την κίτταζε επίσης. Ήταν ο Ρόσεν.

Άλλά τό άγριόμεινο πλήθος δεν τόν άφησε να φτάση μέχρι τού κάθρου. Και σε μια στιγμή ό έθνοφύλακες έβριζαν τόν Ρόσεν από τό άλγος του και τόν σκότωσαν.

Ποιόν όμως πεθάνει, πρόστασε κι έβριζε ένα βλέμμα γεμάτο πόνο κι άγνη στη βασίλισσα, ή όποια κι αυτή τον κίτταζε με τρυφερότητα κι ευγνωμοσύνη.

Τό κάθρο εξακολούθησε τό δρόμο του...

Μά ή Μαρία 'Αντουανέττα πήγαινε τότε πρὸς τό θάνατο με τήν καρδιά της γεμάτη μ'ήν συναίσθημα πολύ μικρό, αλλά και πολύ γλυκό συγχρόως.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Μεταξύ παιδιών.

— Δεν μου λές, Γιώργο, έχεις κανένα σπουδαίο πρόγονο στην οικογένειά σου;

— Πώς;... Πολλούς!... Ένας μάλιστα απ' αυτούς ήταν πάρα πολύ σπουδαίος...

Ήταν ο διασημότερος ναύαρχος της εποχής του και διοικούσε όλους τούς ήνωμένους λαούς της Οικουμένης...

— Άλήθεια! Και ποιος ήταν αυτός;

— Ό... Νώε!...

Στό χορό, εκείνος πρὸς εκείνην.

— Χτές όνειρεύτηκα πως έκανα πρώτασι γάμοι στην ώραίτερη κόρη τού κόσμου...

Εκείνη:— Καλά και... έχω τί σ'ς άπέντησα;

— Τρέξτε σύ... και παίξω έχω, εντωμεταξύ, την πρόφα σου, ως ότου να γυρίσεις!...

Ένας μικρός στην εκκλησία,

λέγει στή μητέρα του, δείχνοντάς της ένα πολυέ- λαιο.

— Μαμά, αυτός είνε ο Θεός;

Η μαμά τόν μαλώνει και τόν άπαντά:

— Πώς φαντάστηκες, παιδί μου, ότι ο πολυέλαος είνε ο Θεός;

— Μά' δεν άκούσες, μαμά, τί είπε ο παπάς; 'Ότι ο Θεός είνε πολυέλαος!...

Η ύπνιερτα πρὸς τόν στρατιώτη, τόν... εξάδελφό της.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

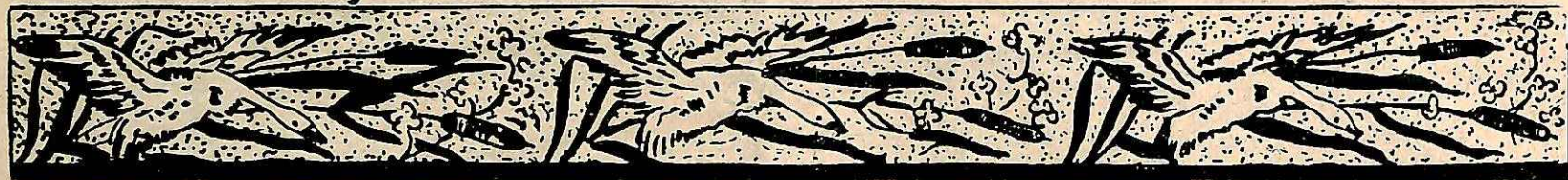
— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

Μετάξύ φιληνάδων:

— Τι άνόητος κόλαξ, που είνε αυτός ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, θά μ' αγαπάς πολύ καιρό;

— Βέβαια, έχω... άδεια δεκαπέντε ήμερών.

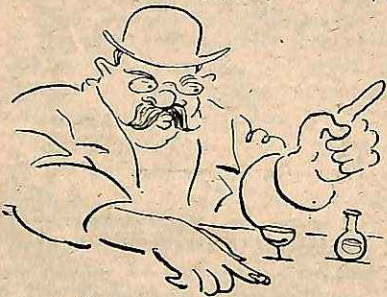

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΑΡΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Μία στο θαλάσσιον, οι επιβάτες συζητούσαν και καθένας τους έλεγε το μακρύ του και το κοντό του, για τα γεγονότα και τα ζητήματα της ημέρας. Καθένας υπεδείκνυε και από ένα μέσο σωτηρίας της χώρας. Έπειτα, αφού όλοι συμφώνησαν, διαφω-

— Έδω χρειάζεται ένα σύστημα, είπε κάποιος βουλευτής.

— Βούλντες και συμφωνούντες, διαφωνήσαν. Άρχισαν να σχολιάζουν τις πράξεις και τα μέτρα της Κυβερνήσεως. Άλλοι, λοιπόν, ενέκριναν τα μέτρα της και άλλοι τα κατηγορούσαν.

— Πειραματισμοί! Έλεγε ο ένας. — Έτσι και πειραματισμοί, απαντούσε ο άλλος. Άλλα έστι, επί τέλους, κάπου θα καταλήξουμε... Έτσι θα βρούμε κάτι το τελειότερο, το πιο σωστό...

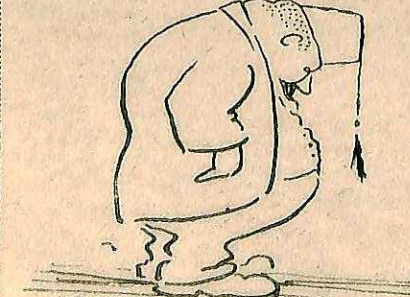
— Άλλα και πάλι δεν ήταν ευχαριστημένοι.

— Έδω χρειάζεται ένα σύστημα, είπε κάποιος βουλευτής, και όχι πρόσωπα.

— Μά τα πρόσωπα, αντίπε ένας άλλος, θα εφαρμόσουν τα συστήματα...

— Πρέπει να βοηθούν δυο-τρία συστήματα, είπεν ένας τρίτος, που καθόταν ως τη στιγμή αυτή σαν κοιμισμένος και άμυλητος στο θαλάσσιον το θέαμα, ν' ανατεθεί σε δυο-τρία πρόσωπα ή εφαρμογή τους και όπου επιτύχει να το υλοθετήσουμε. Έτσι κάνουν ή υναλωμένες Κυβερνήσεις. Όχι πειράματα έμπειρικά!

— Μά πού βρίσκεσαι σύ την έμπειρία; τού απάντησεν ένας πώτην Δήμαρχος και τώρα ύστερα. Δοκιμάζουν...

— Τι σου έκανα και θέλεις να με πνίξεις;

τας-δοκιμάζοντας θα βρεθεί στο τέλος ή αλήθεια. Παρακολούθησε την ιστορία των έρευνάσεων. Γύρισε και ίδεσ το παρελθόν!... Τό ίδιο είνε και ή διακυβέρνησις μιάς χώρας. Σπουδαζοντας και κάνοντας. Τό καλό θά τό κρατούμε, τό κακό θά τό αποδιώχνουμε. Ός ότου να φτάσουμε στην αλήθεια, ως ότου να βρεθεί τό τέλειον...

— Όστε πρέπει να ψάχνουμε για να βρούμε;

— Και βέβαια θά ψάχνουμε! Ζητείτε και εύρήσεται...

— Σάν τόν Τοῦρκο ναύαρχο, είπε ο βουλευτής, πού δέν εύρισκε την Κρήτη!

— Τι θέλει Τοῦρκο ναύαρχος έδω και τί άνακατώνεται στίς δουλειές μας;

— Γιατί όλη ή κουδέντα σας, μωθ θυμίζει μια ιστορία, είπε ο βουλευτής και στάθηκε.

— Τι ιστορία; είπαν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

— Πάει ή ιστορία, είπεν όλοι, εύχαριστήμενοι πού ο' άλλαν συζητήσι, γιατί τά σοβαρά τούς στενοχωρούσαν.

οικητή στην Κρήτη. Για να τον στείλει με έπιστομότητα και να έπιβληθεί, διέταξε να τον συνοδεύσει και ή αρμάδα.

Στολιστήκαν, λοιπόν, σημασιοπολίστηκαν τά τουρκικά πλοιαρικά και κινήσαν... Άντί όμως ή αρμάδα να πάει τόν δόμο τού Αιγίου, τραβήξε κατά τή Μαύρη Θάλασσα. Έβρισσε έδω, έπιασε εκεί, πήγε στη Βάρνα, στη Κοβάνια, κόντεψε να φτάσει να στην Όδησσό, γύρισε κατά τήν Τραπεζούντα, αλλά Κρήτη δέν φαινόταν πουθενά.

Ο κακομοιρής ο διοικητής, βλέποντας τις παραπληρήσεις τού στόλου και μη καταλαβαίνοντας τί συμβαίνει, άρχισε να φοβάται μήπως ο Σουλτάνος πάλι έστειλε εκεί φηλά, με καμιά μυστική διαταγή στο ναύαρχο, για να τον πνίξει... Κόπηκε τό άκρα του με την ιδέα αυτή και παρακάλεσε τόν ναύαρχο να γυρίσουν πάλι στην Πόλη.

— Είπε ανάγκη, έπρόσθεσε, για να στείλει να τού φέρουν και τόν ναύαρχο.

Σάν έφτασε κι εκείνος και άρχισε να κοφωσιάζεται για να τόν προσκυνήσει, ο Σουλτάνος τόν ώπωσε: — Έφάνη, Καπουδάν-Πασά, πού σε έστειλα εγώ να συνοδέψης τόν διοικητή;

— Στήν Κρήτη.

— Τότε, αφού σ' έστειλα στην Κρήτη, τί γυρίζεις σύ τή Μαύρη Θάλασσα!

— Ήξερα εκείνη τή θάλασσα καλύτερα απ' τις άλλες και γι' αυτό πήρα αυτόν τόν δόμο!

— Και τί ήθελε ή Κρήτη, βοέ Καπουδάν-Πασά, έχει άπάνω!... Η Κρήτη είνε μακρύτερα, είνε άλλου...

— Ε, όπου και να είνε θά τή βρίσκουμε!

— Πώς θά τήν εύρισκες, βοέ μπουντιλά;

— Νά, ψάξε-ψάξε, μέσα στη θάλασσα, θά τήν βρούμε μια μέρα!

— Έτσι και μεις, πρόσθεσε ο βουλευτής τελειώνοντας, ψάξε-ψάξε σε διάφορα συστήματα, θά βρούμε μια ή μέρα εκείνο πού μας πρέπει.

— Όλοι οι συνεπιβάτες του έμειναν τόν πάη. Κάποια μεγάλο μυστικό λησμονήσαν ν' ανακοινώσω στην πολυχρονιένη μας Σουλτάνη.

Θέλοντας και μή, ο ναύαρχος, αφού ο διοικητής τού τώδεσε έτσι τό ζήτημα, γύρισε με όλη την αρμάδα στην Πόλη.

Μόλις έφτασε εκεί, μια και δυο ο διοικητής τρέχει και πέφτει στού Πατινάχ τή πόλη.

— Άμάν, πολυφρονιένη μου Σουλτάνη!... Τι σου έκανα και θέλεις να με πνίξεις!

— Βαλλαχ'η-Μπιλλαχ'η, έκανε ο Σουλτάνος, τέτοια διαταγή δέν έδωσα!

— Τότε «οιρχοῦν» (έξορία) θέλεις να με κάνης! Γιατί με στέλνεις εκεί φηλά στη Μαύρη Θάλασσα, αφού ή παντοδυναμία σου είπε ότι θά μ' έστειλε στην Κρήτη.

Εαφνίστηκε ο Σουλτάνος σαν άκουσε αυτά τά λόγια και κατάλαβε πως κάποια παρεξήγησι θά έγινε, τόν έβαλε να καθήση στο δίβανι και έ-

στειλε να τού φέρουν και τόν ναύαρχο.

Σάν έφτασε κι εκείνος και άρχισε να κοφωσιάζεται για να τόν προσκυνήσει, ο Σουλτάνος τόν ώπωσε: — Έφάνη, Καπουδάν-Πασά, πού σε έστειλα εγώ να συνοδέψης τόν διοικητή;

— Στήν Κρήτη.

— Τότε, αφού σ' έστειλα στην Κρήτη, τί γυρίζεις σύ τή Μαύρη Θάλασσα!

— Ήξερα εκείνη τή θάλασσα καλύτερα απ' τις άλλες και γι' αυτό πήρα αυτόν τόν δόμο!

— Και τί ήθελε ή Κρήτη, βοέ Καπουδάν-Πασά, έχει άπάνω!... Η Κρήτη είνε μακρύτερα, είνε άλλου...

— Ε, όπου και να είνε θά τή βρίσκουμε!

— Πώς θά τήν εύρισκες, βοέ μπουντιλά;

— Νά, ψάξε-ψάξε, μέσα στη θάλασσα, θά τήν βρούμε μια μέρα!

— Έτσι και μεις, πρόσθεσε ο βουλευτής τελειώνοντας, ψάξε-ψάξε σε διάφορα συστήματα, θά βρούμε μια ή μέρα εκείνο πού μας πρέπει.

— Όλοι οι συνεπιβάτες του έμειναν τόν πάη. Κάποια μεγάλο μυστικό λησμονήσαν ν' ανακοινώσω στην πολυχρονιένη μας Σουλτάνη.

Θέλοντας και μή, ο ναύαρχος, αφού ο διοικητής τού τώδεσε έτσι τό ζήτημα, γύρισε με όλη την αρμάδα στην Πόλη.

οικητή στην Κρήτη. Για να τον στείλει με έπιστομότητα και να έπιβληθεί, διέταξε να τον συνοδεύσει και ή αρμάδα.

Στολιστήκαν, λοιπόν, σημασιοπολίστηκαν τά τουρκικά πλοιαρικά και κινήσαν... Άντί όμως ή αρμάδα να πάει τόν δόμο τού Αιγίου, τραβήξε κατά τή Μαύρη Θάλασσα. Έβρισσε έδω, έπιασε εκεί, πήγε στη Βάρνα, στη Κοβάνια, κόντεψε να φτάσει να στην Όδησσό, γύρισε κατά τήν Τραπεζούντα, αλλά Κρήτη δέν φαινόταν πουθενά.

Ο κακομοιρής ο διοικητής, βλέποντας τις παραπληρήσεις τού στόλου και μη καταλαβαίνοντας τί συμβαίνει, άρχισε να φοβάται μήπως ο Σουλτάνος πάλι έστειλε εκεί φηλά, με καμιά μυστική διαταγή στο ναύαρχο, για να τον πνίξει... Κόπηκε τό άκρα του με την ιδέα αυτή και παρακάλεσε τόν ναύαρχο να γυρίσουν πάλι στην Πόλη.

— Είπε ανάγκη, έπρόσθεσε, για να στείλει να τού φέρουν και τόν ναύαρχο.

Σάν έφτασε κι εκείνος και άρχισε να κοφωσιάζεται για να τόν προσκυνήσει, ο Σουλτάνος τόν ώπωσε: — Έφάνη, Καπουδάν-Πασά, πού σε έστειλα εγώ να συνοδέψης τόν διοικητή;

— Στήν Κρήτη.

— Τότε, αφού σ' έστειλα στην Κρήτη, τί γυρίζεις σύ τή Μαύρη Θάλασσα!

— Ήξερα εκείνη τή θάλασσα καλύτερα απ' τις άλλες και γι' αυτό πήρα αυτόν τόν δόμο!

— Και τί ήθελε ή Κρήτη, βοέ Καπουδάν-Πασά, έχει άπάνω!... Η Κρήτη είνε μακρύτερα, είνε άλλου...

— Ε, όπου και να είνε θά τή βρίσκουμε!

— Πώς θά τήν εύρισκες, βοέ μπουντιλά;

— Νά, ψάξε-ψάξε, μέσα στη θάλασσα, θά τήν βρούμε μια μέρα!

— Έτσι και μεις, πρόσθεσε ο βουλευτής τελειώνοντας, ψάξε-ψάξε σε διάφορα συστήματα, θά βρούμε μια ή μέρα εκείνο πού μας πρέπει.

— Όλοι οι συνεπιβάτες του έμειναν τόν πάη. Κάποια μεγάλο μυστικό λησμονήσαν ν' ανακοινώσω στην πολυχρονιένη μας Σουλτάνη.

Θέλοντας και μή, ο ναύαρχος, αφού ο διοικητής τού τώδεσε έτσι τό ζήτημα, γύρισε με όλη την αρμάδα στην Πόλη.

Μόλις έφτασε εκεί, μια και δυο ο διοικητής τρέχει και πέφτει στού Πατινάχ τή πόλη.

— Άμάν, πολυφρονιένη μου Σουλτάνη!... Τι σου έκανα και θέλεις να με πνίξεις!

— Βαλλαχ'η-Μπιλλαχ'η, έκανε ο Σουλτάνος, τέτοια διαταγή δέν έδωσα!

— Τότε «οιρχοῦν» (έξορία) θέλεις να με κάνης! Γιατί με στέλνεις εκεί φηλά στη Μαύρη Θάλασσα, αφού ή παντοδυναμία σου είπε ότι θά μ' έστειλε στην Κρήτη.

Εαφνίστηκε ο Σουλτάνος σαν άκουσε αυτά τά λόγια και κατάλαβε πως κάποια παρεξήγησι θά έγινε, τόν έβαλε να καθήση στο δίβανι και έ-

στειλε να τού φέρουν και τόν ναύαρχο.

Σάν έφτασε κι εκείνος και άρχισε να κοφωσιάζεται για να τόν προσκυνήσει, ο Σουλτάνος τόν ώπωσε: — Έφάνη, Καπουδάν-Πασά, πού σε έστειλα εγώ να συνοδέψης τόν διοικητή;

— Στήν Κρήτη.

— Τότε, αφού σ' έστειλα στην Κρήτη, τί γυρίζεις σύ τή Μαύρη Θάλασσα!

— Ήξερα εκείνη τή θάλασσα καλύτερα απ' τις άλλες και γι' αυτό πήρα αυτόν τόν δόμο!

— Και τί ήθελε ή Κρήτη, βοέ Καπουδάν-Πασά, έχει άπάνω!... Η Κρήτη είνε μακρύτερα, είνε άλλου...

— Ε, όπου και να είνε θά τή βρίσκουμε!

— Πώς θά τήν εύρισκες, βοέ μπουντιλά;

— Νά, ψάξε-ψάξε, μέσα στη θάλασσα, θά τήν βρούμε μια μέρα!

— Έτσι και μεις, πρόσθεσε ο βουλευτής τελειώνοντας, ψάξε-ψάξε σε διάφορα συστήματα, θά βρούμε μια ή μέρα εκείνο πού μας πρέπει.

— Όλοι οι συνεπιβάτες του έμειναν τόν πάη. Κάποια μεγάλο μυστικό λησμονήσαν ν' ανακοινώσω στην πολυχρονιένη μας Σουλτάνη.

Θέλοντας και μή, ο ναύαρχος, αφού ο διοικητής τού τώδεσε έτσι τό ζήτημα, γύρισε με όλη την αρμάδα στην Πόλη.

Μόλις έφτασε εκεί, μια και δυο ο διοικητής τρέχει και πέφτει στού Πατινάχ τή πόλη.

— Άμάν, πολυφρονιένη μου Σουλτάνη!... Τι σου έκανα και θέλεις να με πνίξεις!

— Βαλλαχ'η-Μπιλλαχ'η, έκανε ο Σουλτάνος, τέτοια διαταγή δέν έδωσα!

— Τότε «οιρχοῦν» (έξορία) θέλεις να με κάνης! Γιατί με στέλνεις εκεί φηλά στη Μαύρη Θάλασσα, αφού ή παντοδυναμία σου είπε ότι θά μ' έστειλε στην Κρήτη.

Εαφνίστηκε ο Σουλτάνος σαν άκουσε αυτά τά λόγια και κατάλαβε πως κάποια παρεξήγησι θά έγινε, τόν έβαλε να καθήση στο δίβανι και έ-

στειλε να τού φέρουν και τόν ναύαρχο.

Σάν έφτασε κι εκείνος και άρχισε να κοφωσιάζεται για να τόν προσκυνήσει, ο Σουλτάνος τόν ώπωσε: — Έφάνη, Καπουδάν-Πασά, πού σε έστειλα εγώ να συνοδέψης τόν διοικητή;

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΙΣ. — Την Κυριακήν 11 Νοεμβρίου ή ισχυρά όμάς της πόλεως μας «Ατρωμήτος» μετέβη εις Τριπόλιν και συνητήθη μετά της εκεί ισχυράς ομάδος «Αστήρ».

Η όμάς τού «Ατρωμήτους» παρουσίασε πολύ ώραιο και τεχνικό παιχνίδι και κερδήθηκε ή έπιτυχ ή ισόπαλία με τόν «Αστήρα» 2—2. Έκ τού «Ατρωμήτους» διεκρίθησαν ο τεργιατοφύλας, ο κεντρικός κινηγός, ο έξω δεξιά και οί επισθοφυλάκες. Ο «Ατρωμήτος» είνε ένα από τά ισχυρότερα σωματεία της πόλεως μας.

ΑΝΑΣΤ. Θ. ΜΑΚΡΥΝΟΣ

ΑΛΜΥΡΟΣ. — Την Κυριακήν 15ην Νοεμβρίου συνητήθησαν ένταύθα εις φιλικόν άγώνα οι ομάδες «Αχιλλεύς» και «Δόξα». Κατόπιν τεχνικού άγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ή πρώτη διά τεργμάτων δυο έναντι ενός. Την κλητεία ομάδα άπετέλουν οι κ.κ. Ν. Χριστοδουλου, Α. Ραγάλος, Α. Παντελής, Χ. Κουντουμάς, Γ. Έσχιντόπουλος, Ν. Φρασούλας, Δ. Χατζής, Α. Έσχιντόπουλος, Α. Γεωργαντίδης, Ι. Μπαρδής και Γ. Τριγκανίδης.

ΑΘ. ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Κατόπιν προσκλήσεως τού «Ολυμπιακού» Πατρών, κατήλθεν εις την πόλιν μας ή ισχυρά όμάς «Π. Φαλήρου» Αθηνών και συνητήθη μετά τού τούτου εις φιλικόν άγώνα την 15ην τρέχοντος.

Ο άγών ήτο εις άκρον άνισρός και άτεχνος εκ μέρους τού «Ολυμπιακού», οι παίκται τού οποίου ούδέν άπέδωσαν. Άπεναντίας ή όμάς τού «Π. Φαλήρου» έφάρμοσε ένα πολύ καλό και τεχνικό παιχνίδι, καταχειροκροτηθείσα υπό των φιλάθλων μας. Όλοι οι άποτελούντες την ομάδα έπαιξαν καλά, ιδίως ο επισθοφυλάξ Ευσταθίου, όστις ήτο ο καλύτερος τού άγώνος, μαζύ με τόν δεξιόν χάφ της ομάδος του.

Κατά την συνάντησιν ταύτην ο «Ολυμπιακός» Πατρών ήττήθη υπό τού «Π. Φαλήρου» διά τεργμάτων 2—0.

Χ.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν εις τό ένταύθα γήπεδον τού «Καλλιθαϊκού» έγιναν οι έξις ποδοσφαιρικά συναντήσεις:

Β' όμάς «Καλλιθαϊκού» — Α. Μ. Ε. Σ. Ποδαράδος. Νικήτρια άνεδεί.

σύνφωνοι κι' εύχαριστήμενοι και άμέσως έχήτησαν ο ένας από τόν άλλον παίχτα.

Μόνον ο γκατρός πού ήσαν πρόσφυγας, είπεν ότι θά προτιμούσε ένα γαργάλε, αλλά να είνε λίγο τραηγμένος, για να μην ένοχληθ ή και τόν άνάψει αυτός, ρουφώντας και τραδώντας πό μακροῦσι.

Και ή συζήτησις γύρισε σ' άλλα θέματα, πού είχαν ανάγκη τακτοποίησης κι' αυτά!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

χθη ή δεύτερα με τέργματα 2—1.

Α' όμάς «Καλλιθαϊκού» — Ε. Φ. Α. Αθηνών. Κατόπιν ώραιο και τεχνικό άγώνος, οι δύο ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι με τέργματα 1—1.

Την ομάδα τού «Καλλιθαϊκού» άπετέλουν οι Μέλλης, Γεωργιάδης, Σίης, Τσικλητήρας, Ρομπιάνης, Κολιτσίδης, Ροῦμπος, Παπαδόπουλος, Στεργίου και Ρεπακούλας.

Χ. Ψ.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Την 14ην Νοεμβρίου συνητήθησαν εις φιλικόν άγώνα βόλευ-μπάλ ή όμάς της Έμπορικής Σχολής μετά της ομάδος τού Γυμνασίου. Κατόπιν ώραιο και θεαματικό άγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς της Έμπορικής Σχολής με 15—13 και 15—5. Διαιτητής ο κ. Ίσραηλίδης, ποιός καλός. Τόν άγώνα παρακολούθησαν ά-

χθη ή δεύτερα με τέργματα 2—1.

Α' όμάς «Καλλιθαϊκού» — Ε. Φ. Α. Αθηνών. Κατόπιν ώραιο και τεχνικό άγώνος, οι δύο ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι με τέργματα 1—1.

Την ομάδα τού «Καλλιθαϊκού» άπετέλουν οι Μέλλης, Γεωργιάδης, Σίης, Τσικλητήρας, Ρομπιάνης, Κολιτσίδης, Ροῦμπος, Παπαδόπουλος, Στεργίου και Ρεπακούλας.

Χ. Ψ.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Την 14ην Νοεμβρίου συνητήθησαν εις φιλικόν άγώνα βόλευ-μπάλ ή όμάς της Έμπορικής Σχολής μετά της ομάδος τού Γυμνασίου. Κατόπιν ώραιο και θεαματικό άγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς της Έμπορικής Σχολής με 15—13 και 15—5. Διαιτητής ο κ. Ίσραηλίδης, ποιός καλός. Τόν άγώνα παρακολούθησαν ά-

χθη ή δεύτερα με τέργματα 2—1.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μās πληροφορούν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, εφέτος το χειμώνα θα είναι πολύ άνθρακη τα εφαρμοστά φορέματα, τα οποία θα κουμπώνουν με μια μακρυνή σειρά από κουμπιά, όπως άλλοτε.

—Επειδή όμως δεν είναι δυνατόν να φορέσουμε ή να θάψουμε από το κεφάλι το φορέμα μας, όταν αυτό είναι εφαρμοστό στην τάχια, στο στήθος και στους γοφούς, γι' αυτό είναι απαραίτητο να έχει ένα άνοιγμα στο πλάι πίσω, ή μπροστά, ή άνοιγμα που θα γαντζωθεί με κουμπιά. Τα κουμπιά αυτά δίδουν μια έντελως νέα όψη στα φορέματα.

—Το βράδυ θα ιδούμε και πολλά φορέματα από δαντέλλα πολύ λεπτή ή από δαντέλλα χονδρή με σχέδιο διχτυωτό.

—Περισσότερο απ' όλα θα φορέθουν τα φορέματα από μαύρη ή άσπρη δαντέλλα κι' ακόμη πιο σίχ θα θεωρείται το φόρεμα το κατωμένο από άσπρη και μαύρη δαντέλλα.

—Θα ιδούμε ακόμη φορέματα από μαύρη δαντέλλα επάνω σε φόντο άσπρο και φορέματα από άσπρη δαντέλλα με μπέρτα, με μπολερό και με άμπισομάν.

—Με φορέματα από μαύρη δαντέλλα πηγαίνουν πολύ, εσάρπες μακρυνές από άσπρη δαντέλλα, ή το αντίθετο.

—Τα βραδυνά φορέματα θα είναι εφαρμοστά επάνω και πλατειά κάτω. Το φάρδος αυτό στο κάτω μέρος της φούδας αναδεικνύει ακόμη περισσότερο τη λεπτότητα της σιλουέτας επάνω.

—Τα βραδυνά φορέματα θα είναι κάτω έλλοστρόγγυλα και όχι άμισα, εκτός όταν θα έχουν ουρά.

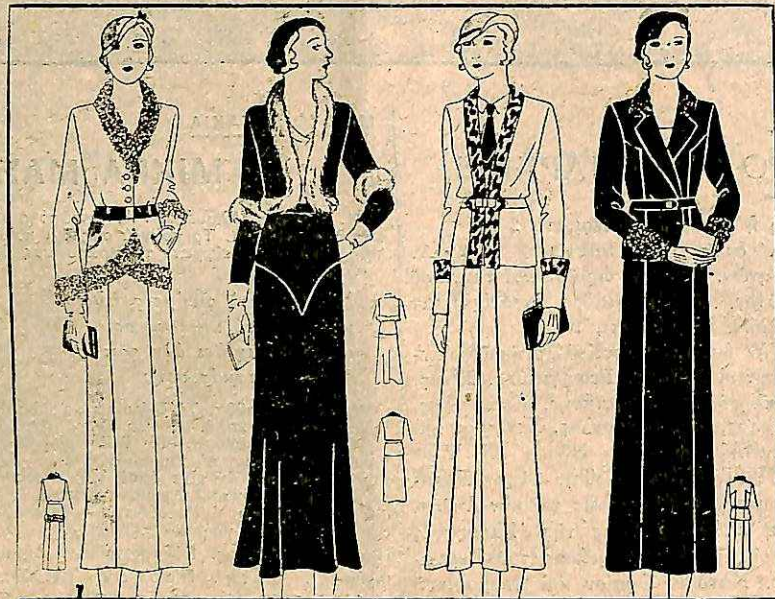
—Τα φορέματα δείπνου θα είναι μακρυνά ως τον αστραγάλο και τα φορέματα χορού θα σκεπάζουν έντελως το πόδι.

—Θα ιδούμε ακόμη βραδυνά φορέματα με μεγάλες πιέτες, όμοιες με τις πτυχές που βλέπουμε στα φορέματα των αρχαίων ελληνικών αγαλμάτων. Η πιέτες αυτές δ' αγγίζουν από την τάχια ή από τη μέση των γοφών.

—Το βράδυ θα ιδούμε και φορέματα ντραπέ. Η ύφανση μακρυνές πιέτες γαρίζουν ύψος στη σιλουέτα.

—Τα βραδυνά επανωφόρια θα είναι ή πολύ κοντά ή πολύ μακρυνά και θα σκεπάζουν έντελως

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Ταγιέρ από λανιάς, γαντζωμένο με άστρακάν. 2) Ταγιέρ άπορευματικό από βελούδο, με μπολερό γαντζωμένο με γούνα. 3) Ταγιέρ από βελούδο ντε λαίν, γαντζωμένο με μπράιτφάνς. 4) Ταγιέρ από βελούδο μαύρο, γαντζωμένο με άστρακάν.

το φόρεμα.

—Το κοντό επανωφόρι είναι πιο νεανικό και γι' αυτό το προτιμούν πολλές κυρίες, αλλά και το μακρύ επανωφόρι έχει κι' αυτό τη χάρη του, και δίνει πολύ μεγαλείο στο παρόστημα. Άλλωστε προστατεύει καλύτερα μια βραδυνή τουαλέτα, γιατί δεν έχουμε όλες μας πάντα ένα αυτοκίνητο στη διάθεσή μας, γι' αυτό να θυγούμε έξω το βράδυ.

—Τα νέα άπορευματικά φορέματα θα γαντζώνονται από πάντων στα κορσάκια.

—Θα ιδούμε κορσάκια γαντζωμένα με ένκρυστασιόν διαφορετικού χρώμα-

τος, με εσάρπες, με ρεδέρ, με έπωλέτες, με νερόβι, με βελονιές και με σκούρα άχρως.

—Τα κορσάκια των νέων φορεμάτων θα είναι εφαρμοστά, όσο και μια μπλούζα χωριστή. Τα άπλά έντελως κορσάκια, θα θεωρούνται εφέτος ντεκοντέ.

—Τα καπέλλα τα οποία θα φορέσουμε εφέτος θα είναι τόσο μικρά, ώστε θα μοιάζουν με κουκλίστικα σχεδόν. Θα άφίνουν άνοιχτό ένα μεγάλο μέρος του προσώπου και του κεφαλιού. Θα φορεθούν από πάντων τα «Μαρκίν», τα «Βαττώ», τα μικρά καλοτάκια Λουδοβίκου ένδεκατου, τα

ταϊκωγ και τα «ακχυριολέν».

—Κάθε κυρία μπορεί να διαλέξει ένα καπέλλο ανάλογο με το πρόσωπό της, το χρώμα του δέρματός της και το χρώμα των μαλλιών της.

—Άλλοτε ή γυναίκες προσεχόν πολύ, ώστε το χρώμα του καπέλλου τους να πηγαίνει και με το χρώμα των ματιών τους. Κι' αλήθεια, πηγαίνει τόσο πολύ ένα καπέλλο πράσινο σε όσες έχουν πράσινα μάτια κι' ένα καπέλλο καφέ σε όσες έχουν μάτια καστανά.

—Το μαύρο βελούδινο καπέλλο ταιριάζει τόσο σε όσες έχουν μαύρα μάτια, αλλά πηγαίνει πολύ και στα ξανθά μαλλιά.

—Τα μαλλιά θα χτενίζονται πολύ «φωλύ». Θα είναι «αν-δύγκ» ή μπούκλες, τα ρουλώ, άπλά ή διπλά και ή έντυλασιόν.

—Το βράδυ θα στολίσουμε τα μαλλιά μας και με λουλούδια σιγά στον κρόταφο ή μ' ένα χτένι στο στέφανο, ή μ' ένα μικρό χρωματιστό φτερό, ή με μια τορσάντα από μαργαριτάρια, ή μ' ένα δίχτυ άσημένιο ή χρυσό.

—Η Μόδα εφέτος μās επιτρέπει πολλούς συνδυασμούς και πολλές αλλαγές.

—Από ένα παλιό μακρύ μας επανωφόρι μπορούμε να κάνουμε μια κοντή μοντέρνα θέστα και από ένα φόρεμα ντεμοντέ μπορούμε να κατασκευάσουμε μια φούδα, την οποία θα φορέσουμε με μια φράια τουνίκ. Κι' ένα παλιό γούνινο επανωφόρι μας μπορεί να μās προμηθεύσει ένα μανσόν, ένα γιακά και παραμέντα, ή μια εσάρπα.

—Κι' αν θέλουμε να φρεσκάρουμε το παρισινό μας φόρεμα από μαύρη μουσελίνα, δεν έχουμε παρά να φορέσουμε κάτω από αυτό ένα χρωματιστό φόντο, και ν' αλλάξουμε το σχέδιο του ντεκολτέ.

—Επίσης από μια παλιά ζακέτα, μπορούμε να γάλλουμε ένα μπολερό.

—Εφέτος θα ιδούμε και μερικά φορέματα βραδυνά από μουσελίνα μαύρη έμπριμε με μεγάλα τριαντάφυλλα.

—Τα εφετεινά όμως βελούδα δεν θα είναι έμπριμε. Θα προτιμηθούν τα άπλά.

—Το έμπριμε βελούδο θα χρησιμοποιηθεί εφέτος ως γαντζούρα και άξουσα και όχι ως έλόκληρο φόρεμα.

—Από ένα παλιό μας βελούδινο έμπριμε φόρεμα, μπορούμε να κατασκευάσουμε ένα καπέλλο, ένα μανσόν και μια εσάρπα ή ένα μπολερό άσπρι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Είνε φράια και θ' είνε πάντοτε φράια, διότι μεταχειρίζεται προϊόντα της Άσωνιατοποίησης Α. Τ. Πιβέρ, Paris.

Πομπεία — Φλοραμ — Άζουρέα — Βόλτ — Βίβιτς — Φενίς Ρεβ-ντ' όρ — Ρ-νίτα — Πουδρες — Μπριγιαντίνες — Λοσιόν — Έσσανς Κρέμες — Ρούζ ντελέβρ — Κολώνιες.

L.T. RIVER

PARIS

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ Β'ΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τεύ	ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Έξωτερ. Δφχ.	Έξωτερ. Δφχ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΔΑΚΑΣ	τεύ	ΜΗΡΑΝ ΣΤΟΣΥΚΕΡ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τεύ	ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ Έκαστος τόμος	15	20
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)				
ΠΑΡΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τεύ	ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΣΑΚ	20	30
ΣΦΗΤ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ	τεύ	ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	τεύ	ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΕΡΒΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΕΩΗ	τεύ	ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	της	ΣΤΑΜΑΣ ΔΑΓΚΕΡΑΕΦ	15	20
Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ	τεύ	ΜΥΡΣΕ	15	20
Η ΕΡΩΤΗΜΕΝΗ	τεύ		15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τεύ	Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	5	8

*Απαντά τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρισκονται γνι πολύνται εις τα Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Όδός Λένια 7.

ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΑ

Είς Ιά ωίο μολέρνα σχέδια
Έγγρασία έδιμελημένη χειρός
Όσώ έυκαλές δαντέλλες, αελημάτα
ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΔΙΑ ΠΡΟΙΚΑΣ

Προτού προβήτε εις παραρρησίαν
έπισκευθήτε την πλουσίαν ουλθηρήν μας

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΕΤΑΜ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΝ

6ΗΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σταθμός
Δημοσιογραφι-
κῆς Προόδου

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ἐργεταὶ νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς μίαν ἐκδηλον ἀνάγκην τῆς Κοινῆς Γνώμης. Θὰ πληροφωρῇ ἀριτίως καὶ θὰ κρίνῃ ἀντικειμενικῶς.

Προσωπικὸν ἀπὸ κεφαλαιῶν δημοσιογράφων.— Εὐρύτατον δίκτυον Ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς καὶ Παγκοσμίους Πρωτεύουσας καὶ εἰς ὅλα τὰ Κέντρα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.— Πληρέστατον ρεπορτάζ.— Ἰδιαιτῆτοι καὶ κριτικαὶ ἐγκριτικαὶ ἀξιολογήσεις. Ἐργαζομένη παρακολουθεῖ τῶν Οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» θὰ ἔχῃ συνεργάτας τοὺς ἀριστεῖς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, τὰς ἐπιστημονικὰς αὐθεντίας ὅλων τῶν ἐιδικότητων.

Θὰ τηρῇ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐνημέρουσ τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀναγνωστικόν τῆς Κοινῆς τὰ καλύτερα ἀναγνώσματα καὶ μυθιστορήματα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας.